

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A full-page photograph of a muscular man with dark hair and a light beard, wearing a white ribbed tank top and dark jeans. He is standing on a wooden deck with his arms raised above his head, looking directly at the camera. The background shows a wooden railing and a glimpse of a landscape with hills and water.

just
this
once

LENA HENDRIX

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SADECE BU KEZ

KRAL AİLESİ

LENA HENDRIX

Hendrix Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Geliştirme editörlüğü: Paula Dawn, Lilypad Lit

Metin düzenleme: James Gallagher, Evident Ink

Düzeltilme: Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Model kapak tasarımı: Echo Grayce, WildHeart

Graphics Model kapak fotoğrafçılığı: Wander Aguilar

Kapak modeli: Valerio Logrieco

Gizli kapak tasarımı: Sarah Hansen, OkayCreations

İyi kızlara, inek kızlara, kitaplarla erkeklerden daha çok ilgilenen kızlara-Kırbaç Kral sizinle konuşmak istiyor. . .

BAĞLANALIM!

Bültenime kaydolduğunuzda , yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, çekilişler ve yeni kitap önerileri ile güncel kalacaksınız! Size spam yapmayacağıma ve yalnızca paylaşacak eğlenceli ve heyecan verici bir şeyim olduğunda e-posta göndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda, Seni Seçmek'in (çok ateşli bir Chikalu Falls romanı) ÜCRETSİZ bir kopyasını da alacaksınız! www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun

YAZARIN NOTU

Just This Once, bir ebeveynin ölümüne (sayfa dışı/ayrıntılı değil, ancak atıfta bulunuluyor), bir annenin çocuklarını terk etmesine ve çocuk ihmali/istismarı şüphesine (sayfa dışı) atıfta bulunuyor.

Bu kitap ayrıca Yakup'un merdiveni piercingine sahip bir ana karakterle açık seks sahneleri içermektedir. (Tabitha'ya buna "parıltılı penis" dediği ve hayatımı sonsuza dek daha iyi hale getirdiği için çok teşekkür ederim). Gerekli tüm araştırmayı ben yaptım, böylece siz yapmak zorunda kalmazsınız - bundan sonra cidden göz kürelerimi ağartmak zorunda kaldım. Google'ı kendi sorumluluğunuzda kullanın. Bilmeyenler için, Whip'in piercing'i görkemli *ahem*'inin alt tarafında bulunan üç barbell'den oluşuyor.

Ne dersiniz... bu yaygara neymiş görelim mi?

İÇİNDEKİLER

[Bu Kitap Hakkında](#)

1. [Emily](#)
 2. [Kırbaç](#)
 3. [Emily](#)
 4. [Kırbaç](#)
 5. [Emily](#)
 6. [Emily](#)
 7. [Kırbaç](#)
 8. [Emily](#)
 9. [Kırbaç](#)
 10. [Emily](#)
 11. [Emily](#)
 12. [Kırbaç](#)
 13. [Emily](#)
 14. [Kırbaç](#)
 15. [Emily](#)
 16. [Emily](#)
 17. [Kırbaç](#)
 18. [Emily](#)
 19. [Kırbaç](#)
 20. [Emily](#)
 21. [Kırbaç](#)
 22. [Emily](#)
 23. [Kırbaç](#)
 24. [Emily](#)
 25. [Kırbaç](#)
 26. [Emily](#)
 27. [Kırbaç](#)
 28. [Emily](#)
 29. [Kırbaç](#)
 30. [Emily](#)
 31. [Emily](#)
 32. [Kırbaç](#)
 33. [Kırbaç](#)
 34. [Emily](#)
 35. [Kırbaç](#)
 36. [Emily](#)
 37. [Emily](#)
 38. [Kırbaç](#)
 39. [Emily](#)
 40. [Kırba](#)
- [ç Epilogu](#)

[Sadece Benim Şansım Teşekkür](#)

[bölümüne bir göz atın](#)

[Hendrix Heartthrobs](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Lena](#)

[Hendrix](#)

BU KİTAP HAKKINDA

Whip King benim için doğru adam olamaz.

Ukala, piercingli itfaiyeciler gece romantik komedileri için mükemmeldir, ancak gerçek hayatta beladan başka bir şey değildirler. Özellikle de babanız için çalıştıklarını öğrendiğinizde - ***onlarla çoktan yattıktan*** sonra.

Ailemin küçük kasabasına taşınmanın aradığım yeni başlangıç olması gerekiyordu. Felaket bir Sevgililer Günü, seksi bir yabancıyla beklenmedik bir karşılaşmaya yol açtığına ve hayatımın en ateşli gecesiyle sona erdiğinde, Whip'i bir daha görebileceğimi düşünmüyordum.

Altıncı sınıf öğrencilerimden birinin acil tıbbi bir durumu olduğunda ve günü kurtarmak için çok seksi görünen Whip ortaya çıktığında şaşkınlığımı hayal edin. Her şeyi nasıl bıraktığımızdan dolayı utanmam gerekirken, beni hatırlamıyor gibi görünmesine çok kızdım.

Bu yüzden gururumu yerden kazıyorum, çenemi kaldırıyorum ve aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorum. Ama bu sadece bir yere kadar sürebilir.

Çalıntı bakışlar yasak dokunuşlara dönüşür ve bir kez günaha teslim olduğumuzda, ellerimizi birbirimizden uzak tutamayız.

Hiçbir şey bana bu kadar doğru gelmemiştir ama temkinli kalbim onun gibi bir adamla sonsuza dek mutlu olacağıma inanmama izin vermiyor. Whip'e açılmak şimdiye kadar yaptığım en zor şey olabilir ve ne zaman son bir kez anlaşırsak, ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz.

Aşk söz konusu olduğunda bir kez asla yeterli olmadığını anlamadan önce kendimize kaç kez ***sadece bu bir kez deyip*** durabiliriz?

EMILY

NEDEN göğüslerime bakmaktan vazgeçmeyen orta çirkin bir adamla yetiniyorum?

Hayatımdaki tüm seçimleri sorguladım. Sevgilimin çenesine spagetti sosu damlatmasını izlerken *güvenli ve öngörülebilir olmanın* cazibesi azaldı. Annemi suçluyorum. Geçen sonbaharda olanlardan sonra hayatıma devam etmek için tam da ihtiyacım olan şeyin Sevgililer Günü'nde görücü usulü bir randevu olduğu konusunda ısrar etmişti.

Daha çok mutlak hiçliğe doğru sarmal bir iniş gibi.

Dickie Johnson'ı yerleştirin.

Dickie'nin annesi benim annemle birlikte yerel polis karakolunda yönetici asistanı olarak çalışıyordu ve ikimizi bir araya getirme planını birlikte yapmışlardı.

Dickie. Lanet olsun. Johnson.

Ailem Batı Michigan'ın kıyı kasabası Outtatowner'a taşındıktan sonra, orada yaşayan hemen herkesin ilginç bir lakabı olduğunu çabucak öğrendim. Dehşete kapılmış yüz ifademizi gizleyemeyen annem, lakapların Outtatowner'da büyümüş olanlara mahsus olduğunu, yeni görev yerindeki ilk haftasını zar zor geçiren bir vekil öğretmene mahsus olmadığını söylemişti.

Ailem bu lakapların, küçük ve şirin kasabalarının sevicecek pek çok özelliğinden biri olduğunu iddia ediyordu. Dickie, Richard ya da Rick, hatta Bob bile olabilirdi ama kasabada sadece Dickie olarak bilinirdi. Buradaki insanlar lakaplarını bir onur nişanı gibi takarlardı.

Yirmi beş dakika geç kaldıktan sonra, restoranın girişinden تنها masamıza kadar olan kısa yürüyüşte bir değil, iki kez hissetti. Eğer bu randevumuza yeterince kötü bir başlangıç olmadıysa, Dickie benim hakkımda *tek* bir soru sormadan emlakçılık lisansından bahsedip durdu. Açıkçası bu iyiydi, çünkü benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. Tek çözmem gereken, annemden randevuyu kısa kestiğimi duymadan nasıl zarif bir çıkış yapacağımı.

"Satışı tam da bu vitrinde gerçekleştirdim." Dickie elini havada salladı. "Yani, eğer tatlı düşünüyorsanız" -bana göz kırptı- "kuponumla birlikte kullanabileceğim bir indirim alıyorum."

Başımı salladım ve bir cevap mırıldandım, ancak alt dudağının altındaki kare saç parçasına yapışan turuncu sos parçalarına bakmaktan kendimi alamadığım için sözleri kayda geçmedi.

"Beni dinliyor musun ki? Finansal becerilerimi vurguluyordum ama görüyorum ki dikkatin dağılmış." Dickie güldü ve alt dudağını emdi, dili tüylerin arasında gezindi. "Bu bir lezzet koruyucusu."

Gözlerim onunkilere kaydı. Kaşlarını bana doğru salladı ve karnım kendi içine kıvrıldı.

Gözlerimi kırptırdım ve başımı salladım. Kesinlikle doğru duymamıştım. "Özür dilerim. . ne?"

İşaret parmağı ve başparmağı dudağının altındaki kaba tüyleri düzeltti. "Hiç ruh yaması görmedin mi?" Gözleri önümde gezindi ve tekrar yukarı baktı, sözleri içine işledi.

Lezzet kurtarıcı.

"Tamam." Zorla gülümsedim, sonra peçetemi yavaşça kucağımdan aldım ve tabağımın yanına koydum. "Sanırım gitme vakti geldi." Geriye doğru kaydım, ayağa kalktığımda sert sandalye ayaklarının ahşap zemine sürtünme sesi restoranı dolduruyordu.

Dickie ayağa kalktı, spor ceketinin içine uzanıp cüzdanını çıkardı. "Evet, tamam." Kıkırdaması sırtımda yankılandı. "Evet, hadi yapalım şu işi."

Kaşlarım aşağı doğru kıvrıldı ve çantamı toplayıp kollarımı paltoma sokarken başımı salladım. "Um ... hayır. Yapmayalım. Bu gece için teşekkürler. Çok ilginçti. İyi geceler, Dickie."

Onu beklemeden, ince topuklu ayakkabılarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde kapıya doğru yöneldim.

"Hey. Bekle!" Dickie arkamdan seslendi ama ben restorandan olabildiğince çabuk kaçmaya kararlıydım. Görevli süslü kapıyı bir çırpıda açarken Şubat rüzgârı içime işledi. Sevgilimden kaçma planım

Sert Michigan kışında gerçekten *koşmayı* da içerdiğini fark ettiğinde sorunlar beni kıcımdan ısırmağa başlamıştı bile. Başımı eğdim ve soğuktan korunmak için kollarımı göbeğime sardım.

"Bekle, lütfen. Size sormam gereken bir şey daha var."

Sabırım tükenmişti ama gözlerindeki acınası ifade beni yıprattı. "Ne oldu?" Soğuğa karşı kıllandım.

Nefesini içine çekti ve avuçlarını havaya kaldırdı. "Size şunu sorayım: Dokuzdan beşe kadar çalışmaktan bıktınız mı?

Finansal bağımsızlık kazanmak ve özgür bir hayat yaşamak için bir yol mu arıyorsunuz?"

"Ne? Şu anda ciddi misin?"

Dickie beklentiyle topuklarının üzerinde sallanıyordu, elbisemin içinde donarak öldüğüm gerçeğinden tamamen habersizdi. Avuçlarımı uzattım. "Sanırım ben iyiyim."

Eğildi. "Sade iyi yeterince iyi *değil*, Emily. Sen en iyisini hak ediyorsun! İşte bu yüzden seni harika bir sağlık takviyesi

serisiyle tanıştırmak istiyorum. Bu ürünler oyunun kurallarını değiştiriyor. Enerjini, bağışıklık sistemini, zihinsel berraklığını... kısacası hayatının her alanını iyileştirecekler!"

İç homurdanmalar . . .

Başımı salladım. "Oh, vay canına... bu kesinlikle bir şey..." Başımı salladım. "Yani . . . Ben gidiyorum."

Dickie, ben kaldırımdan hızla inerken adım adım beni takip etti. "Oh, Emily, anlamıyorsun. Bu parayla ilgili değil, sağlığına yatırım yapmakla ilgili! Bunu bir düşün. Sağlığından daha önemli ne var?"

Titredim ve arabasını park ettiğini bildiğim yolun karşısına geçtim. "Şey... banka hesabım, bir şey için."

Bir araba bize korna çaldığında, sadece elini salladı. "Ha! Çok komiksiniz. Ama cidden, ürünlerimiz sağladıkları değer için mutlak bir pazarlık. Ve en iyi yanı, ekibime katılırsanız, bu ürünleri arkadaşlarınıza ve ailenize satarak komisyon kazanabilirsiniz!"

Çenemi sıktım, gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasını ve kalıcı olarak sıkışmasını engellemeye çalıştım. Dişlerimi sıkarak mırıldandım. "Kulağa rüya gibi geliyor. Araban şu tarafta."

Yolun aşağısını işaret ettim ve gülümsemesi yüzünden silindi. "Oh. Şey ..." Bir

elimini selamlamak için havaya kaldırdım. "İyi geceler!"

Arabamın onunkiyile *aynı* yönde iki blok ötede park edilmiş olduğunu çok iyi biliyordum ama bu cehennem randevusunu uzatmak ihtiyacım olan son şeydi, bu yüzden ters yöne doğru koşarak uzaklaştım.

Dickie arkamdan seslendi: "En iyi kısmını duymadın bile! İlk on müşteriniz ücretsiz başlangıç kiti kazanacak!"

Onu görmezden geldim ve topuklarım Copper Caddesi'ndeki tüm binalar yanıyormuş gibi kaldırıma vurmaya başladı. Bakışlarını arkamda hissedebiliyordum ama dönüp bakmaya cesaret edemedim. Sığınacak bir yer ararken köşeyi dönüp Ana Cadde'ye çıktım ve ana caddeyi kaplayan büyük beton çiçek saksılarından birinin arkasına saklandım.

Hâlâ titriyordum, köşeden bakmadan önce birkaç dakika bekledim.

Neyse ki ortalıkta görünmüyordu. Bedenim kaba beton saksıya yaslanırken rahat bir nefes aldım. Önümdeki büyük cumbalı pencerelerden yumuşak sarı ışık yayılıyordu. *King Tattoo* tabelası parlıyordu ve ben durakladım. Bakışlarım parlak siyah sandalyelerin ve siyah-beyaz kareli fayansların üzerinde gezindi.

Yapabilirdim. Özgür kalabilir ve sırf kendim için zarif ve beklenmedik bir dövme yaptırabilirdim. Sadece benim için bir şey.

Soğuğa karşı titrerken kararsızlık beni olduğum yere kilitledi. Vitrin camından içeri bakarken gözlerim ışığa alıştı. İçeride iki adam duruyordu; biri tezgâhın arkasında, diğeri de tezgâhın üzerine eğilmişti.

İkisi de o kadar etkileyici bir yapıya sahipti ki bakmaktan kendimi alamadım. Tezgâhın üzerine eğilmiş olan ve işaret eden dikkatimi çekti. Gözlerim yukarıya, botlarından kalın bacaklarının kas yapısına doğru hareket etti ve poposunun kıvrımında durakladı.

Hiçbir erkeğin böyle harika bir kıcı olmamalı.

Sanki gözlerimin ona kilitlendiğini hissetmiş gibi adam doğruldu ve dönmeye başladı. Kendimi sersemlikten kurtardım ve aceleyle kaldırımdan aşağı indim. Cehennemden gelen randevudan kaçma girişimim sırasında, Sevgililer Günü akşamında açık olan tek yerin bir bakkal olduğunu fark ettim.

Bir sığınağa ihtiyacım vardı. Sıcaklığa. *Çokolata*.

Kapıyı çekip açtığımda zil cama çarptı ve sıcak hava kırılğan tenime çarptı. Buz gibi ürpertiler vücudumu sararken topuklarım muşamba üzerinde dans etti.

Kasanın arkasında çalışan adam dergisine geri dönmeden önce sadece başını salladı. "İyi akşamlar."

Çantamdan telefonumu çıkarmadan önce ona özür dileyen bir gülümseme verdim. Tabii ki Dickie'nin gelmesini beklerken akılsızca videoları kaydırmaktan telefonumun şarjı bitmek üzereydi. Arabam sadece birkaç blok ötedeydi ama iliklerime kadar üşümüştüm ve onun beni beklemesi riskini göze alamazdım. Parmağım üvey babamın telefonunun üzerinde geziniyordu. O beni hemen kurtarırdı ve ben de yarın arabamı almak için endişelenebilirdim.

Gözlerimi kapattım, kasanın arkasından bana endişeli bakışlar atan adamın tamamen farkındaydım.

Kurtarılmaya ihtiyacın yok. Kimseye ihtiyacın yok.

Derin bir nefes aldım ve bana annem için yemekte yapmıştı <https://www.loveandromantic.com> kendi romantik Sevgililer Günü'nü paylaşma planlarından bahsettiğinde üvey babamın yüzündeki sırıtışı hatırladım. Birlikte geçirdikleri yaklaşık yirmi yıldan sonra, annem

ve üvey babam hâlâ çok

çok aşıktım ve üvey babamı hep "baba" olarak düşünmüştüm. Bu, yirmi beş yaşındaki buruk kalbime bir parça umut veren bir şeydi. Annem bekâr bir anne olarak ikinci aşk şansını bulmuştu, dolayısıyla benim için de *birilerinin* olmaması için hiçbir neden yoktu.

Değil mi?

Birinin gerçek seni tanımasını istiyorsan, içeri girmesine izin vermelisin. Saklamaya çalıştığın kadını sevmesi için. Annemin sözleri kafamda çınlıyordu. Birini içeri almak, ifşa olmak demektir.

Savunmasız.

Bu kesinlikle olmaz.

Bunu bir kez yapmıştım ve tekrar yapmak için kesinlikle acelem yoktu. Ayrıca, ortaokul öğretmeni olarak başarılı ve tatmin edici bir kariyerim vardı. Önceki bölgede her komiteye katılmıştım ve öğretmenler sendikasında dikkate alınması gereken bir güçtüm. Bir gün müdür olacaktım. Büyük planlarım vardı. Hayallerim. Hiçbiri bir erkeğe bağlı değildi. Özellikle de *lezzet koruyucusu* olan birine.

Kendimi toparlamak için sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı, Dickie'nin gitmesini beklerken bir anlığına buzlarımı çözebilirdim ve sonra restorana doğru geri dönüp arabamı bulabilirdim. Dükkânın derinliklerine doğru adım attığımda, kremalı sütlü çikolatanın yapışkan ve tatlı kokusu beni bir duvar gibi çarptı. Pembe-kırmızı pelüş hayvanlar metal raflara yayılmış, umut dolu gözlerle birbirlerine tutunuyorlardı. Bir çift maymunun yanından geçerken, bir tanesinin plastik gözüne hafifçe vurdum.

Reyonun aşağısında, yarı indirimli Sevgililer Günü şekerlerini gördüm ve üzüntülerimi şekerle boğmanın tek mantıklı seçim olduğuna karar verdim. Çorak raflara doğru ilerlerken midem guruldadı. İyi şeylerin çoğu toplanmış, geriye sohbet kalpleri ve az miktarda çikolatalı portakal kalmıştı. Rafları taradım, bir yerlerde saklanmış bitter çikolata izi olup olmadığını görmek için çömeldim. Hayal kırıklığına uğrayarak kutuları kenara ittim ve birkaçını yere yuvarladım.

Gözlerim tek tek paketlenmiş küçük, gizli bir çikolata poşetine takıldı.

Deniz tuzlu bitter çikolatalı karamel? Yahtzee!

Metal rafın üzerinden bakmak için parmak uçlarımda yükselmeden önce paketi göğsüme bastırdım. Neyse ki kasanın arkasındaki çalışan bir derginin sayfalarını çevirirken bana olan tüm ilgisini kaybetmişti. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Popomun üzerine çökerek eteğimi taytımın üzerinden düzelttim ve topuklularımı tekmeledim. Paketi elimden geldiğince dikkat çekmeden açtım ve poşetten çıkmekte olan bir kare çıkardım. Paketini açtıktan sonra gözlerimi kapattım ve çikolatanın dilimde erimesine izin verdim. Acılık ve tuz, kremli karamel ile savaşıyordu.

İnledim.

Tuzlu bitter çikolata lokmasına bakarak iç çektim. "Görünüşe göre bu gece alacağım tek zevk sen olacaksın, bu yüzden ... lanet olsun, senin tadını çıkaracağım."

Dilimi ağzımı kaplayan tuzlu karamelin etrafında yuvarladım. "Aman Tanrım, çok iyisin."

Boğazımın temizlenmesi dikkatimi çikolata yemekten uzaklaştırdı. Ağır botların düzenli ritmi koridorda ilerliyordu ve yanımda durduklarında gözlerim bir çift aşınmış iş botuna takıldı. Bakışlarım uzun izleri takip ederek yıpranmış kot pantolonu, ince kalçaları ve geniş, erkeksi bir göğsü geçtikten sonra dövmecideki adamın yüzüne geldi.

Gözleri deliciydi, o kadar maviydi ki neredeyse gri görünüyordu. Alnından sarkan gür saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Yüz hatları güçlüydü ama sert değildi. Ağzının kenarındaki kalkıklık, bir parça ucuz çikolatayla neredeyse orgazm olacağımı duyduğunu kesinlikle doğruluyordu.

Yakışıklı yabancı bana yıkıcı bir sırıtişla bakarken kalbim boğazıma düğümlendi. "Hırsızlık cezalandırılabilir bir suçtur, biliyorsun."

WHIP

GÖRMEYİ BEKLEDİĞİM SON ŞEY, sevgililer Günü'nde çöpleri karıştıran vahşi bir rakun gibi şeker reyonunu parçalayan, kalp durduracak kadar güzel bir kadındı.

Onu kardeşimin dövme dükkânının önünde durup kaçan afet olarak tanıdım. O dükkâna girdikten sonra, ben de bu fırsatı eve dönerken küçük bir yol sapması yapmak için kullandım.

Koridorun sonundan, yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle raftaki bir paket çikolatayı kavrayana kadar şekerleri agresif bir şekilde kenara itmesini izlemiştim. Dükkânın zeminine çöküp paketi parçaladığında, ilgimi çekmekten çok daha fazlası oldu. Çikolata dilinin üzerinde kayarken çıkardığı inilti doğrudan sikime vurdu.

Kesinlikle kasabalı değildi. Hayatım boyunca Outtatown'da yaşadım ve onun kadar güzel birini tanıyabilirdim.

Yakalandığım için bana bakan kocaman gözleri karşısında gülmemek için kollarımı kavuşturdum. Göz rengi beni kendine çekti. Tam olarak mavi değil, ama tam olarak yeşil de değil - daha çok dumanlı bir renk tonu. *Çok ilginçti.*

"Um" diye mırıldandı ve utangaç bir kahkaha atarak ağzının kenarlarını sildi.

Bir elimi kaldırdım ve o da kalkmak için hareketlendi. "Bana aldırmayın," dedim. "Ama indirimli çikolatamın parasını ödemeyi planlıyorum." Yaklaştım, neredeyse boş olan rafları taradıktan sonra kaşlarımı çatarak ona baktım.

Kükredim ve kollarımı kavuşturdum.

"Ne?" diye sordu bir ağız dolusu çikolata yerken.

Kaşlarım daha da çatıldı. "Sonuncusunu sen çaldın."

Kadın yutkundu, boğazı düğümlenirken narin boynundaki kaslar çalışıyordu. "Çalıntı değil, satın alınmak üzere." "Ah."

Başımı salladım ve yarı fiyatına satılan üzücü şeker çeşitlerini bir kenara bıraktım. Kırmızı, pembe ve beyaz şekerlerle dolu plastik bir kaba uzandım.

çizgili mısır şekerini alıp havaya kaldırdı. "Sence Valentine Corn nedir?"

Kadın başını kaldırdı, utangaç gülümsemesi mizahla kayınıyordu. "Öğrenmekten çok korkuyordum."

Kabı bir kutu sohbet kalbinin yanındaki rafa geri koydum ve iç çektim. "Muhtemelen güvenli bir bahis," dedim.

Çantayı önümde salladı. "Bir tane ister misin?"

Ağzım bir sırtışa dönüştü.

Siktir et.

Yanıdaki boşluğu işaret ettim. "Bundan emin misin? Bir dakika önce düpedüz vahşi görünüyordun. Vahşi doğadaki bir hayvanı kıskırtmak istemem."

Güldü ve yana doğru kaykıldı, hatalı bir çikolatalı portakalı silkeleyip muşambanın üzerine gönderdi, sonra yanındaki boşluğu okşadı. "Ben ısırmam."

Yabancıнын yanına yerleştim, ona kendini rahat hissedebileceği kadar yer açtıktan sonra uzattığı çantaya uzandım ve paketlenmiş bir kare çikolata çıkardım. "Teşekkürler."

Yutkundu ve başını salladı. "Bunların parasını gerçekten ben ödüyorum. Söz veriyorum." Omuzları çöktü, bir parça daha açtı ve tamamını pembe dudaklarının arasından geçirip ağzına attı.

"Zor bir gün müydü?" Çikolatayı ağzıma attım ve öpücüğünün tadının böyle olup olmadığına dair içimdeki merakı bastırdım.

Nefesini dışarı üfledi. "Hiçbir fikrin yok."

Devam etmesi için onu cesaretlendirerek bir kaşımı kaldırdım.

Cazibeli çiçekli elbisesini ve taytlı bacaklarını işaret etti. "Kör randevu." Alay etti. "Pek iyi gitmedi."

Başımı salladım. "Sevgililer Günü randevusu mu? Riskli bir hamle."

Güldü ve sesi zengin ve sıcaktı. "İnan bana, yaptığım hatayı öğrendim."

Omuz silktim, sırtımı metal raflara yasladım ve sesinin yumuşak tınısının tadını çıkardım. "Bir de bana sor."

Koyu sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmadan önce yan gözle bir bakış attı. Başının tepesinde sıkı bir topuz yapmıştı ama parmaklarım onun kaçırdığı parçayı almak için kaşınıyordu. Ellerim kucağında kenetli kaldı.

"Annem bana Dickie Johnson adında bir adam ayarladı."

"Dickie Johnson?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Dickie Johnson'ın bu kadınla çıkmaya layık olduğu hiçbir evren versiyonu yoktu. Şaşkın yüzü beni duraksattı, bu yüzden kendimi düzeltmeden önce boğazımı temizledim. "Yani, senin için biraz yaşlı değil mi?"

Gözlerini küçük yarıklar halinde kıstı ama cevap vermedi. Dickie benim gibi otuz bir yaşındaydı ve bu kadın kadar genç ve canlı biri için *kesinlikle çok yaşlıydı*. Adını hâlâ bilmediğim bir kadın. Elimi uzatmadan önce avucumu pantolonuma sildim. "Kırbaç."

Çikolata poşetini bir kenara bırakıp ellerini eteğine götürmeden önce avucuma dikkatle baktı. Avucu benimkinin yanında cüce kalıyordu. "Emily."

Tatlı bir gülümseme ve kasabalı olmadığı için bonus puan.

Gülümsemem genişledi. "Seninle tanışmak bir zevk, Emily."

Gözleri üzerimde gezinirken yanaklarında pembe bir kızarıklık belirdi. "Peki sizi bu güzel mekana getiren nedir?"

İçimden homurtulu bir kahkaha yükseldi. Beni bakkala getirenin o olduğunu itiraf edecek değildim. "Bugün izinliydim ve eve gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için uğramak istedim."

Gözleri kalın siyah kirpiklerinin altından yavaşça beni taradıktan sonra uzaklaştı. "Umutsuzca romantik bir Sevgililer Günü planın yok o zaman?"

Ağzımda bir gülümseme belirdi. Bu kadar utangaç ve çekingen görünmesi hoşuma gitmişti. Biraz mütevazı, düğmeli elbisesi bile beni benden alıyordu.

Omuz silktim, gecemin nasıl geliştiğinin eğlenceli haline yaslandım. "Bilmiyorum. Yarı fiyatına çikolata yiyen yalnız bir kütüphaneci buldum. Gece daha yeni başlıyor."

Emily çenesini kaldırırken bir parmağını uzattı. "Kesinlikle kütüphaneci değil," diye düzeltti gülümseyerek ve başını sallayarak. "Kahretsin." Başımı salladım ve kaşlarımı çattım. "Kütüphanecilere karşı gerçekten bir şeyler hissediyorum," diye takıldım.

Şakacı bir şekilde omzumu omzuyla iterken bir kahkaha sesi duyuldu. Temas beni ısıttı. Bir uyarı kafatasımın içini tırmaladı; bu kızda farklı bir şeyler vardı.

Özel.

Yapmam gerektiği gibi buduygudan kaçmak yerine, omzumun onun omzuna yaslanmasına izin verdim ve o da teması kesmeyince, aramızdaki bağın şaşırtıcı rahatlığına gömüldüm.

Yer değiştirdim ve elimi onunkine uzattım. "Ee... kesinlikle kütüphaneci olmayan Emily, Sevgililer Günü randevusunun yeniden yapılmasına razı olur musun?"

EMILY

Uzattığı eline baktım, geniş avucu ve uzun parmakları bir karar vermemi bekliyordu.

Yapabilir miyim? Aman Tanrım, bu hiç bana göre değil.

Elimi onun elinin içine koyduğumda içimden bir çığlık kopmak üzereydi. Whip ayağa kalkıp beni kendisiyle birlikte yukarı çekmeden önce elimi nazikçe sıktı. Sinirlerimi gizlemek için hızlıca gülümsedim. Elimini onunkine koyarak Whip'in peşinden ıssız dükkâna ve gecenin soğuşuna doğru yürüdüm. Titredim ve paltosunu omuzlarından sıyırmak için elimi bıraktı. Ben itiraz edemeden, büyük ceketi üzerime sardı ve çekerek kapattı.

"Donarsın," diye karşı çıktım, pazularının Henley'sinin uzun kollarını zorlamasını takdir ederek. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Ben soğuk için yaratılmışım."

Yürürken Whip üzerimde yükseliyordu - tüm geniş hatları ve sert kenarlarıyla. Kesinlikle yapılıydı ve sıcak bir ten ve koruyucu kucaklama vaatlerini haykıran türden bir vücuda sahipti.

Whip beni kaldırımdan aşağı, müziğin ve neon ışıklarının kısık seslerine doğru götürürken sertçe yutkundum. Ayaklarım kısa bir süre durduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. "Kahretsin! Çikolataların parasını ödemeyi unuttum!"

Whip sırtıttı. "Kuzenimin dükkânı var. Aranıyor posterlerini basmaya başlamadan önce onunla hesaplaşacağımın emin olabilirsiniz."

Rahatlayarak sarktım. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Gülümsediğinde bakışlarımı ondan ayıramadım. "Hırsız."

Kahkaham bembeyaz bir bulutla birlikte keskin kış havasında çınladı. Yürürken heyecanım derimin altında dans ediyordu.

Hayatım boyunca doğru seçimi yapmıştım. İyi bir kız oldum. Bu çok yorucuydu ve bir kez olsun kanatlarımı açmak, her senaryoda on iki adım sonrasını düşünmeyi bırakıp *yaşamak* istiyordum.

"Bu tarafta bir yer biliyorum." Whip kaldırımda ilerlemeye devam etti, pozisyonunu yola en yakın tarafa kaydırды ve ben de onu takip ettim, bu incelikli koruyucu hareketin tadını çıkardım.

Durduğumuzda, ağır ahşap kapının yanındaki neon tabelaya baktım. Gösterişli bir iskelet bana sırtıyordu.

"Kin Tutucu mu?" diye sordum. Kapıyı açmak için öne doğru eğilirken Whip'in kolundaki kaslar gömleğinin içinde dalgalanıyordu. Kapıyı benim için tutarken yanından geçip gittim. "Güzel isim."

Yanıma kaydı ve barın sıcaklığı üzerimize yayıldı. "Evet, bu kasabada bir tür iç şaka."

Whip'in uzun parmakları kalça kemiğimi hafifçe sararak beni durdurduğunda boş bir yüksek masaya doğru ilerlemeye başlamıştım.

Daha önce hiçbir erkek böylesine çiğ bir erkeklik sergilerken bana bu kadar iyi niyetli bir şekilde dokunmamıştı. Dizlerimin bükülmemesini diledim.

Nefesi kulağımın kabuğunda süzülüyordu. "Bu taraftan." Başıyla barın diğer ucunu işaret etti. "Ailem sadece doğru tarafında oturur."

Kaşlarım kalktı. "Oh."

Whip yüksek bir masanın taburesine oturmama yardım etti ve bir parmağını tahtaya vurdu. "Sana içecek bir şey getireyim mi? Kardeşimin yerel bir bira fabrikası var ve burada satıyorlar. Oldukça güzeldir."

"Bir bira harika olur. Teşekkürler."

Whip arkadaki büyük bara doğru yürüdü ve ben de bu fırsatı durmaksızın onun kışına bakmak için kullandım. Hiçbir erkeğin basit bir kot pantolon ve uzun kollu bir Henley ile bu kadar zahmetsizce bir araya getirilmiş görünmeye hakkı yoktu.

Tamamen haksızlık.

Yakalanmadan önce bakışlarımı ondan ayırdım ve bara bakma fırsatını değerlendirdim. Köşedeki müzik kutusundan müzik yayılıyor ve posterler gelecek hafta sonları için çeşitli grupları duyuruyordu. Pembe-kırmızı bir pankart, romantik bir

yazı tipiyle sahneye asılmıştı. *Havada aşk var, nefes almamaya çalışın.* Güldüm ve samimi, davetkâr atmosferi içime çektim. Merakla dans pistinden barın batı tarafına doğru baktım. Bana doğru birkaç dikkatli bakış fırlatıldı ve

herkes kendi tarafını tutuyor gibi görünüyordu. *Merak ettim.*

Whip yanıma sokuldu ve biri açık diğeri koyu olmak üzere iki bira koydu. "Tercihinden emin olamadım." Koyu olanı işaret etti. "Vanilyalı porter, favorilerimden biri." Parmağını diğerine götürdü. "Maltlı, karamel notaları olan Hefeweizen. Hanımefendinin tercihi."

Gözlerim zevkle dans etti. "Biraları gerçekten çok iyi biliyorsun."

Omuz silkti. "Bu gerçekten Abel'in işi ama ben de bir iki şey öğrendim." Hamalı önüme doğru kaydırırken gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

Kırbaç göz kırptı ve midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum aldım. "Yani şaka yapmıyordun, değil mi?"

Yanımdaki tabureye kaydı. "Ne hakkında?"

Sesimi kalınlaştırdım ve öne doğru eğildim. "Ailem sadece doğu tarafında oturuyor."

Taklidim karşısında kıkırdadı. "Hayır, kesinlikle şaka yapmıyordum." Bir elini kalın kot pantolonunun kalçasında gezdirdi. "Buranın adı olan Kin Tutucu, kasabadaki iki aile olan Krallar ve Sullivanlar arasında uzun süredir devam eden bir kan davasından geliyor."

Taburede öne doğru eğildim, çenemi elime dayadım ve gözlerimi açtım. "Söyle. Anlat bana. Her şeyi."

Derin kahkahasının gümbürtüsü kalçalarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oldu ve kıpırdamamak için masanın altındaki bacaklarımı hafifçe makasladım.

Omuz silkti. "Sıradan, küçük kasaba saçmalıkları. Yıllar önce ailelerimiz birbirlerinden nefret etmeye karar verdiler ve şimdi birbirimize üstünlük sağlamak için saçma sapan zaman ve çaba harcıyoruz. Sanırım bunu sistemlerimizden hiç atamadık." Birasını ağzına götürmek üzereyken durakladı. "Gerçi en çok kız kardeşim Sylvie yaklaştı. Duke Sullivan'la birlikte, yani şimdi ortada oturuyorlar."

"Eminim ailen buna bayılmıştır." Whip'in omuzları ailesinden bahsedince kaskatı kesilince kahkahalarım kesildi. Gözünün kenarındaki ince seğirmeyi de kaçırmadım.

Görünüşe göre ebeveynler hakkında konuşmak yasak bölge. Not edildi.

Keyfini çıkardığımız neşeli havayı yakalamaya çalışarak hemen yeniden yönlendirme yaptım. "Madem aileleriniz birbirlerinden bu kadar nefret ediyor, neden ayrı barlara gitmiyorsunuz? Bundan tamamen kaçının."

Whip'in delici arduvaz gözlerindeki muziplik geri gelmişti. "Bu işin tüm eğlencesini kaçırırdı, değil mi?"

Biramdan bir yudum almadan önce güldüm, ince vanilya ve malt aromalarının dilimin üzerinde erimesine izin verdim.

"Evet, sanırım bu konuda haklısın."

Barın etrafına bir kez daha baktım. Kavgadan haberiniz yoksa, dışarıdan bakan biri muhtemelen tipik bir dans salonu görürdü, ancak daha ayrıntılı incelendiğinde, kalabalıktaki bölünme oldukça açıktı.

"Tamam, bana bir örnek ver." Daha dik oturdum. "Bana yaptığın bir eşek şakasından bahset."

Bana dikkatle baktı, sorumu düşünürken dudakları hafifçe büzüldü. "Hmm," diye mırıldandı. "Senin bir Sullivan casusu olmadığını nereden bileceğim? Tüm sırlarımızı çözmek için cazibeni ve güzelliğini mi kullanıyorsun?"

İnce iltifatı karşısında yanaklarım ısındı ama parmak uçlarımın köprücük kemiğimde gezinmesine izin vererek şaşırmış gibi yaptım. "Ben mi? Bir casus mu?" Masumca göz kırptım.

Whip başını salladı ve alay etti. "Casus olmayabilirsin ama tehlikeli olduğun kesin."

Zevk damarlarımda dolaşıyordu. *En son ne zaman bir erkeğin yanında bu kadar rahat hissetmişim?* Flört etmenin ve bir dakikalığına kendimi *bırakmanın* nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum.

Kendimi en son ne zaman bu kadar özgür hissettiğimi gerçekten hatırlayamıyordum. Whip kendinden emin ve seksiydi. Komikti. Ve her nasılsa onun ilgisi bana sanki o köhne bardaki tek ruh bizmişiz gibi hissettirdi. Kendimi rahat hissetmemi sağladı. Kendi tenimde rahat. *Elektrikli.*

Müzik radyoda tekrar tekrar çalan popüler bir country şarkısına döndüğünde ellerimi birbirine vurdum ve tabureden zıpladım. "Dans et benimle."

Whip, bardağı önüne koymadan önce birasından bir yudum aldı ama ayağa kalkmadı. Ellerimi kaldırdım. "Yoksa dans etmek bilmediğim bir havalı adam kuralına mı aykırı?"

Kıkırdadı ve yanımda durdu, eğilirken parmak uçlarının dirseğimin iç kısmından avucuma doğru yumuşak bir hareketle sürüklenmesine izin verdi. "Güven bana. Senin gibi bir kadınla görülmek beni bu bok çukurundaki en havalı adam yapar."

Whip beni dans pistine doğru döndürürken güldüm. Ayaklarım tökezledi ama beni bir ritme sokmayı başardı ve beklenmedik iki adımımız hiç de fena değildi. Müzikle birlikte hareket ederken bir elini uzattı, diğerini belime doladı. Dans ederken Whip kulağıma kasabanın sırlarını fısıldadı, o eski meşe zeminde bir yol çizirken *müdavimler*in hikâyelerini paylaştı - onlara kasaba sakinleri diyordu.

Orada olsalardı ailem hakkında komik bir hikayesi olup olmayacağını merak ettim.

Müzik tekrar değişti ve hoparlörlerden karamsar, hüzünlü bir şarkı yükseldi. Whip hiç vakit kaybetmeden beni kendine çekti. Sert vücudu benimkine bastırdı ve ben onun omuzlarına, çene hattına baktım. Elimi bedenlerimiz arasındaki küçük boşluğa koyarak göğsüne yaklaştırdı. Kalbi parmak uçlarımda gümbürdüyordu.

O da bunu hissetti mi?

Sıcak, nasırlı avucu benimkini sıyırdı ve karıncalanmalar tenimde gezindi. Dakikalar saatlere dönüştü ve ben bu gizemli yabancının içinde boğuluyordum.

Onunla ilgili bir şey çok tanıdık ve rahatlatıcıydı ama aynı zamanda heyecan verici ve sarhoş ediciydi. Hava almak için ayağa kalktığımda, barmen son çağırışı anons etti - içkilerimiz uzun süre önce terk edilmişti.

Whip bana paltosunun ekstra sıcaklığını teklif etti ve bu sefer tereddüt etmeden kollarımı içine soktum. Onu bardan çıkarırken takip ederken, yontulmuş sırtına baktım ve yakasını burnuma doğru çekerek ciğerlerimi erkeksi sabun ve adaçayı kokusuyla doldurdum.

Dışarı çıktıktan sonra, sadece bir blok ötede park etmiş olan arabamın yönünü gösterdim. Kolunu omuzlarıma dolayarak Şubat soğuğundan korunmama yardımcı oldu.

Titredim. "Üşümediğine emin misin?"

Bana baktı, gözleri sadece bir saniyeliğine dudaklarıma kaydı. "Ben mükemmelim."

Yürüyüş çok kısaydı ve arabama doğru elimle işaret ederken mide kaslarım gerildi. "Şey ... bu benim."

Whip beni sürücü tarafına götürdü ve ben de paltosunu çıkarıp ona geri verdim. "Teşekkür ederim. Sanırım bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi, en şaşırtıcı Sevgililer Günü olabilir."

Whip bir elini ensesinde gezdirdi ve bana attığı sırtış dizlerimi titretti. "Dickie Johnson'dan daha mı iyi?"

Ona sııttım. "Dickie kim?"

Yakınıma eğilip beni sıcaklığıyla sararken, Whip'in gözleri yoğun bir şekilde karardı. "Emily, seni bir ara arayabilir miyim?"

İçim içimi yiyordu. Yapmak istediğim son şey, eve dönüp hâlâ bavulları boşaltılmamış yalnız bir daireye gitmekti. Kırbaç inanılmaz bir şekilde yaklaştı. Kirpiklerimi indirdim, sonra çelik mavisi gözlerine bakmadan önce tüm cesaretimi topladım.

İyi şeyler yaparak yıllarımı boşa harcamıştım. Doğru şeyi yanlış adamlarla. Whip de doğru adam olmayabilirdi ama onda beni kendine çeken bir şeyler vardı.

Yanlış olması umurumda bile değildi. Ben istedim.

Canım çekti.

"Biliyor musun, beni polise ihbar etmediğin için gerçekten minnettarım. Sanırım bunun için sana teşekkür edebilirim ..."

Sertçe yutkundum ve sesimin titrememesini diledim. "Belki senin evinde."

DÖRT

WHIP

Direksiyonu tuttuğum için eklemelerim bembeyaz olmuştu. Gözlerim şehir merkezinden evime doğru giden kısa yolda Emily'nin beni güvenle takip ettiğinden emin olmak için dikiz aynasına kaydı.

Bu kadın tamamen şaşırtıcı.

Beklediğim son şey, utangaç, mütevazı bir kadının eşyalarımı evime götürmek istemesiydi.

Onunla birlikte müzik eşliğinde sallanırken yumuşak kıvrımlarını hissettiğimden beri sikimi kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. Yakınlığının beni ne kadar sertleştirdiğini hissetmemesine imkân yoktu.

Kasabanın hemen dışında, işaretlenmemiş köy yoluna girdim, dönüşü yaptığından emin olmak için dikizden izledim. Kamyonumun lastiklerinin altında toprak ve çakıllar uçuşuyordu. Bir kadınla birlikte olmayalı bir dakika olmuştu ve sinirlerimin yatışmasını *istiyordum* ama *Tanrım, onu nasıl da istiyordum.*

Arabası benimkinin yanına yanaştı ve kapısını açmak için koştum.

Emily arabasının yanında durmuş, evime bakıyordu. Küçük kasabamın kenar mahallelerinde inşa edilmişti ve işlevi ve tasarımıyla kendimle gurur duyuyordum. Bir bekâr evi olabilirdi ama çok şıktı, lanet olsun. Craftsman tarzı çiftlik evi üç dönümlük bir alana yayılmıştı ve etrafı orman ve yaban mersini tarlalarıyla çevriliydi.

Komşularımın meraklı bakışlarından uzakta, kaçabildiğim tek yer burasıydı.

"Bilmiyorum dostum. . o karanlık yola girdiğimiz anda beni öldürmeye çalıştığını düşündüm." İçinden gergin bir kıkırdama yükseldi. "Genelde böyle şeyler yapmadığımı bilmeni isterim-"

İki uzun adımda, ağzım onunkine çarpıp cümlesinin geri kalanını yutarken gülüşünü kestim.

İçime doğru inledi, onu kendime çekerken göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Dizlerini büktüm ve kalçalarının arkasından kavrayarak onu kendime doğru çektim. Sikim ağrıyordu ve kot pantolonumun fermuarına bastırıyordu.

Ellerim kışının üzerinde dolaşırken inledi ve daha yükseğe çıktı, bana lanet bir ağaç gibi tırmandı.

Sert Şubat rüzgârı damarlarımda yanan ateşi fark etmedi. Verandanın basamaklarını hızla çıktım ve bir kolumla onun ağırlığını tutarak cebimden anahtarlarımı çıkardım.

"Ben bunu asla yapmam," diye nefes nefese kaldı.

"Umurumda bile değil." Dilim boynunda bir yol açtı. "Umurunda olsaydı bile, bunu durdurmazdım."

Öpüşürken çıkardığı nazik mırıltılar ve inlemeler tansiyonu daha da yükseltti. Emily yumuşak ve tatlıydı. Acele etmeyen ve parmak uçlarımda altındaki kıvrımların her eğimine ve çukuruna dikkat eden bir erkeği hak eden türden bir kadına benziyordu.

"Kütüphanecilere karşı bir zaafım olduğunu söylemiştim," diye takıldım.

Gırtlaktan gelen uğultusu neredeyse sonum olacaktı. Kanım deli gibi kaynıyordu. Doyamıyordum. *Onun* üstünde, altında, etrafında, *içinde* olmak istiyordum. Sadece saatler önce tanıştığım bir kadın beni tamamen ve ezici bir şekilde tüketiyordu.

İçeri girdikten sonra onu tekrar duvara bastırdım, ellerim keşfederken vücudumla onu yerinde sabitledim.

"Ve sana söyledim, bir kütüphaneci *değil*." Bana doğru eğildi. "*Whip* adında biri için büyük bir oyundan bahsediyorsun. Bu bir isim mi yoksa bir söz mü?"

Kıkırdadım. Bu sessiz, alçakgönüllü kadın, açıklanamaz bir şekilde kendimi *arzularken* bulduğum gizli bir ateşe sahipti. Dışlerimi köprücük kemiğinin ince derisinde gezdirdim. "Sen ne istersen o olabilir."

Emily'nin umutsuz nefesleri kulağımı okşadı. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun. Neden bu kadar güzel kokuyorsun?"

Tırnaklarım bacaklarını örten tayttan nefret ederek uyluklarının arkasından aşağıya indi. Arkasındaki duvara yaslanarak onu ayağa kaldırdım. "Ayakkabılarını çıkar."

Emily bana baktı, birden utandı. Dışleri dolgun alt dudagina gömüldü. "Bu işte pek iyi olmadığımı bilmelisin."

Yüzünü inceledim. "Bu . . . ?"

"Seks." Gözlerini kaçırmadan önce kızarması derinleşti. "Eski bir erkek arkadaşımın bana bir ya da iki kez söylediği bir şeydi ve aklıma takıldı. Normalde bunu tanımadığım biriyle yapmam ve belki de sana önceden söylemem gerektiğini düşündüm." Avuçlarını birbirine sürttü, sinirleri gerilmişti. "Kahretsin. Havayı falan bozduysam özür dilerim."

Parmak uçlarını eteğinin kenarıyla oynayarak kalçasının iç kısmıyla alay etti. "Hiçbir şeyi mahvetmedin. Zaten bildiklerime dayanarak söylüyorum, o salak neden bahsettiğini bilmiyordu." Ellerim daha da yukarı çıktı. "Bu iyi mi?"

Emily'nin güven dolu gözleri benimkilerle buluştu ve başını salladı.

Ağzımın kenarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Güzel. Şimdi ayakkabılarını çıkar."

Bana kocaman gözlerle bakarken dili dudaklarında gezindi ve bana itaat etti. Ayakkabılarını çıkardı ve ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim bacaklarında geziniyor, eteğinin altından kayıyor ve taytının üst bandını buluyordu. Her nefes alışında hızımı yavaşlatarak her iki bacağından aşağıya doğru işkence edencesine iniyor, taytını çıkarırken parmak uçlarının kalçalarını tırmıklamasına izin veriyordum. Bacakları serbest kaldığında ellerim çiçekli elbisesinin eteğini yukarı doğru itti. Sadece ipeksi siyah kumaştan ince bir parça onu örtüyordu. Keskin bir nefesle bir bacağına daha yukarı kaldırırken yüzümü kumaşın üzerine bastırdım. Bu açıdan, elbisesinin

içinden sızan ıslaklık lekesi.

Başparmağımı ıslak noktaya bastırdım. "Şimdiden benim için ıslandın mı, Emily?"

Utangaç bir kızarıklık yanaklarını pembeleştirirken dizi aşağı indi. Aletim kotumun altında zonkluyor, bu muhteşem, sarhoş edici kadının içine gömülmediğim her andan nefret ediyordum.

Dizlerimin üzerinden başımı kaldırıp ona baktım. "Utanmana gerek yok. Benim yanımdayken olmaz."

Mavi-yeşil geyik gözleri bana bakarken kollarını omuzlarıma doladı. "Eğer ne kadar ıslak olduğumu bilmek istiyorsan ..." Kendine olan güveninin artmasını izlemek hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Sağ kaşı yukarı kalktığında içim acıdı. "Kendin de hissedebilirsin."

Elimin bıçağını kapalı amında gezdirirken çenem büküldü. Sırılsıklam olmuştu. Sert bir nefes verdim. "*Siktir, Em.*"

EMILY

Siktir, Em.

Lezzetli, acı dolu bir iniltiyle söylenen iki kelime benim felaketim olmuştu. Elimde kahve, öğretmenler odasındaki tezgâha yaslandım ve kremayı karıştırırken, Whip beni itfaiyeci tarzında omzunun üzerinden çekip yatak odasına doğru tepinmeden önce o iki kelimenin kafa derimden ayak parmaklarıma kadar nasıl elektrik titreşimleri gönderdiğini hatırladım.

Bu benim ilk ipucum olmalıydı.

O gece boyunca neredeyse hiç hava almamıştık. İddialı ve dikkatliydi. Piercingini ortaya çıkarmak için kot pantolonunu çıkardığında yüzümde beliren şaşkın ifadeye aldırmanmıştı bile.

Evet.

Whip King'in piercingi vardı. Sikmek. Sik.

Bir tanesini sadece pornolarda ya da gece geç saatlerde Google'da rastgele yaptığım aramalarda görmüştüm ama onunkine benzeyen bir penisle karşılaşmak

-uzun, kalın ve damarlı- ama aynı zamanda Yakup'un merdivenine sahip olduğunu öğrenmek için mi?

Bu anıyı hatırlayınca kalçalarım titredi ve bacaklarımı birbirine bastırarak uzun ve derin bir nefes aldım- "Dünya'dan Emily'ye."

Kürek kemiklerimin arasına bastırılan ve fincanımın kenarına kahve sıçratan bir el hissiyle sarsıldım. "Ow! Kahretsin." Elimi silkeledim, kahve damlacıkları uçuştı.

"İyi misin?" Rachel beni tepeden tırnağa değerlendirdi, endişeyle kaşlarını çatı. "Sana sesleniyordum ama sanki başka bir dünyadaymışsın gibi görünüyordu."

Evet, öyle. O görkemli, göz kamaştırıcı aletiyle içime defalarca girerken, Whip King'in altında sıkışıp kaldığım bir dünya.

Boğazımı temizledim. "Evet, özür dilerim." Gergin bir kahkaha attım. "Düşüncelere dalmışım sanırım."

Rachel kısa sarı saçlarını geriye attı. "Zil üç dakika içinde çalacak. Oraya gitmeliyiz. *Müdür* geç kalamaz."

Dağıtıcıdan bir avuç peçete alıp dökülenleri sildim ve istemediğim lakabımdan duyduğum utancı gizlemeye çalıştım - sanki *kuralları olan* bir öğretmen olmak kötü bir şeymiş gibi. "Tamam. Hemen geliyorum."

Aklımı başıma toptasam iyi olacak. Bu işe ihtiyacım var.

Öğretmenler odasında dolaşan dedikodulara göre Bayan Kirk doğum izninden sonra geri dönmeyi planlamıyordu. Bu da Outtowner Ortaokulu'ndaki bu işin gerçek bir kariyere dönüşme ihtimalinin çok yüksek olduğu anlamına geliyordu. Şimdilik, uzun süredir onun yerine vekil olarak çalışmamı bir tür uzatılmış mülakat olarak değerlendiriyordum.

Bu işi başarabilirim ve o işi alabilirim.

Tanrım... ama sonra onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Kahve fincanımı iki elimle kavradım ve sakın bir nefes almadan önce sıcaklığın parmaklarıma sızmasına izin verdim. "Rachel," diye seslendim. Ben yetişmek için acele ederken döndü ve gülümsedi. "Beni bekle."

Ortaokulun koridorlarında yan yana yürüyerek koridorun karşısındaki kapılarımıza ulaştık.

"Mutlu Cumalar." Kahve fincanını benimkiyle tokuşturdu. "Bir hafta daha geride kaldı. Biliyorsun, birkaçımız okuldan sonra happy hour yapacağız. Var mısın?"

"Kulağa eğlenceli geliyor. Nereye gidiyorsun?"

Rachel, arabasını aramızda iten huysuz, septuagenarian kütüphaneci Bayan Kuder'e gülümsedi. Bayan Kuder'in kasabada çok sevilen lakabını hatırlayarak kıkırdamamı bastırdım: *Scooter Kuder*.

O uzaklaşırken ben başımı salladım. *Bu boku uyduramazsın, yemin ederim.*

"Grudge Holder'a gidiyoruz. Yerel bir yer. Sen de gelmek ister misin?" Rachel beklentiyle bana baktı.

Karnımdaki düğüm daha da gerildi. "Evet, bunu düşüneceğim." Gülümsememdeki kaymayı gizlemek için kahvemi yudumladım. "Bu gece dışarı çıkabilirim."

Ben olsam yapmazdım.

Rachel saçmaladığımı anlamış olacak ki başını eğip kaşlarını kaldırarak, "*Evet, haklısın*," der gibi baktı. "Hadi ama. Kirk'ün sınıfını devralalı neredeyse iki ay oldu. Artık bizden birisin. Dışarı çıkmalısın. Bu yıl birlikte olduğun öğrenciler göz önüne alındığında, bunu kesinlikle hak ettin."

Omzumun üzerinden sınıf kapısına doğru bakarken kıkırdadım. Şaka yapmıyordu - on bir ve on iki yaşındaki çocuklardan oluşan sınıfım kesinlikle ele avuca sığmazdı. Hatta okulda Bayan Kirk'ün sınıfındaki öğrenci kümesini öğrendiği ve hamilelik zamanlamasını mükemmel yaptığı söylentisi bile dolaşıyordu. Öğrenciler gürültücü ve şamatacıydı ve bu okul yılında bir şeyler yapabilmemiz için sert ama nazik bir ele ihtiyaçları vardı.

Mükemmellerdi.

Gözlerim bir masaya takıldı. "Hey, Robbie Lambert ve ailesi hakkında ne biliyorsun?"

Rachel'ın bakışları benimkileri takip etti. Ufak tefekti ama boyunun eksikliğini neşesiyle fazlasıyla telafi ediyordu. Kısa, açık sarı saçları başını eğdiğinde sallanıyordu. "Fazla değil, neden? O bir baş belası mı?"

Başımı salladım. "Hayır, tam tersi. O bir melek, çok tatlı ama çok sessiz. Sadece bir şeylerin ters *gittiğini* hissediyorum. Geçen hafta okula çorapsız geldi ve geçen gün de montunu unuttu."

Omuz silkti. "Çocuklar unutkandır. Muhtemelen önemli bir şey değildir."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve karnımdaki huzursuzluğu bastırdım. "Muhtemelen

haklısın." Rachel odasına doğru bir adım attı. "Bu gece. Lütfen bunu düşün."

Ona gülümsedim. "Bunu düşüneceğim. Söz veriyorum."

Uzun, manikürlü bir tırnağını bana doğrulttu. "İyi edersin. Bana yalan söyleme Müdür

Bey." Teslim olmak için elimi kaldırdım. "*Asla* yapmam. Söz veriyorum bunu düşüneceğim."

Geleceği şekillendirdiği bir başka günü selamlamak için kahve fincanını kaldırdı. Güldüm, fincanımı onunla birlikte kaldırdım ve sabah kahvemden bir yudum daha aldım.

İçeri girdiğimde, bakışlarım odamın etrafına özenle dizilmiş yirmi altı öğrenci masasının üzerinde gezindi.

Benim sınıfım.

Kararlı bir nefes aldım ve Whip King'le ilgili tüm istenmeyen düşünceleri bastırarak nefesimi verdim. "Pekâlâ, hadi yapalım şu işi."

Gözlerim Grudge'ı tararken parmaklarım uyluğumun dış tarafına gergin bir ritimle vuruyordu.

Bu berbat bir fikir.

Neredeyse iki ay boyunca buradan başarıyla uzak durmuş, onunla karşılaşma korkusuyla dışarıda bir gece geçirme ya da iş çıkışı bir şeyler içme davetlerini geri çevirmiştım. Altı kişi dışarıda buluştuk ve ben görünmez olmayı umarak kendimi öğretmenlerin oluşturduğu kümenin ortasına sıkıştırdım. İnsanlar barın içinde küçük kümeler halinde toplanmaya başlamıştı bile. Bir pankart canlı bir müzik grubunu duyuruyordu ve diğerlerinin de stresli bir iş haftasının ardından gevşemek konusunda bizimle aynı fikre sahip olduğu anlaşıyordu.

Doğu tarafına doğru kaydım, grubumuzu alacak kadar büyük bir masa aradım.

"Şurada bir tane var," diye seslendi Rachel bize, batı tarafındaki duvara yaslanmış uzun bir masayı göstererek. "Güzel görünüyor mu?" diye sordu.

Yedinci sınıf öğretmeni Becca, "Geçen sefer sen seçmiştin," diye araya girdi. "Bunun için taş-kağıt-makas mı?"

İki yetişkin kadının yumruklarını sıkarak "Taş, kağıt, makas, vur!" diye bağırımlarını hayretle izledim.

"Ha!" Rachel, kâğıdı Becca'nın taşını yendiğinde tezahürat yaptı. "Sullivan tarafı kazandı."

"İyi, hadi kapalım şunu," diye homurdandı Becca. "Sanırım bunun gerçekten bir önemi yok."

Bence bu çok önemli.

Saç çizgimi diken diken eden sıcağa rağmen grubu takip ettim ve bara ve dans pistine bakabilmek için sırtımı uzak duvara yaslayarak oturdum.

Rachel yanıma oturmuş, peçetelik ile ketçap şişesinin arasından plastik bir menü çıkarıyordu.

"Buraya hiç geldin mi?" diye sordu menüyü tararken. "Harika yemekleri ve daha da iyi müzikleri var. Genelde çok iyi vakit geçiriyoruz."

Becca sırtıtarak masaya doğru eğildi. "Ayrıca inanılmaz bir göz zevki var." Başını odanın ortasına doğru salladı. "Buradaki erkekler bir başka. Yemin ederim Michigan Gölü'nün suyu da bir şeyler olmalı."

"İşte bu yüzden" -Rachel kaşlarını salladı- "kimse hangi tarafı seçeceği konusunda anlaşıyor. İnanır mısınız, turist

sezonu açıldığında göz alıcı güzellikler daha da güzelleşiyor." Omuzlarını salladı. "Hiçbir şey okulun bittiğini sıcak bir yaz kaçamağı kadar iyi anlatamaz."

İnce bir gülümseme dudaklarımı düzleştirdi.

"Böyle biriyle bir kaçamak yapmak benim için sorun olmazdı." Becca çenesini barın uzak köşesine doğru uzattı.

O geniş omuzları biliyordum. Belinin kıvrımlarını. Ellerim kaslı poposunun her kıvrımında gezinmişti. Arkasına saklanmak için Becca'nın bedenini kullanarak koltuğumda daha da alçalmaya çalışırken, sıcaklık boğazımı ve yanaklarımı tırmaladı.

Whip başka bir adamla omuz omuza durmuş, meşe barın üzerine eğilmiş ve bana arka tarafının mükemmel bir görüntüsünü veriyordu. Whip'in muadili döndüğünde şaşkınlıkla göz kırptım. Whip kardeşlerden bahsetmişti ama bu ikisi arasındaki benzerlikler dikkat çekiciydi.

Whip kot pantolonunu ve uzun kollu tişörtünü çıkardığında, kolları ve gövdesi boyunca uzanan güzel dövmeleleri ortaya çıkmıştı. Yanındaki adam ise her tarafını kaplamıştı ve gözlerinde beni Whip'e çeken o tehlikeli parıltı vardı. Onu dövme dükkânında gördüğümde tanıdım. Eğildi ve Whip'e bir şeyler söyledi. Whip yüzünü Grudge'ın açık alanına dönerken ikisi de güldü.

"Neden garip davranıyorsun?" Rachel plastik menünün arkasındaki saklanma yerimde bana katılmak için eğildi. "Tuhaf davranmıyorum," diye fısıldadım.

Kesinlikle lanet bir deli gibi davranıyordum.

Plastik menüyü aşağı çekti. "Peki sen kime bakıp duruyorsun?" "Şşşt!"

Azarladım. "Kes şunu. Hiç kimseye. Hiç kimseye."

"Şuradaki dövmeleli baba mı?" Gözleri büyüdü. "Yoksa yanındaki kereste çuvalı mı? Müdür birinden mi hoşlanıyor?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Aman Tanrım, kes şunu. Ve bana öyle deme." Tekrar Whip'e baktım ve dikkatleri üzerimize çekmediğimize dua ettim. Neyse ki arka köşede devam eden sinir krizimden habersiz görünüyordu.

"Onlar kral, biliyorsun." Rachel'in sesinde bir hayranlık havası vardı.

"Kralları herkes tanır," diye ekledi Becca. "Belki hepsini tanıımıyorsunuz ama biriyle çalışmış ya da diğeriyle büyümüşsünüzdür." Omuz silkti. "Kralları kim tanımaz ki?"

Rachel'in sivri bakışları, Becca'nın dikkati menüye döndükten sonra da devam etti. Farkındalık yüz hatlarını aydınlatırken nefesini içine çekti. Manikürlü parmağı kolumu dürttü. "Onu tanıyorsun." Sandalyesini yere sürterek daha da yaklaştı. "Bana her şeyi anlat yoksa yemin ederim bu masanın üzerine çıkıp olay çıkarırım." Rachel'in gözlerindeki şeytani sırıtma ve meydan okuma, şaka yapmadığı konusunda beni uyardı.

Sertliğiyle ün salmış bir öğretmene göre Rachel'in bir mil genişliğinde vahşi bir çizgisi vardı. Bakışlarını tutup cevap veremediğimde, bir ayağını sandalyesinin koltuğuna koyarak hareket etti.

Kolundan tutup onu aşağı çektim, poposu bir kütleyle yere indi. "Tamam, söyleyeceğim ama kapa çenen. Dövmeci babayı değil, onun yanındakini," diye fısıldadım, iş arkadaşlarımın masaya hangi yemeği sipariş edeceklerine karar veremeyecek kadar dalmış olmaları için dua ediyordum.

Başımı Whip'e doğru eğdim. "Ben şehre geldikten hemen sonra takıldık. Beni görmesini istemiyorum." Kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Whip King mi? Neden olmasın?"

Başını tekrar bana çevirdi. "Yatakta berbat mı? Küçük bir penisi mi var? Her şeyiyle çekiç gibi ama hiç beceriksiz mi?"

"Hayır. Kapa çenen." İçimden bir kıkırdama yükseldi. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten, *gerçekten harikaydı*."

Bunu yüksek sesle itiraf etmek bile

ve yanaklarımı havalandırmak istememe neden oldu.

"Öyleyse anlaşma nedir? Yanına yaklaş ve ikinci raunda geç." Sanki o kadar kolay olacakmış gibi kollarını açarak davet etti.

Kolunu tekrar kucağına doğru çektim.

"Yapamam." "Neden yapamazsın?"

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "O bir itfaiyeci." Rachel'in gözleri kocaman oldu.

"Kahretsin, bu doğru."

Koltuğumda daha da çöktüm. "Evet. Ve bunu biz ..." diyene kadar bilmiyordum. Elim aramızda daireler çizdi. "Biliyorsun işte."

"Baban için mi çalışıyor? Bu çok seksi." Rachel barın karşısındaki Whip'e baktı.

Bacaklarımın arasında oluşan baskıya rağmen gözlerimi devirdim. "Sıcak değil, aptalca." Aptaldan da öte, tam anlamıyla berbat. Üvey babam Outtatowner'da itfaiye şefiydi ve onun adamlarından biriyle takılmam konusunda kesinlikle söyleyecek *çok şeyi* vardı. Babam sadece biraz aşırı korumacı değildi, aynı zamanda birlikte çalıştığı adamların pervasız ve tehlikeli eğilimleri hakkındaki tüm perde arkası hikayeleriyle büyüdü. Ayrıca onun mesleğindeki erkeklerin nasıl olduğunu da ilk elden biliyordum.

Rachel kaşlarını çattı. "Ve onun Pound Town'a gitmesine izin vermeden önce işleriniz hakkında konuşmadınız mı?"

Bakışlarım ona doğru kaydı ve sesimi alçalttım. "Pek fazla konuşmadık."

Rachel yuhaladı. "Oh, seni pis sürtü. Bayanlar bunu! Bir seğisi/kolunu yan tarafına çarptı. "Senin iyi bir yumurta olduğunu biliyordum."

Bir garson geldi ve dikkatimi Rachel'a vermeden önce aceleyle bir vanilyalı porter sipariş ettim.
Bana bir bakış attı. "Sen büyük bir kızsın. Baban kiminle takılacağın konusunda söz sahibi olmamalı."

Omuz silktilim. "Biliyorum. Sadece korumacı biri ve beni itfaiyeciler konusunda hep uyarırdı. Ayrıca, tecrübelerime dayanarak biliyorum ki hepsi ya çapkın, ya dolandırıcı ya da adrenalin bağımlısı. Bazen üçü de bağımlılık yapacak kadar ateşli bir pakete sarılır. Bu tip erkeklerin hepsinin heyecana kapılmasıyla ilgili bir şey." Dudağımı çiğnedim. "Ama gerçekten de en kötüsü bu değil."

Rachel'ın iri gözleri devam etmem için beni teşvik etti. "Üniformasını yerde gördüm ve *anladım*." Bir nefes verdim. "Ve bunun hakkında konuşmak yerine, tamamen çıldırdım." Yüzümü buruşturdum. "Ona bir *beşlik çakıp oradan ayrıldım*." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Ne yaptın?" Rachel'ın çenesi açık kaldı.

"Evet, çak bir beşlik. Sonra hayatım boyunca hiç olmadığım kadar hızlı giyindim, evinden çıktım ve bir daha arkama bakmadım."

Rachel başını salladı ve güldü, sonra arkasına yaslandı. "Demek onu hayaletleştirdin."

Başımı geriye attım. "Onu hayalet gibi görmedim. Sadece onunla bir daha hiç konuşmadım." "Sanırım numaranı bırakmadın?" Bakışları hiç etkilenmemiş gibiydi.

Ürperdim. "O hâlâ pantolonunun fermuarını çekerken ben neredeyse koşarak ön kapıdan çıkıyordum." İçimden utanç akıyordu. Yetişkin bir kadındım, tek gecelik bir ilişki yaşayabilecek kapasitedeydim ama Whip için *üzülmekten* kendimi alamıyordum. Çekici ve komik biriydi ve herhangi bir açıklama yapmadan onu terk etmek içimde iğrenç bir his bıraktı. İlk tepkimin *kaçmak* olması, ne kadar içine kapanık biri olduğumu gösteriyordu.

Belki de Craig benim hakkımda haklıydı. Lanet olsun.

Tek umudum üvey babamın haklı olması ve Whip gibi bir adamın beni ikinci kez düşünmemesiydi. Düşündüm de, tüm bu olanlarla ilgili karmaşık duygularımı *daha da kötüleştiriyordu*.

Kollarımı kavuşturdum ve bir iniltiyle başımı ön kollarıma yasladım.

Servis görevlisi içkilerimizle birlikte masamıza bir bardak su koydu ve Rachel suyu alıp bir yudum aldı. "Çak bir beşlikten daha kötü şeyler de var, biliyorsun."

Grudge'da arka masalardan birine saklanıp, garip çıkışımın utancının üzerime çökmesine izin vermekten başka bir *yerde* olmak istiyordum.

Be

n. Rachel omzuma vurdu. "Rahatla Casper. Görünüşe göre paçayı kurtardın."

Başımı kaldırdım ve karnım guruldadı. Güzel bir esmer şakacı bir şekilde sol kolunu Whip'in sırtına doladı. O da güldü bir şey söyledi ve ona gülümsedi. Bakışları dostluk ve şefkat doluydu.

Umursamamam gerekirdi. Ne de olsa onun üzerine atlayan bendim ama yine de içimi bir bulantı kapladı. Dostça ve rahat bir sohbeta benzeyen bir şeyle meşgul olurlarken bakışlarım onlara kilitlenmişti. Whip barı tekmeledi ve kardeşiyle birlikte, yanında gizemli kadın olduğu halde çıkışa doğru yöneldi.

Onun kim olduğunu ya da onunla eve gidip gitmeyeceğini merak etmeye hakkım yoktu. Bu beni ilgilendirmezdi ama yine de içimden bir ses ondan nefret ediyordu. Yeni başlangıcım ve babam arasında, Whip ile herhangi bir gelecek, tek gecelik bir ilişki ya da başka bir şey, tamamen masanın dışındaydı.

Üçlünün Grudge'dan çıkışını izlerken, hayatımdaki her şeyin farklı olup olamayacağını merak etmekten kendimi alamadım. Sadece bu seferlik.

EMILY

"BAYAN WARD! Michael kalemimi burnuna soktu ve şimdi matematik sayfamda sümük var."

Durakladım, burun deliklerim sırtımayı bastırmak için genişledi ve Samantha'ya döndüm. "Michael kalemini burnuna soktu ve sen onu kullanmaya devam mı ettin?"

Kızıl saçlı suratını astı. "Bu *benim* kalemim ve bunu yapmaya hakkım var."

Bir elimi kaldırdım. *Yemin ederim, bazı günler altıncı sınıf yerine birinci sınıf gibi hissediyorum.*

"Tamam. Sorun değil. Neden kavanozdan yeni bir kalem almıyorsun ve Michael'ın sümüklü kalemini çöpe atmıyorsun?"

İnanılmaz bir bakış yuvarlak yüz hatlarını çarpıttı. "Ama bu yepyeni bir kalem. Bu korkunç bir savurganlık gibi görünüyor... Daha fazla ağaç öldürmek senin için sorun olur mu?"

Gözlerimi kırıştırdım ve ona nazik bir gülümseme sundum. "Sanırım bu seferlik taze bir kalemi feda edebiliriz."

Kaşlarını çattı ama masasından kalktı ve kalemini yakındaki bir çöp kutusuna atmak için yürüdü. Sınıfıma geri döndüm, Samantha'nın yeni keşfettiği dürüstlüğün daha fazla tırmanmadığına şükrettim - başka bir gün tam bir protesto hazırlayabilirdi.

Masamın köşesindeki düğmeye bastım ve öğrencilerimi uyarmak için kapı ziline çalmasına izin verdim. "Bağımsız çalışma zamanınızı iyi yönetmeyi unutmayın. Yazar defteriniz ve kaleminizle birlikte arka taraftaki dördüncü gruba ihtiyacım olacak." Michael'a doğru bir kaşımı kaldırdım. "Temiz bir tane."

Kızardı ve malzemelerini toplayarak odanın arka tarafındaki fasulye şeklindeki masaya doğru yöneldi. Genç adamın arkasından gülümsedim. Sarkık, asi kahverengi bukleleriyle Michael, yufka yürekli ama yaramazlıklarla dolu öğrencilerden biriydi.

Öğretmenleri olarak geçirdiğim kısa sürede tüm öğrencilerime karşı sevgi beslemeye başlamıştım. Birkaçı kalbimde özel bir yere sahip olmayı başardı ve yaramaz sırtışıyla Michael da onlardan biriydi.

Michael sınıfın arka tarafına doğru giderken tökezleyince zaman yavaşladı. Spor ayakkabıları gıcırdadı ve eli kaymadan önce Talisha'nın sırasının köşesine geldi. Yere yığıldı.

Gözlerim hemen Michael'ın sağlık hizmetleri asistanına kilitlendi. "Hemşireyi çağırın."

Sakin ve emredici bir ses tonuyla öğrencilerime talimat verdim: "Sınıf, lütfen hemen sınıfın dışında koridorda sıraya girin. Tıpkı konuştuğumuz gibi. Her şey yolunda."

İçeride her şey yolunda değildi.

Michael'ın nöbet geçmişi de dahil olmak üzere belgelenmiş tıbbi sorunları vardı. Son görüşmesinde çok sevecen olan ailesine göre, bir yıldan uzun bir süredir nöbet geçirmemişti.

Yeni ilaç tedavisinin sınıfta bağımsızlığını yeniden kazanmasında bir dönüm noktası olacağını umuyorlardı. Sürekli peşinde bir hemşireyle dolaşan bir çocuk olmak Michael'ın sosyal statüsüne zarar vermişti.

Zihnim çalışmaya başladığında burnumdan sert bir nefes çektim ve hırkamı çıkardım. Nöbet bakım planını baştan sona biliyordum ve vücudum görevi devraldı, bu bölümün uzunluğunu tahmin etmek için saate bakarken onu güvende tutmak için başını hırkamın üstüne yerleştirdim.

Birkaç dakika içinde okul hemşiresi ve sağlık yardımcısı yanımdaydı. Hemşirenin gözleri benimkilerle buluştu ve ben sertçe başımı salladım. "Vakit yaklaşıyor. Bir dakika kırk beş."

Nöbet Michael'ın genç bedenini harap ederken çaresizce izledim. Grand mal nöbet geçirmesi durumunda bakım planının bir parçası olarak, nöbet üç dakikadan uzun sürerse acil servis aranacaktı.

Pek çok durumda üç dakika göz açıp kapayıncaya kadar geçer; arkadaşlarımızla kokteyl içerken, sevgilinizin kucağında gün batımını izlerken, sahilde güneşin teninizi ısıttığı bir günde.

Üç dakika.

Üç dakikanın üç gün gibi gelmesini çaresizce izledim. Michael'ın sağlık yardımcısı elinde telefonla masamda duruyordu.

el, arama yapmaya hazır.

Saniyeler geçtikçe saate baktım. "Çok uzun. Ara onu."

Biz beklerken acil servisleri uyarmak için son numarayı tuşladı. Tıbbi uzmanların ona yardım etmek için yola çıkacak olmalarının verdiği rahatlık içimi kapladı. Michael'ın yardımcısına sınıfın geri kalanını kütüphaneye getirmesini söyledim. Muhtemelen yaşlı ve huysuz kütüphaneciden azar işitecektim ama Michael'a bir parça saygınlık sağlamaya çalışıyordum.

Neyse ki Outtatown o kadar küçüktü ki ambulans sirenlerinin sesi hemen duyuldu. Beklerken damarlarımda adrenalin dolaşıyordu.

Whip King kapıdan içeri buyurgan bir otoriteyle girdiğinde ağzım açık kaldı. Biri erkek biri kadın iki acil sağlık hizmeti çalışanı sedyeyle arkasından geliyordu. Gözlerimiz, yakışıklı yüz hatlarında en ufak bir tanıma titreşimi bile olmadan kilitlendi.

Rahatlama ve şaşkınlık karışımı bir duygu göğsümü doldurdu. Whip'in dikkati sadece hastasına odaklanmıştı. Yaklaştıkça masaları kenara iterek ilerledi. Lacivert taktik pantolonu ve kısa kollu gömleği kaslarını zorluyordu. Whip Michael'ı değerlendirmek için çömeldi. Sadece birkaç santim ötede, bakışları Michael'ın üzerinde gezinirken profilini inceledim, bunun sadece çocuğun nefes alışı değerlendirmek için standart protokol olduğunu varsayabilirdim.

Gözlerim kapandı. *Lütfen ona yardım edin.*

Gözlerimi tekrar açtığımda, Whip'in her hareketinin nasıl kendinden emin ve iddialı olduğunu gördüm. Hızla çalışırken kaosun ortasında sakin olduğu belliydi. Ekibiyle açık bir şekilde iletişim kuruyor, onlara tam olarak neye ihtiyacı olduğunu söylüyordu ve onlar da tereddüt etmeden emirlerini yerine getiriyorlardı. Parmak uçları Michael'ın yüzündeki bir tutam saç nazikçe geriye doğru süpürdü ve kalbim sıkışmaya başladı.

Başka bir acil yardım görevlisi Michael'ın başının altına bir ped yerleştirerek hırkamı değiştirdi. "Deri rengi ve solunum yolları iyi görünüyor."

Whip'in benimle mi yoksa ekibiyle mi konuştuğundan emin değildim ama yine de başımı salladım. Michael'ın vücudu yavaş yavaş sakinleşirken sağlık ekibi hayati değerlerini kontrol etmeye devam etti.

"Başımı mı vurdu?" Whip Michael'a bakıyordu ama bana soruyordu. "Bu mümkün. Oldukça sert düştü."

Biz çaresizce bakarken ekip tedaviye devam etti. Michael'ın annesi okula gelmişti ve nöbet geçirme konusundaki tecrübesine rağmen gözyaşları yüzünden akıyordu.

Bayan Marsh oğlunun yanına diz çöktü ve onun gevşek elini tuttu. Ayağa kalktım, bir anneye çocuğuyla geçireceği anı verdim. Okul hemşiresi ve Michael'ın sağlık yardımcısı yanımdaydı.

"O iyi olacak." Sesimdeki güvenin içi boştu.

Michael nöbetin sisinden çıkarken çaresiz gözlemciler olarak durduk. Whip ve annesi oturmasına yardım ettiler. Whip kafasında hassas noktalar olup olmadığını inceledi. Michael altını ıslatmış ve annesinin üzerine yığılmıştı. Sınıfımdaki vestiyere doğru ilerlerken gözyaşlarım burnumu yaktı. Dökülen öğle yemeği ya da çamurlu futbol fiyaskosu için her zaman birkaç takım yedek eşofman ve tişört bulundururdum.

Katlanmış bir çift yedek eşofmanı nazikçe yanına koydum. Bayan Marsh'ın gözlerinde yaşlar parıldadı. "Teşekkür ederim."

Ona sunabileceğim tek şey sert bir baş sallamaydı. Sesimin duygu yüklü olacağından emindim. Döndüm ve boğazımı temizledim, gözlerimin ıslak köşelerini gizlice sıvazladım.

"Bu senin." Whip'in derin gürlemesi beni ürküttü ve ona döndüm.

Berrak mavi gözleri beni olduğum yerde sabitledi. Sersemlemiş bir halde herhangi bir tanıma emaresi aradım ama yüz hatları sert ve hareketsizdi. Omzunun üzerinden baktım, Bayan Marsh Michael'ın yanında durmuş, diğer sağlık görevlileri onunla sohbet ederken kolunu oğluna dolamıştı. Michael neredeyse annesi kadar uzundu ama geçirdiği nöbetin ardından zayıf ve kırılğan görünüyordu.

Önümdeki adama yeniden odaklandığımda, gözlerim elindeki hırkaya kaydı.

Elimi uzattığımda parmaklarımız birbirine sürtündü ve elektrik avucumda ve ön kolumda çatırdadı. Onları göğsümde katlarken hırkayı kolumun altına sıkıştırdım.

Tanınma yok. Hiçbir şey yok. Beni hatırlamıyor.

"Teşekkür ederim." Ona bakamadım bile. Hayatımın en ateşli gecesiydi ve ben tamamen unutulabilirdim. Onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce kendi içime kapanıp erimek istiyordum.

Whip üniformasından bir kalem çıkardı ve diğer elindeki panoyu kaldırdı. "Annesine teslim edilecek."

Konuşmadan başımı salladım.

Whip ve ekibi başka bir şey söylemeden kapıdan çıktılar ve bir daha dönmek üzere hayatımdan çıktılar.

WHIP

Elimin topuğunu göğsüme bastırdım ve ağrının geçmesini diledim. Tıbbi bir acil durum çağrısı için sınıfa daldığımda, kafamı taktığım kadının bana baktığını görünce şok oldum.

Neyse ki içgüdülerim devreye girmeden önce sadece bir saniye kadar uzun süre baktım.

"Bir çocuk olduğunda her zaman en kötüsüdür." Lee Sullivan ambulansın ön camından dışarı baktı. Elimi indirdim. "Evet."

Lee ve ben King-Sullivan kavgasının karşıt taraflarındaydık ama iş söz konusu olduğunda önemli olan işti. Önemless saçmalıklarımızı genellikle dinlenme odasına ya da iş dışına saklardık. Ayrıca, çok ileri gidersek kız kardeşimin kıcıma tekmeyi basacağını bildiğim için onunla yatmanın cazibesi biraz daha azalmıştı. Yine de, yeğenimin yaklaşan doğum günü şerefine Duke Sullivan'ın kamyonetinin tamamını dinozor kâğıdıyla hediye paketi yapmama engel olmamıştı.

Kendi kendime sessizce kıkırdadım. İstasyona giden yolda ilerlerken kasabamız kamyonun yanından geçip gitti. "Seni ne gıdıkladı Bill?" Lee Sullivan yolcu koltuğundan bana yan gözle baktı.

Dişlerimi sıktım, Lee kardeşine yapılan şakanın arkasında benim olduğumu öğrenirse intikam almayı kişisel görevi haline getireceğini çok iyi biliyordum. "Hiçbir şey, sadece o su birikintisine düştüğünde seni kabuğunun üzerinde bir kaplumbağa gibi görmenin ne kadar komik olduğunu hatırlıyorum."

Birkaç ay önce bir ev yangını sırasında Lee binanın dış cephe kaplamasını sökerken dengesini kaybetti ve sığ bir koi havuzuna düştü. Hava tankının ağırlığı yüzünden kendini yuvarlayamamıştı. Kabuğuna sıkışmış bir kaplumbağa gibi, kollarını ve bacaklarını hareket ettirerek ve yuvarlanarak kendini düzeltmeye çalışıyordu.

"Siktir git. O hava tanklarının çok ağır olduğunu biliyorsun ve çamurun takla atamayacak kadar kaygan olması benim suçum değil. Daha erken yardım edebilirdin, biliyorsun."

Kendini beğenmiş Lee Sullivan'ın sırtüstü yatmış, kollarını ve bacaklarını umutsuzca hareket ettirerek kendini ters çevirmeye çalıştığını hayal ederek sırtıttım. Onu o sığ su birikintisinden çekip çıkarmadan önce beş dakika boyunca izledim ve güldüm.

Küçük kasabamızdan geçerken bize el sallayanlara ve gülümseyenlere karşılık veriyorduk. Lee sırtıttı ve ilginin tadını çıkardı. Başka bir kasabada -başka bir hayatta- Lee ve ben arkadaş olabilirdik ama babamın kim olduğu ve ailemizin geçmiş i göz önüne alındığında bunun gerçekleşme ihtimali çok azdı.

Her zamanki şakalaşmamıza devam edemeyecek kadar bitkin bir halde ambulansı istasyona kadar sürerken sessiz kaldım.

Küçük kasabamızda, ekibimdeki kadın ve erkekler hem itfaiyeci hem de acil tıp teknisyeni olarak eğitilmişlerdi ve memleketime hizmet etmenin avantajları vardı; ücretsiz kahve ve tebrik tokalaşmaları, markette sıra beklerken nazik gülümsemeler - ama aynı zamanda yardımınıza ihtiyacı olan insanların aileniz, arkadaşlarınız veya komşularınız olabileceği anlamına da geliyordu. Her çağrı, sevdiğiniz birinin hayatının en kötü gününde gelebileceğinizi bilmenin ağırlığını taşıyordu.

İtfaiye aracı ve ambulans park edildikten sonra ekip malzemeleri yeniden yerleştirmek ve temizlik yapmak için işe koyuldu. İstasyona döndüğümde ekip için öğle yemeği hazırlamakla vakit geçirdim ve Emily'nin parmaklarının üzerine boşalırken nefesinin yumuşak titreyişlerini ya da kalçalarının esnek kıvrımlarını düşünmemeye kendimi zorladım.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve iç çektim. *Lanet olsun.*

Gerçek şu ki, son iki aydır düşüncelerimi o tüketmişti. Emily ve ben dans etmiş, gülmüş ve o panikleyip kapıdan kaçmadan önce hayatımın en inanılmaz kazara buluşması olduğunu düşündüğüm şeyi yaşamıştık.

Neyi yanlış yaptım ben?

Bakkaldan Garez'e, çarşaf larımın arasında geçirdiğim saatlere kadar hatırlayabildiğim her anı gözden geçirdim ve her şeyi berbat ettiğim anı bulmaya çalıştım. Bunu çözme takıntım a rağmen, benimle ve birlikte geçirdiğimiz geceyle ilgili onu kaçmaya iten şeyin ne olduğunu tam olarak belirleyemiyordum.

Aceleyle çıkması ya da beşlik çakması bile onu bulmaya çalışmamı engellemedi. Israrına rağmen, o bir

Yine de yakındaki kütüphaneleri aradım ve Emily adında birinin çalışıp çalışmadığını görmek için web sitelerini araştırdım. Tabii ki elim boş döndüm. Çok fazla soru sormadan etrafa sormaya çalıştım ama turistik bir kasabada bu imkânsızdı.

Onunla yüz yüze gelene kadar içimde küçük bir umut kıvılcımı alevlenmedi. Kadın rüzgârdaki bir yankı gibi kaybolmuştu ama bir şekilde Outtatowner'a geri dönmüş ve ortaokul öğretmenliği yapıyordu.

Kütüphaneci değil.

Bilmem gerekirdi. Yüzündeki çok beni tanıdığını açıkça gösteriyordu ama içimden bir ses bundan pek de memnun olmadığını söylüyordu, bu yüzden konuyu zorlamadım. Muhtemelen bu işin peşini bırakmalıydım, ama bir anda yüzünü çevirip beni reddetmesi içimi kemirdi. Normalde işler ciddileşmeye başladığında ilk kaçan ben olurdum, bu yüzden benden önce davranması egoma bir darbe oldu.

Daha sonra yatağıma oturdum ve kendimi *kullanılmış* hissettim.

"William." Şef Martin'in sesi beni düşüncelerimden sıyrıldı ve mutfak havlusunu bir kenara attım. "Ofisime. Hemen."

"Evet, efendim."

Şefimin arkasından itfaiye merkezindeki ofislere doğru ilerledim. Lee çenesini bana doğru kaldırdı ve ben de orta parmağıma ona doğru çevirerek sırtmasını sağladım.

İçeri girdiğimizde Şef Joseph Martin masasının arkasında duruyordu. Kısa boyluydu, tıknaz ama güçlüydü, kumral saçlarını aydınlatan beyaz telleri vardı. Şef kendine dikkat eden, hatta zamanı varsa vardiyalarımız sırasında spor yapan bir adamdı. Ekibinden en iyisini isteyen ama kendisinin yapmak istemediği bir işi asla başkasından istemeyen bir adamdı. "Kapıyı kapat, evlat."

Bana her böyle seslendiğinde kaburgalarımın saplanan kızgın demiri görmezden gelerek döndüm.

"Bugün Yüzbaşı Jones ile ortaokuldaki arama hakkında bilgi aldım. Her şeyin yolunda gittiğini duyduğuma sevindim." Başımı salladım. "Evet, efendim."

Değerlendiren gözleri üzerimde gezindi ve bakışları altında kıvrandığımı görmesine izin vermek istemeyerek doğruldum.

"Jones senin liderlik yaptığını ve soğukkanlılığını koruduğunu söyledi. İşin içinde çocuklar varken bu kolay değil ama bir teğmende tam da böyle bir liderliğe ihtiyacımız var."

Sessiz bir uğultu kafamı doldurdu.

"Gerçek şu ki, artık gençleşmiyorsun," diye devam etti Şef. "Ama burada gerçek bir geleceğin var. . *eğer* istersen."

İçim daraldı. *Bunu istiyor muydum?* Rütbe atlamak çok tatmin edici olurdu ama bunu her düşündüğümde, babamın kendi sosyal yükselişine dair hayallerim bu fikre gölge düşürüyordu. Oğlunun teğmen olması Russell King'in kendi çıkarları için kullanacağı bir şeydi.

Doğruldum. "Bunu gerçekten düşünmemiştim efendim."

Şef güldü. "Evet, öyle yapmalısın. Benim tavsiyem mi? Başını aşağıda tut. Önemsiz aile rekabetleri ya da kadınlar gibi şeylerin seni önemli olan şeylerden uzaklaştırmasına izin verme. Birimimizdeki pek çok kişi asıl önemli olanın ne olduğunu unutuyor; işle birlikte gelen ilgi ve pohpohlanmaya kendilerini kaptırıyorlar. Odaklanmaya devam edin ve terfi sizin kadar iyi olsun."

Büyük saygı duyduğum birinin saygısını kazanmak sinir bozucuydu. *Neden beni düşünüstün ki?*

Ne zaman umutlansam, insanların beni hayal kırıklığına uğrattığını uzun zaman önce öğrendim. Yine de şefimle tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordum. "Teşekkür ederim, efendim."

Şef kalemini masanın üzerine fırlattı. "Pekâlâ. Şimdi git buradan."

Sırtarak ve neşeli bir selam vererek topuklarımın üzerinde döndüm ve öğle yemeğini hazırlamak için geri döndüm.

Odaklanmaya devam edin ve terfi sizin kadar iyi olsun.

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiğim bir zamanda ilk kez göğsümde daha iyi bir şey için umut çiçekleri açtı.

Gömleğimin çok dar olan yakasını çekiştirdim. Ziyafet salonunda ayakta dururken, A sınıfı üniformamın parlak siyah ayakkabıları ayak parmaklarımı sıkıyordu.

Outtatowner Acil Durum Hizmetleri yıllık ödül töreni, departmanımızdaki herkesin bir araya gelmesi ve yıl boyunca elde ettiğimiz başarıları kutlaması için bir bahane oldu. Ödüller arasında yılın itfaiyecisi, üstün başarı ödülleri ve Şefin Bölüğü -Özenle seçilmiş bir grup kadın ve erkek, örnek hizmetin bir yansıması olarak bu onursal unvanı aldı ve Şef Martin'in şirketinde kimleri isteyeceğini yansıttı. Bunlar şefimizin en iyilerin en iyisi olarak gördüğü kişilerdi.

Ancak en çok arzu edilen ödül sona saklanmıştı.

Birkaç yıl önce, itfaiyeci arkadaşım Connor, bir dargın bir barışık kız arkadaşıyla ucuzluk alışverişi yaparken mermer Herkül ve Diomedes heykelinin bir kopyasına rastladı. Herkül'ün gücüne ve erkekliğine bir saygı duruşu niteliğindeki İtalyan heykeli, Herkül'ü Diomedes'le güreşirken ve onu yenerken tasvir ediyordu ... tüm bunlar olurken Diomedes onun aletini çekiştiriyordu.

olayların çetelesini tutardık. Bu ödölün sahibi olabilmeniz için şu özelliklere sahip olmanız gerekiyordu

Evinizde belirgin bir şekilde sergilenen kaba heykel.

Ödülün kendisi de stresli bir kariyere bir parça neşeli bir hava kattı. Hiç kimse bir çağrıda başarısız olmak istemezken, arkanızda birliğinizin olduğunu bilmek, bunu atlatmanız için size destek olmak her zaman yardımcı olmuştur.

Lee Sullivan'ın adının birden fazla kez aday gösterildiğine inansanız iyi olur. Hiç vakit kaybetmedim ve kaplumbağatank olayından sonra onu Dipshit Ödülü'ne aday göstermekten büyük zevk aldım. Elbette yardımcı olabilirdim ama bunun yerine güldüm ve o günün ilerleyen saatlerinde ödül için onun adını yazdım.

"Derinden çıkmak üzereymişsin gibi görünüyorsun. Rahatla ve bir bira iç, dostum." Connor yanımda durdu, bana bir bira uzattı ve odayı inceledi. O daha çok Lee'nin arkadaşıydı ve benim bu gece sosyalleşecek enerjim yoktu. Üniformasının içinde tamamen rahat görünüyordu, koyu sarı saçları kısa kesilmişti ve bir eli rahatça cebindeydi.

Ayakkabılarımın içinde kıpırdandım. "A sınıfı benim favorim değil."

Sırıttı. "Evet, ama kadınlar onlara bayılıyor." Connor çenesini eğdi ve bakışlarım o yöne kaydı. Ziyafet salonunun karşısında iki kadın eğilmiş, bir yandan birbirleriyle fısıldaşıyor, bir yandan da bize doğru umut dolu bakışlar fırlatıyorlardı.

Ziyafet itfaiyeciler ve aileleri içindi. Babamın bunu şehirdeki bağlantılarını derinleştirmek için bir fırsat olarak kullanacağından korktuğum için aileme hiç davetiye göndermemiştim. Ayrıca, davet edilmeyi gerektirecek kadar uzun süre kimseyle çıkmadım.

Kadınlara tekrar baktım. Yediğim yere sıçmamaya da dikkat ediyordum. "Hepsi senin, dostum. Ben burada iyiyim." Bira şişesinden uzun bir yudum aldım.

"Çok şey kaçırıyorsun, kardeşim." Connor kıkırdadı. "Vardiyalı çalışmayı ve işin gereklerini anlayan bir kadın için söylenecek bir şey var. Uzun süreler boyunca yok olmanın bir açıklaması ya da özrü yok."

Söylediklerinin doğruluğunu kabul ederek omuz silktim. "Sanırım."

Connor omzunu benimkine çarptı. "Ama bu gece kendimi baharatlı hissediyorum. Sanırım şefin kızına asılacağım."

Yüzüm buruştu. "Şef Martin'in kızı on iki yaşında falan." Bunu, ofisinde asılı olan, genç, diş teli takmış, tuhaf ergenlik yıllarının sancılarını çeken bir kızın okul resminden biliyordum.

Connor bana döndü. "Dostum, sen neden bahsediyorsun? Şef Martin'in kızı tam bir duman gösterisi."

Elindeki bira şişesiyle koridorun öbür ucunda, karısının yanında gururla duran ve yarım daire şeklindeki insanlarla sohbet edip el sıkışan Şef Martin'i işaret etti. Kalabalık yer değiştirirken Connor'ın sesi arka planda donuk bir yankıya dönüştü, Emily'yi gördüğümde kafatasımda kan şırıltısı çaktı. Lacivert saten elbisesi kalçalarına yapışmıştı. İnce askıları, köprücük kemiğinin altından zevkli ama bir o kadar da seksi bir şekilde sarkan bir yakaya doğru dalıyordu.

"Virginia'dan taşındığımı duydum. Söylentilere göre kırık bir kalbi varmış ve ben de onun yaralarını sarmasına yardım etmekten çekinmem, ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Emily'nin dumanlı gözleri yere bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Lanet olsun, çok güzel." Connor yanımda kıkırdadı.

Ona kızgın bir bakış fırlattım. "O şefin kızı. Biraz saygılı ol."

Ona ikimiz için de yeterince saygısızlık etmiştim. İç duvarlarının sıkılığı sikimi sağarken birçok kez.

Connor benim sinirli halime güldü ve kıkırdaması sinirlerimi bozdu.

Emily nasıl olur da Şef Martin'in kızı olur?

Sonra kafama dank etti; bakışları açık dolabımın üzerinde gezinirken, birkaç dakika önce çiçekli elbisesini kafasına geçirmiş ve yeterince hızlı gidemiyormuş gibi evimden dışarı koşuyordu.

O biliyordu.

O biliyordu.

O zaman bir şeyler söyleyebilirdi, takılmanın neden kötü bir fikir olduğunu açıklayabilirdi ve ben de ona katılırdım. Muhtemelen.

Bunun yerine, fantezilerimden kopup gelmiş gibi görünen bir kızla çok hızlı hareket ettiğim için haftalarca kendimi hırpaladım. Uykusuz gecelerimi, nasıl bu kadar çabuk batırdığımı anlamaya çalışarak geçirdim.

Genelde kadınlar kaçmadan önce bir Kral'ın zahmete değmeyeceğini anlayacak kadar uzun süre kalırlardı ama Emily benden bıkmadan önce o kadar bile dayanamamıştı.

Biramı iki derin yudumda boşalttım. "Daha sert bir şeye ihtiyacım var."

Bara doğru yürümeden önce Connor'ın cevabını beklemedim. Sırık gibi barmen beni çenesinin ucuyla selamladı. "Viski, sek." Bir dirseğimi bara dayadım ve kalabalığa doğru döndüm.

Emily hâlâ babasının yanındaydı, gülüyor ve etrafından akıp giden sohbetin tadını çıkarıyordu. El kol hareketleri yaparken yüz hatları hareketleniyordu. Bütün insanlar onun her sözüne kilitlenmişti. Işıl ışıl ve çekiciydi ve bu beni çok kızdırdı.

Barmen viskimi tezgâhın üzerinden kaydırdıktan sonra kavanozuna cömert bir bahşiş bıraktım. Birkaç tane daha içmeyi planlıyordum ve iyi bir bahşişin bana kazandıracağı ayrıcalıklı muameleye aldırmayacaktım. Viskinin ilk yudumu boğazımı yaktı ve içimi ısıttı.

Bakışlarımın karanlık ve yoğun olduğunu biliyordum ama aramızın ortasında değildi. Onun beni görmesini istiyordum.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi güzel gözleri kaydı ve benimkilere kilitlendi. Narin yüz hatlarında bir şok ifadesi

belirdi,

Ama bir anda yok oldu.

Emily eğildi ve Bayan Martin'e bir şeyler fısıldadıktan sonra küçük bir gülümsemeyle gruptan ayrıldı. Olduğum yerde dikilip onun bana doğru gelmesine izin verdim. Barda durup bir beyaz şarap sipariş ederken beni görmezden geldi. Barmene içten bir gülümsemeyle teşekkür etti, kendi cömert bahşişini barmenin kavanozuna bıraktı ve ziyafet salonuna doğru döndü.

Sıkı bir gülümsemeyle boğazını yavaşça temizledi. "Um ... merhaba."

Alay ettim ve onunla dalga geçmeye karar verdim. "Bu bir hayalet mi?" Dik durdum ve başının üzerinden bakarken bakışlarımın odaklanmasına izin verdim. "Konus, hayalet."

Dudaklarından bıkkın bir homurtu döküldü. "Gerçekten mi? Çocuk filmlerinden alıntı mı yapıyorsun?

Saçmalamay! kes." *Megamind* göndermemi bu kadar kolay yakalamasına sinirlenerek ona arkamı döndüm.

Bu kez boğazını daha sert bir şekilde temizledi ve dişlerini sıkarak, "Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi.

Başımı iki yana salladım, viskimden bir yudum aldıktan sonra yüzümü ona döndüm. "Eminim sen de benim kadar şaşırmamışsındır." Viskimin kalanını içtim ve barmene bir tane daha içmesini işaret ettim.

Emily'nin kaşları kalktı. "Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Sınıfıma geldin ve beni hatırlamadın bile."

Onu hatırladın mı? Haftalardır ona kafayı takmışım ama bunu itiraf ederek onu tatmin edecek değildim.

"Hasta bir çocuğun acil tıbbi ihtiyaçlarını görmezden gelip bunun yerine sizinle sohbet etmemi mi tercih ederdiniz?"

Gözlerini devirirken güzel boğazından tiksindirici bir ses çıktı. "Tabii ki hayır, ama yüzünü gördüm. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yoktu."

Verdiğim tek tepki inanmayan bir mırıltı oldu. Bırakmak istedim ama yapamadım.

"Peki ne zaman öğrendin?" Kızgınlık yüzeyin hemen altında kaynıyordu. "Dövme dükkanına bakıp beni ilk kez gördüğünde mi? Ya da belki markette? Ben içkilerimizi alırken Grudge'dan biri sana biz Kings'ten mi bahsetti? *Tam olarak* hangi noktada kim olduğumu anladın?"

Emily'nin omuzları bana doğru kaydı. Gözlerinde meydan okuyan bir ışıltı parladı. "Bana tamamen unutulabilirmişim gibi davranan birine göre o geceyle ilgili çok şey hatırlıyorsun."

Başımı salladım. "*Beni* hayal kırıklığına uğrattın,

Prim," diye öfkelen dim. "Prim mi?"

Gülümsememi bastırdım ve eğildim. "Çok nazik ve düzgün davranıyorsun, ama gözlerin sulanmadan önce benden ne kadarını alabileceğini görmeliyim."

Yüz hatlarında öfke ve arzu alevlendi, yanaklarına pembelik yayıldı. Kabalığım muhtemelen birkaç çizgiyi aşmıştı ama onun bu öfkeli halini seviyordum. Onu doğrudan düşman bölgesine yerleştirmiş, göğsümde daha önce yuvalanmaya çalıştığı küçük çatlaklardan çıkarmıştı.

"Soyadının bununla ne ilgisi var bilmiyorum ama yemin ederim itfaiyeci olduğunu bilmiyordum." Sesi dalgalandı ama tekrar sertleşmeden önce çok az dalgalandı. "Ama sonra dolapta üniformanı gördüm ve ikisini bir araya getirmek zor olmadı. Babam senin *patronun*."

"Sanırım bu senin zarif çıkışını açıklıyor." O zamanlar, garip beşliği komik ve sevimliydi. Şimdi ise sadece kaburgalarımın arasındaki basınç noktasını dürtüyordu.

Koridorun karşısında Connor'ın daha önce işaret ettiği iki kadınla sohbet ettiğini gördüm. Beynimi dolduran donuk, puslu uyuşukluğun tadını çıkararak viskimi bitirdim. "Bu çok eğlenceliydi Prim, ama gitmem gerek." Yüzümde ukala bir ifadeyle beşlik çakmak için elimi kaldırdım. Emily'nin burun delikleri alevlendi ve ben de kıkırdadım. "Hayır mı? Harika."

Connor'a doğru ilerledim ama onun deniz camı gibi güzel gözlerinin ürpertisini sırtımda hissettim.

EMILY

GÖRÜNÜŞE GÖRE WHIP KING PISLIĞIN TEKİ.

İri yapılı, delinmiş penisli, dizlerimin üzerine çöküp yalvararak bir kez daha tadına baktığım A sınıfı bir göt deliği.

Ama üniformasının içinde çok iyi görünüyordu.

Onu ziyafet salonunun öbür ucunda gördüğümde, boğazımı kavrayıp içime girerken içgüdüsel olarak onun etrafında gerilmenin yokluğunu özlediğim için içime keskin bir nefes çektim.

Burnumun kemiğini sıktım. *Bir gecelik isyanım ve yürüyen bir kırmızı bayrağı becerdim.*

Vücudumun içgüdüsel tepkisine duyduğum kızgınlığı bastırdım. Beynimin mantıklı kısmı onun yıllık ödül töreninde olacağını biliyordu ama başım ağrıyormuş gibi davranmama ve başka planlar yapmaya çalışmama rağmen annem bunun babam için önemli olduğu konusunda ısrar etti ve ben de gitmeye zorlandım. Gözlerimiz odanın diğer ucunda kilitlendiğinde ve yüz hatlarında şokun yanı sıra tanıma ifadesi belirdiğinde, kendimi barda ona doğru yürümekten ve beni gerçekten hatırlayıp hatırlamadığını görmekten alıkoyamadım.

Bırakmalıydım. Daha akıllı bir ben o raundu kazanmasına izin verirdim. Kaba ve pislik biriydi. Çekip gitti ve bu her şeyin sonu olabilirdi. Belli ki vücudundaki kesik çizgiler ve pis ağzı beni aptallaştırmıştı.

Şarap kadehimi bir çırpıda barın üstüne bıraktım ve kibarca gülümseyerek Macarena yapan bir grup itfaiyecinin yanından geçerek dans pistine doğru yürüdüm. Whip ve başka bir itfaiyeci henüz tanışmadığım iki kadınla gülüşüp dertleşiyorlardı. Yaklaştığımda sarışın olan başını bana doğru eğdi, esmer olan ise erkeklerin söylediği bir şeye gülmeye devam etti.

Her türlü edepten yoksun olarak, parlak bir gülümseme yaptırdım. "Merhaba," diye araya girdim. "*Çok* özür dilerim. Whip ile bir dakika görüşebilir miyim?" Parmak uçlarımı dirseğinin iç kısmına koydum ve o da sertleşti.

Connor'ın gözleri Whip ve benim aramda gidip gelirken kadınlar şaşkınlıkla bakıyorlardı. Whip beni başından savmaya çalıştı. "Bir şeyin tam ortasındayız."

Sen ne sikimsin.

Kolunun iç tarafındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve gülümseyerek nefes aldım. "Şef Martin bir şeyler söylemeyi umuyordu." Kolunu kendime doğru çektim. "Hemen dönerim!"

Omurgamda karıncalanmalara yol açmaması gereken bir homurtuyla Whip beni takip etti. Ters yönde yürümeye başladığımız anda elimi kolundan çektim.

"Ne istiyorsun Prim?" diye sordu açıkça.

"Bana öyle demeyi kes."

İçinden neşeli bir kıkırdama döküldü. *Bundan keyif alıyor.* "Peki, Bayan Martin, sizin için ne yapabilirim?"

"Kapa çeneni ve buraya gel." Ziyafet salonunun en karanlık köşesini buldum ve koridora daldım. "Bu Ward." "Ne?"

"Benim adım. Ben Emily Martin değilim. Ben Emily

Ward'ım." Whip gözlerini kırıştırdı ve yüz hatlarımı taradı.

"O benim üvey babam ama beni o büyüttü." Çenemi kaldırdım. "Yani o gece kendimi Emily Ward olarak tanıtmış olsaydım bile

-Ama dürüst olmak gerekirse, bunu kim yapar ki? Bir fark yaratmazdı."

Düşünürken Whip'in dudakları birbirine yapıştı. Çenesi büküldü. "Peki neden şefin ofisinde bulunan tek fotoğrafın çocukluğuna ait?"

Yanaklarıma sıcaklık doldu. "Aman Tanrım, o resimden nefret ediyorum. Beşinci sınıftan kalma bir resim ve babam her zaman en sevdiği resmimin bu olduğunu söylerdi - her zaman onun Melly'si olacağını."

Whip'in kaşları havaya kalktı. "Melly?"

"Kokulu Melly." Sivri bir bakışla onu delip geçtim. "Tuhaf bir çocuktum, tamam mı?"

Kahkahası çınladı ve ben onu susturdum. Dişlerim birbirine çarptı. "Ah, özür dilerim. Lakaplar hakkında bir şey mi

söyleyecektin, *Whip*?"

Düz bakışları hiçbir şey ele vermiyordu. "Benden bir şey mi istiyorsun?"

Gözlerim onun dolgun dudaklarına kaydı. İstedğim şey -vücudumun istediği ve aklımın akıllıca olduğunu bildiği şey- iki çok

farklı şeyler.

Nefes verirken titriyordum. "Sadece bildiğimi düşünmeni istemedim..." Bakışlarına karşılık verdim. "Daha önce."

Gözleri boynumda, kalp atışlarımın ince deriyi delip geçtiğinden emin olduğum noktayı buldu. "Bir şey söylemeliydin."

"Ne gibi, Whip? Ne demem gerekiyordu? 'Bu arada, yarın işte babama selam söyle' mi?" Gerçekçi ol. Panikledim ve

kaçtım." Ellerim vurgulamak için kalktı. "Bu durumda birinin yapabileceği gibi."

Kollarını kavuşturdu ve bakışları üzerimde gezindi. "Kokulu Melly."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Aman Tanrım, lütfen sana bunu söylediğimi unut." Nefes verdim ve yüzümü tavana

doğru eğdim. "Bence Prim sana çok daha yakışıyor." Sesi çakıl taşlarının üzerinde kadife gibiydi ve beni koruyucu

karanlığın içinde kuşatıyordu.

Bedenim onun için uğulduyordu. Etrafındaki her şeyi yok eden bir alevle birleşmeden önce diğerinin etrafında

kıvılcımlanan ve dans eden alevler gibi, ona çekildim.

Gölgeler gözlerindeki yoğunluğu kararttı ve ben başka tarafa bakamadım. Bakışları beni kendi savaşıma karşı karşıya bıraktı.

Bir adım öne çıkarak alanımı daralttı ve lacivert saten elbisemin içinden kalçalarımı kavradı. "Bu bir daha olamaz." Sıcak nefesi karıncalanan tenimin üzerinde süzülüyordu.

"Biliyorum." Aramızdaki çekim beni daha da yaklaştırdı ama elimi aramızda salladım. "Kendini ve o şeyi

benden uzak dur."

"Şey mi?" Sessizce güldü, kısıtlama ve gerginlikten oluşan yankı odamızı rahatsız etmedi. "Neden sürekli sikimi işaret ediyorsun Prim?"

Alay ettim. "Aman Tanrım, *aletini işaret etmiyorum*." Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Bakışları ağzımın üzerinde gezinirken ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Yani ... biraz öyleydin."

Öfkeli bir nefes verdim. "Yemin ederim, tıpkı babamın beni hep uyardığı erkekler gibisin."

Whip başını salladı. Boyuyla üzerimde yükseliyor, görüş alanımı sadece *onunla* dolduruyordu. "Ve sen tam da babanın *beni* uyardığı türden dikkat dağıtıcı bir kadınsın."

Doğruldu. "Bu" -aramızda bir işaret yaptım- "bir şey değil." Zihnim geri çekilmek istedi ama Whip aramızdaki birkaç santimi silerken bedenim olduğu yerde kilitlendi.

Boğazında bir homurtu titreşti. "Hiç de bile. Seninle arkadaş değilim Prim."

Göğsüm ağırlaşmıştı. "Senden hoşlanmıyorum bile. Puştun tekisin." Yumuşak kahkahasının homurtusu bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oldu.

"Güzel."

Bir santim daha atsa ağzı benimkini yutabilirdi. Kordonlu ön kolunu kavradım; sert kaslar takım elbise ceketinin altında geriliyor ve kıvrılıyordu.

"Emily? Burada mısın?" Annemin sesi beni irkiltti ve Whip'in geniş omzuna doğru eğildim.

Elini üst koluma attığında onu iterek geçmeye çalıştım. Karanlıkta mavi gözleri yoğun, siyah havuzlar oluşturdu. Çenemi kaldırdım ve dizlerimin sallanmamasını diledim. "Bu konuşma bitmiştir."

Nefesi kulağımın kabuğunu okşarken yumuşak bir gümbürtü aramızdaki boşluğu doldurdu. "Eminim şu anda eteğinin ucunu kaldırırsam, külotunu sıırıslamak bulurum, sadece benim için."

Yüzde bin haklı olduğu için sinirlenerek kolumu çektim. "Yanılıyorsun." Boğazımı tıkayan yumruyu yutkunararak geçiştirdim ve ona doğru eğildim. Dudaklarım kulağının kabuğuna değdiğinde yüzümde şeytani bir sırıtma belirdi. "Çünkü ben giymiyorum."

Geriye dönüp bakma riskini göze almadım ve Whip'in -ve paylaştığımız sırrın- gölgelerde saklı kalması için dua ettim.

WHIP

Talaşlar atölyemin kapısından dışarı süzülürken masa testeresinin vızıltısı havayı dolduruyordu. Yeni ahşaplar düzgün yığınlar halinde dizilmişti ama en sevdiğim parçalar -geri kazanılmış ahşabı, eski kirişleri, bir bacağı eksik asırlık bir masayı-ben malzemeleri nasıl kullanacağıma karar verirken sabırla bekliyordu. Mayıs sabahının erken saatlerinde hava hala soğuktu ama tahtaları istiflemek ve bir sonraki projem için kalasları sökmek beni terletmişti.

İtfaiyeci olarak kariyerimin başlarında, vardiyalarımın esnekliği güzel olsa da, aynı zamanda kendimi kaşıntılı ve durgun hissetmeme neden olan artan kesinti süresi anlamına geldiğini öğrenmiştim.

Balık tutmak çok sıkıcıydı, kürek sörfü kışları verimsiz bırakıyordu ve başka bir yerde ikinci bir iş, arzuladığım özgürlük ve esneklikten yoksundu. Ne kardeşim Royal gibi sanatsal bir yeteneğim ne de Abel gibi kendi işimi yapma tutkum vardı. Mobilya yapımına evim inşa edildikten sonra tesadüfen girmiştin. Eve taşındığımda, İsveç malı sunta sehpa ve süt sandığı taburelerin evin hakkını veremeyeceğini fark ettim.

Bu yüzden kendime yeni bir beceri öğretmek için kitaplar okudum, Instagram kullanıcılarını takip ettim ve *This Old House*'un her bölümünü YouTub'dan izledim. Sabır ve ince ayar gerektiriyordu ve gerekli ayrıntılara dikkat etmek düşüncelerimin dağılmamasını sağlıyordu.

Bu, babamın beklentilerini karşılamak için dış görünüşümü korumak ya da koyu sarı saçları ve tüm saçmalıklarınızı görmeyi vaat eden gözleri olan karşı konulmaz kadınlar hakkında düşünmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu.

Hayır.

Kesinlikle onu düşünmüyorum.

Bunun yerine, tamamladığım son parçayı Duke Sullivan ile paylaştığı eve götürdüğümde kız kardeşim Sylvie'nin gözlerini hayal ettim. Projem yeni yeğenim için bir hediye idi ve çiftlik evi tarzı sandık el yapımı meşeden yapılmıştı. Küçük Gus tüm oyuncaklarını içine yığabilir ya da belki de onun için dünyanın en iyi saklambaç noktası haline gelebilirdi. Elimi yeni bir ahşap işçiliği becerisinde test etmek istediğimden, üst kısmı boyunca kontrast bir bordür yapmak için lale ağacı kullandım.

İşlevsel ve zamansızdı ve bana kız kardeşimle bir Sullivan ile olan ilişkisi hakkında konuşmak zorunda kalmadan yeğenimle biraz kendimi paylaşma fırsatı verdi. İlişkileri asla yürümemeliydi ama Duke'un küçük kız kardeşime baktığında gözlerindeki sevgiyi inkar etmek mümkün değildi. Sadece prensip olarak bile ondan nefret etmeyi başaramadığım gerçeği yüzümü yumruklamak istememe neden oldu.

Belki de sadece böyle bir aşkın benim gibi bir adam için olmadığını farkına varmaktı.

Ah, siktir et.

Tahta kalasın beton zemine çarpmasına izin verdim. Sinirli bir elimi terli ensemde gezdirdim ve oradaki gerginliği kavradım.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ öfkeni dizginleyememişsin." Babamın sesi boş atölyeyi doldurdu ve onu kapının girişinde dikilirken buldum. Zaman ve stres onu yaşlandırmıştı. Omuzları güçlü ve dikti, ama göbeğinin başlangıcı, mavi yakalı babasınınkinden ziyade pahalı bir masanın arkasında geçen bir hayatı ortaya koyuyordu. Russell King işçi sınıfı kökenlerinden kaçmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Parlak mokesenlerinin uçları eşiği geçmiyordu, sanki çalışan bir adamın alanına girmek bile ona göre değilmiş gibi. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken ellerini lacivert pantolonunun ceplerine sokmuştu.

Russell King'in beklenmedik ziyaretleri her zaman bir sorun işaretiydi - sizin için değilse bile, kesinlikle başka biri için. "Hey, baba." Bir bez parçasına uzandım ve parmak uçlarımdaki leke kalıntılarını temizlemeye çalıştım.

Russell King acımasız bir iş adamıydı, son derece zeki ve kurnazdı. İşlerin onun lehine dönmediği çok az şey vardı. Kasabadaki insanlar onu kurnaz bir iş adamı olarak görüyordu. King ailesine mümkün olan en iyi ışığı tutacak şekilde parasını

nereye harcayacağını bilecek kadar kurnazdı.

Birini kazıkladığında ya da bir anlaşma bozulduğunda, kamuya ait bir binanın tadilatı için büyük bir bağışta bulunurdu.

kütüphanesi, Outtatown haberlerinde ona güzel bir makale kazandırdı ve herhangi bir kötülüğü tamamen gölgede bıraktı.

Hayatını öyle bir şekilde yaşamıştı ki kimse Russell King hakkında söylenen kötü bir söze inanmazdı ama çocukları gerçeği biliyordu. Sullivan'lar da biliyordu, sanırım bu yüzden nesiller boyu süren kan davası babam King ailesinin işlerinin başına geçtiğinde sadece devam etmekle kalmadı, daha da derinleşti.

"Bütün bunlar da ne?" Oyuncak sandığına bakarken yüzündeki tiksinti belirgindi. Yaptığım işi görmesini engellemek için hareket ettim. "Önemli bir şey değil."

Dudakları büzüldü. "İtfaiyeciden başka bir şey olmak istememelisin. Bu onurlu bir iş. Bir kahramana sahip olmak aileyi iyi gösterir. Zamanını önemsiz şeylerle harcama."

Başımı salladım, ona katılıyor muydum yoksa ne diyeceğimi mi bilemiyordum.

Russell King'in yaptığı her şey göz boyamak içindi, yaptıklarının çocukları üzerinde bıraktığı uzun süreli etkiyi hiç düşünmemişti. Sadece birimizin hapse girmiş olması bir mucizeydi ve o zaman bile babamızın yardımı ve biraz sıkı çalışmayla Abel kendi ayakları üzerinde durmayı başarmıştı.

Kralın başarısız olduğu bir dünya yoktu.

Russell King'i yenebilen tek kişi annemizdi ve o hepimizin en akıllısıydı. Onu sadece oyunu -ve çocuklarını- geride bırakarak yendi.

"Gazetede Şef'in Bölüğü'nün seçilmesiyle ilgili makaleyi gördüm. Tebrik ederim."

Omuzlarım çöktü. Şef'in Bölüğü ödülü için seçilen birkaç kişi arasındaydım. Hoş bir sürpriz olmuştu ve seçilmiş olmanın gururu Emily ile göz göze geldiğimde daha da artmıştı. Babasının elini sıkıp ödülü kabul ederken gizlice göz kırpmış ve yanaklarının kızarmasının tadını çıkarmıştım.

Ama babamın her başarısının keyfini kaçırmak gibi eşsiz bir yöntemi vardı. Midem ekşidi. "Teşekkür ederim, efendim."

İktidardaki bir adamın iyi tarafında kalmak önemliydi.

"Belki bir gün oğlumun itfaiye teşkilatında uşak değil de teğmen olduğunu söyleyebilirim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona Şef Martin'le olan konuşmamı anlatarak egosunu okşayacak enerjiye sahip değildim.

Babam kaşmir kazağının manşetini düzeltti, altın serçe parmağındaki yüzük ışıpta parlıyordu. "Biliyorsun, Şef Martin'in karısı Remington İlçesi Tarih Derneği'nin yönetim kurulunda."

Ve işte oradaydı.

Her zaman bir şeylerin peşindeydi.

"JP ve ben bir anlaşma üzerinde çalışıyoruz ve onlar biraz sorun olmaya başladılar." Bir kaşımı kaldırdım ama konuşmaya katkıda bulunmadım.

"Gözüme kestirdiğim bina bir varlık olacak - elde etmeyi planladığım bir varlık." Dışarıdan sakın görünüyordu, ama bastırmadan önce içindeki sıkıntının dalgalandığını görebiliyordum. "Sorun şu ki, tarihi toplum burayı tarihi bir simge olarak ilan etmekte kararlı."

"Öyle mi?"

Babamın dudağı kıvrıldı. "Fark eder mi? Benim olacak." Koyu renk gözleri beni süzdü. Yıllar geçtikçe onun değerlendirmeleri altında kıvrınmama sanatında ustalaşmıştım ama benim hâlâ sıcaktı. "Kadınlar senin cazibene her zaman zaaf duymuştur. Belki de biraz baskı uygulamak yerinde olur."

Yeminimi geri aldım. "Bunun benimle gerçekten bir ilgisi yok."

Babamın burun delikleri alevlendi, ama kararlılığını sürdürdü ve küçük bir gülümseme sundu. "Aile için iyi olan senin için de iyidir, William. Bunu asla unutma."

Aile için iyi.

Tüm hayatım King ailesinin çıkarları için yapılan seçimler ve kararlardan oluşan sonsuz bir döngüden ibaretti - servetimizi artırmak, itibarımızı korumak için. Bir kez olsun, herhangi birimizin hayatımızda istediği ya da ihtiyaç duyduğu bir şey olduğu için değil.

Onun bu manipülasyonundan iğrenmem gerekirdi ama işin gerçeği, babam hayatımda beni hiç terk etmeyen tek kişiydi.

Ve bunun için ona borçluydum.

Paçavrayı çalışma masamın üzerine attım. "Şef Martin'in karısı genellikle itfaiye istasyonunda bulunmaz." Marilyn Martin çok tatlı biriydi, her zaman gülümser ve itfaiyeye ikramlar getirirdi. Size baktığında gözlerinde büyüleyici bir anne sıcaklığı olurdu.

Babam gülümsedi. "Ah, ama eminim onu gördüğün zamanlar da oluyordur." Omuz silkti. "Eğer zaman bulursan sadece küçük bir sohbet. Hepsi bu."

Hepsi bu kadar. Evet, doğru.

Babamın, Bayan Martin'i ve tarih derneğini binaya sahip çıkmaktan caydırmamı ve böylece binayı satın alabilmesini istediğini biliyordum. Benimle birlikte bir fırsat gördü ve bunu kullanmaktan korkmadı.

Yenilmiş bir şekilde bakışlarına karşılık verdim. "Elbette."

Ayağa kalktım, hâlâ bu konuşmayı nereye götüreceğimden emin değildim. Bu adamı hayatım boyunca tanımıştım ve henüz onunla gerçekten bağ kurmanın bir yolunu bulamamıştım.

Babam sonunda sessizliği bozdu. "Peki, bırakayım da işine geri dön" -atölyemin üzerinde küçümseyici bir el salladı -"Bu her neyse."

Döndü ve omuzlarım çöktü. Russell King'e hiç benzememek için o kadar çok şey yapmıştım ki, ama hiçbir zaman gerçekten farklı olmaya cesaret edememiştim.

Bu gece geç saate kadar çalışıyor musun?

ROYAL

Yeni چراغı kontrol ediyorum ama sonra boşum. Ne var ne yok?

Grudge'da birkaç tane içmeyi düşünüyordum. Bana katılmak ister misin?

ROYAL

Kendi randevularınızı
alamıyor musunuz?

Siktir git.

ROYAL

Belki de belli bir kütüphaneciyle karşılaşmayı umuyorsunuzdur?

Sana hiç söylememeliydim.

ROYAL

Ama 9'da orada buluştuk.

DOKUZ.

Kahretsin, Cumartesi gecesi saat dokuzda dışarı çıkma düşüncesiyle vücudum çılgık atıyorsa yaşlanıyordum. Royal dövme dükkânında geç saatlere kadar çalışmaya alışkındı ama itfaiyeci olmanın uyku düzenimi bozduğunu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Sadece tuhaf zamanlarda uyanık olmakla kalmıyor, yorgunluk çöktüğünde neredeyse her yerde uyuyabiliyordum.

Son birkaç gündür çok yorgundum.

Yorgunluğumu Emily ile ilgili yaptığım zihin jimnastiğine değil, Brooklyn'in vardiyamız için başlattığı yeni egzersiz rutinine bağlıyordum.

Şef haklıydı, şu anda dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yoktu ve öpülesi dudakları ve kötü tavırları olan ateşli bir kadın kesinlikle *büyük bir dikkat* dağıtıcı olarak nitelendirilebilirdi.

Yine de bu gece dışarıda olabileceği ihtimali aklımdan geçmişti. Onun dikkatimi dağıtması, yıpranmış botlarımı yeni bir kot pantolon ve pazılarıma yarım beden dar geldiğinin farkında olduğum bir tişörtle eşleştirerek biraz daha fazla çaba göstermemi engellemedi.

Kafamı boşaltmak umuduyla kamyonetimi kuzey sahilinin yakınındaki halka açık alana park ettim. Plaj teknik olarak kapalı olsa da, Outtatowner'ın tarihi deniz fenerine doğru iskelede yürüyebilir ve Michigan Gölü'nün dalgalarının çarpışmasının kafatasımdaki uğultuyu bastırmasına izin verebilirdim.

Tepeden şehre doğru geri dönerken Lee Sullivan'ın iğrenç siyah kamyonunu gördüm. Turizm sezonu her geçen yıl daha da erken başladığından, gecenin bu saatinde bile şehir merkezindeki trafik hâlâ düzenliydi. Etrafıma bakındım ama herhangi bir yüz tanımadım ya da dikkat çekiyor gibi görünmedim.

Sürücü tarafındaki kapının önünden geçerken kolu test ettim. Sürpriz bir şekilde kapı açıldı. İçimden yükselen kıkırdamayı bastırdım.

"Siktiğimin salağı." Sinir ve heyecan içimde dans ediyordu.

Sullivan'lardan son şakalarını geri almak için mükemmel bir fırsat bekliyordum ve Lee her zaman favori hedefimdi. Kaldırılmış kamyonetini çok severdi ve her zaman kilitli ya da sokak lambasının altına park edilmiş olmasına dikkat ederdi, bu da onunla uğraşmayı neredeyse imkansız hale getirirdi.

Ama bu gece her şeyi berbat etmiş, kamyonetini kilitlemeden bırakmış ve onu kolay bir hedef haline getirmişti. Çok amaçlı el aletini cebimden çıkarmadan önce dikkat çekmediğimden emin olmak için etrafa son bir kez bakındım.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde gösterge panelindeki sigorta kutusunu açtım ve tekrar kapatıp sürücü kapısını kapatmadan önce birkaç küçük ayar yaptım.

Tam boyuma geldiğimde, kaldırımın ortasında dikilmiş, elleri kalçalarında ve bana kaşlarını çatmış olan Bayan Tiny'yi görünce irkildim.

Gözlerim fâl taşı gibi açıldı. Bayan Tiny huysuzdu ama ittifakları Kral bölgesinde sağlam

bir şekilde duruyordu. Başıımı salladım ve sırtışıımı bastırdım. "Hanımefendi."

"Hiçbir şey görmedim." Işık çalıp ayaklarını sürüyerek uzaklaşmadan önce tatlı tatlı gülümsedi.

Rahatlayarak nefes verdim. Eğlencenin bir parçası da gülünç maskaralıklarımızdan kaçmak ve kimin hangi şakayı yaptığını asla belli etmemekti. Bu şekilde rakibiniz hangi açıdan saldıracığınızı asla bilemezdi. Kuşkusuz babamdan öğrendiğim bir beceriydi bu.

Aceleyle kaldırıma çıktım ve King Tattoo'nun önünden geçtim, sadece kısa bir süre içeri baktım ve Royal'i göremeyince Grudge'a doğru devam ettim.

Neon iskelet bana gülümserken canlı bir grubun kick davulu büyük ahşap kapıdan içeri girdi. İçeride akşam yemeği kalabalığı çoktan gitmiş, aile lokantasından dans salonuna geçiş başlamıştı. Ben barı tararken grup country klasiklerinden oluşan setine başlamıştı.

Kardeşimin iri yarı, dövme vücutu kalabalığın arasında göze çarpıyordu ve ben de ona doğru ilerledim.

"Bu bok yiyen sırtış da neyin nesi?" Royal elini benimkinin içine sıkıştırdı.

"Hiçbir şey, dostum. En iyisi bu konuda hiçbir şey bilmemen." Ben de geri sıktım.

"Yolun yukarısına park etmiş Sullivan'ın kamyonunu görüyor musun?" Royal buzlu viskisinden bir yudum almadan önce sordu. Sırtışımı bastırdım. "Evet."

"İcabına baktın mı?" diye sordu sınıca, gözleri dans pistinden hiç ayrılmıyordu. "Elbette."

Royal'in geniş avuç içi yüksek masaya çarptı. "Pekâlâ, o zaman size içecek bir şeyler getirelim."

Grup iyiydi. Krallar, Sullivanlar ve turistler dans pistine akın etti. Gürültülü bir bekârlığa veda partisi Royal'in dikkatini çekti ama flört edecek havada değildim. Başını sallayarak beni başından savdı, ben birama somurtarak bakarken o iyi vakit geçirmenin peşindeydi.

Bir süre sonra döndüğünde ben hâlâ aynı birayı içiyordum, Royal kaşlarını çatarak bana baktı. "Kendini iyi hissediyor musun?"

İçimi çektim ve boynumu yuvarladım. "Evet, sadece bu gece biraz gerginim. Hepsi bu." Orta parmağım yüksek masanın yontulmuş tahtasına sürtündü. "Babam bugün uğradı."

Royal başını salladı ve içkisinin son damlasını da boşalttı. "Evet, bu iş görür." "Bazen bunu neden yaptığımızı hiç merak ediyor musun?"

Royal'in kaşları aşağıya eğildi.

Ağabeyime bakamadan devam ettim. "Neden o zıpla diyor ve biz ne kadar yüksek diye soruyoruz?"

Royal iç çekti. "Başka ne yapacağız dostum? Annemin yaptığı gibi onu terk mi edeceğiz? Bizim için çok şey yaptı." Dişlerim birbirine vurdu. *O da çok şey aldı.*

Bu haince düşüncüyü dile getirecek kadar cesur değildim, onun yerine bir yudum birayla yuttum.

"Bu gece bana çıkma teklif eden birine göre çok huysuzsun." Royal'in değerlendiren gözleri yüzümden hiç ayrılmadı ve ben de ilginin altında kıpırdandım.

"Sadece uzun bir hafta oldu."

İçinden alçak sesle, inanmayan bir homurtu geçti, ama bana düpedüz yalan söylediğimi söylemedi. "Charles Attwater'ın kütüphanecinizin etrafını kokladığını duymuşsundur diye düşündüm."

Başımı kaldırıp bakışlarını yakaladım ve o da çenesiyle dans pistini işaret etti.

Elbette, ahşap zeminin kenarlarında Emily kibarca Charles'a gülümsüyordu. Charles Attwater Outtatowner'a nispeten yeni gelmiş bir nakilliydi ama bizimki gibi turistik bir kasabada butik şarap dükkânının popüler olması şaşırtıcı değildi.

Gerçekte, JP ve babam bu iş girişimini daha önce düşünemedikleri için çok kızgındılar. Kasabada Charles'ın işinin çok para kazandığı söyleniyordu.

Sessiz, zayıf ve görünüşte uysal olan Charles bende özel bir izlenim bırakmamıştı ve onu hiçbir zaman işle ilgili ya da başka türlü bir tehdit olarak görmemiştim. Ta ki Emily'nin ona nasıl baktığını, mavi-yeşil gözlerinin tüm dikkatini üzerinde topladığını görene kadar. Pantolonu yumuşak bir avcı yeşiliydi ve ayak bileğinden kesilmişti. Beyaz üst kısmı narin siyah çizgilere sahipti ve pantolonunun bel bandının içine sokulmuştu. Grudge'daki çoğu kadının giydiği daracık bar kıyafetlerine kıyasla zevkli ve mütevazıydı ama hiçbir tevazu onun kıvrımlarını gizleyemezdi. Kum sarısı saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. O saçın yumruğumun etrafında nasıl bir his uyandırdığını çok iyi biliyordum ve elim ona tekrar dokunmak için kaşınıyordu.

Onları izlerken içimde bir ateş yandı. Adam belli ki iki sol ayakla doğmuştu ve tek barın pavyon olduğu bir kasabada hepimiz oradan geçen turistlerin etrafında dans etmeyi öğrenmiştik.

Charles mücadele ediyordu ve Emily'nin bronz, açık burunlu topuklu ayakkabıları onun beceriksizliğine karşı yardımcı olmuyordu. Akli başında hiç kimsenin dans olarak adlandıramayacağı bir şekilde zıplarken birden fazla kez ayak parmaklarını ezdi.

Emily yine de ona gülümsedi.

Bakışlarımı kaçırdım ve göğsümdeki gerginliği bastırdım. Emily her nasılsa beynimin her santimetrekaresini işgal eden düşmanca bir işgalci haline gelmişti.

Pantolonunun boyalı olması da işe yaramamıştı. Yumuşak kumaş kıcının kıvrımları üzerinde uzanıyordu ve avuçlarım bir

avuç daha almak için kaşınıyordu.

Royal'in alçak ısığı dikkatimi çekti. "Çok fena sıçtın kardeşim."

Yüzüm buruştu ve onu omuz silktim. "O şefin kızı. Benim tipim değil."

Royal'in içten kahkahası gürültülü barda yankılandı. "Bu yüzden mi adamı lime lime edip kendi kollarıyla döverek öldürmek üzereymişsin gibi görünüyorsun?"

Royal'in saçma -ama aslında kötü bir fikir olmayan- yorumuna güldüm. Onunla en son yüz yüze geldiğimde bir pislik gibi davranmış olabilirdim, ama o *beni* hayal kırıklığına uğratmıştı.

Onun cazibesine kapılmaya hiç niyetim yoktu.

Tüm bunlara rağmen, dans pistinden ayrılıp arka koridorda kaybolduğunda onu takip ettim.

EMILY

CHARLES ATTWATER BERBAT BİR DANCŞIYDI.

Berbat öpüştüğünden de oldukça emindim. Dans davetini kabul ettiğimde, tatlı dilli şarap garsonunun dans pistinde bu kadar umutsuz olacağını hiç düşünmemiştim. Onun öpüşme yeteneğiyle ilgili şüphelerimi doğrulama ihtimalim yüzde sıfırdı.

Zavallı ayak parmaklarım bir mola için isyan ediyordu.

"Geri geleceğim." Ellerimi kaldırdım ve kibarca gülümsedim.

"Emin misiniz? Bu iyi bir tane." Charles alt dudağını ısırды ve sadece kötü, Beyaz Adam dansı olarak tanımlanabilecek bir şekilde omuzlarını salladı.

Parmaklarımı kaldırdım. "İki dakika."

Topuklarımın üzerinde döndüm, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Omuzlarım çöktü ve derin bir nefes vererek kasılan kaslarımı yatıştırdım ve ondan uzaklaşarak kadınlar tuvaletine giden karanlık koridora doğru kaçtım.

Grudge'ın köhne pavyon havasına rağmen, kadınlar tuvaleti geniş ve aydınlıktı. Bayanlar tuvaletinin tanrıları bana gülümsüyor olmalıydı, çünkü burası da mutluluk verici bir şekilde boştu.

Eğer randevum bu kadar üzücü olmasaydı, neredeyse komik olacaktı. Annem, Charles'ı ve beni "dışarı çıkıp biraz eğlenmeye" hevesle teşvik ettikten sonra annem ve ben Charles'ın şarap dükkanına uğramıştık. Gülüp geçmeye çalıştım ama Charles kabul etti ve hemen ertesi gün bir randevu ayarlamak için aradı. Sert ve çileden çıkarıcı bir itfaiyeciyi beynimden atmam gerektiğini bildiğim için isteksizce kabul etmiştim.

Charles'ın başlangıçtaki coşkusu gururumu okşamıştı ama kısa sürede onun soğuk, ıslak bir battaniye kadar heyecan verici olduğunu öğrenmiştim.

Bana randevu ayarlamasına izin vermeyi bırakmalıyım.

Ağır banyo kapısı açıldı ve gözlerim düz, kibar bir selam vermek için girişe kaydı. Whip içeri girdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Göğsü gömleğinin pamuğunu zorluyordu. Kot pantolonu kalçalarına yapışmıştı ve gözlerim sadece bir saniyeliliğine, kalın, delikli, görkemli bir sakin ikamet ettiğini çok iyi bildiğim önünde durdu.

Tuvaletten çıkmak için hiçbir hareket yapmayınca şaşkınlıkla dudaklarımı aralayarak doğruldum.

Whip'in ukala sırtışı ağzının köşesine takılırken, ısı ve arzu uyarıda bulunmadan içimde dalgalandı.

Sessizlik gerginlikle doluydu. Whip'e en soğukkanlı ifademi takındım ve içimdeki gerginliği hissetmemesini umdum. "Kayıp mı oldun?"

Whip banyo kapısına yaslandı ve herhangi birinin içeri girip kozamızı bozmasını engelledi. "Nedenini öğrenmeye geldim." Kaşlarım çatıldı. "Neyin nedenini?"

Whip başını salladı ve omzunun üzerinden bir başparmak attı. "Neden o adam?"

Kot pantolonu ince kalçalarını sarıyor ve kalçaları içimi ısıtan bir şekilde onları dolduruyordu. Kolları, çok dar gömlek kollarının içinde kaybolan karmaşık dövmelemlerle kaplıydı. Gece geç saatlere kadar süren boğuşmamız bana onları gerçekten inceleme fırsatı vermemişti ama banyonun parlak ışığında ne kadar basit ama detaylı olduklarını görebiliyordum.

Gözlerim onunkilere kaydı ve durup sabırla sorusuna cevap vermeme bekledi.

Gözlerimi kırptım, sesimi çalan gerginliği yutkularak bastırdım. "Beni aradı ve düzgün bir randevu teklif etti."

Whip alay etti ama hareket etmek için bir çaba göstermedi. "Sen kaçmasaydın ben arayacaktım."

Kendime yapacak bir şey vermekten başka bir nedenim olmadığı için ellerimi duruladım ve bir kağıt havluya uzandım, bu bir hataydı çünkü Whip'in kolonyasının dayanılmaz, erkeksi kokusunu yakaladım. "Babam için çalışıyorsun."

Whip arkamdaki kuleye giden kapıyı tekmeledi. Kıpırdamadan durdum ve aynada onun bakışlarını yakaladım. Burnu saçlarıma değdi ve nefesini içine çekti. "Her zaman babanın dediklerini mi yaparsın?"

Sırtımdan aşağıya doğru cızırtılı akıntılar yuvarlandı. "Saçmalıyorsun. Burası kadınlar tuvaleti. Biri içeri girebilir."

Whip arkamdan kıkırdadı, gürleyen kahkahası sırtımı titretti. "Sadece konuşuyoruz. Bu kurallara aykırı mı?"

Geriye doğru eğilme ve kıızıışmış bir kedi gibi ona sürtünme dürtüsüne direndim. "*Flört* ediyorsun."

Whip King kendini beğenmiş ve inatçıydı ve damarına nasıl basacağını çok iyi biliyordu. İlğimi çekmenin ötesinde beni rahatsız ediyordu. Aramızdaki hava kalınlaştı ve ağırlaştı. Gümbürdeyen bas sesi banyo kapısının hemen ötesinde devam ediyordu. Her an biri içeri dalabilir ve beni, arzulamaya hiç hakkım olmayan bir adam için erirken yakalayabilirdi.

Aynada Whip'in düşündüğünü, seçeneklerini benim kadar dikkatle tarttığını görebiliyordum. Bir süre öylece baktı ve gözlerindeki mizahın eriyip yerini daha karanlık bir şeye bıraktığını görebiliyordum.

Ele geçirme.

Uzanıp çenemi kavradı, başımı geriye yatırdı ve boynumun sütununu ortaya çıkardı. Nefesim kesilirken kalçalarım birbirine yapıştı. Geniş eli başımı yana yatırarak yüzümü kendine doğru çekti.

Gözlerim onun ne kadar acı verici bir yakışıklılığa sahip olduğunu görecektir şekilde ayarlandı. Kesik çene çizgisi, keskin elmacık kemikleri ve dolgun dudakları içimin onun için *çığlık atmasına neden oluyordu*. Tek yapması gereken öne doğru ilerlemek ve *almaktı*.

"Seni öpmemi ister misin?" Ayrılmış dudaklarımda nefesi sıcak ve naneliydi.

Dudaklarım onun için açıldı. Sert vücudu ile lavabonun arasına sıkışmış bir halde nefesimi içime çektim.

Daha önce birlikte olduğum hiçbir erkeğin aksine, Whip nasıl yönetileceğini biliyordu. Onun içinde erimek zahmetsiz ve acı vericiydi. Tereddütüm onun cevabı oldu ve çenemdeki kavrayışını gevşetti.

Burnu benimkinin kenarından aşağı indi ve ağzı üzerimde gezindi. "Sonunda tekrar öpülmeye hazır olduğunda, seni bunun için yalvartacağım."

Beni öpmek yerine başparmağı alt dudağımda gezindi. Bacaklarımdan arasından sıcak bir uyarılma şimşeği çıktı.

Sözleri çileden çıkarıcıydı. Küstahça. Bir bar tuvaletinin gizli gölgelerinde kirli bir sır gibi konuşulmuştu.

Zar zor nefes alabiliyordum ve savunmaya geçtim. Bastırılmış öfkeyle dalgalanarak yanından geçtim. "Kendine gel."

Tam başka bir kadın içeri girerken banyonun kapısını çekip açtım. Şok olmuş bakışları Whip ve benim aramda gidip geldikten sonra yüzünü sinsî, minnettar bir gülümseme kapladı.

Tıpkı Craig gibi ve sen de buna kandın.

Tekrar.

Utanç yanaklarımı doldurdu ve sesimi gereğinden birkaç oktav daha yükseğe çıkarmaya zorladı. "Affedersiniz!"

Kadın oflayıp puflayarak kenara çekilirken kafa derimdeki sıcaklık diken diken oldu ve ben de kalabalık barın güvenli anonimliğine doğru aceleyle ilerledim. Charles bir fiyasko olabilirdi ama Whip King beladan başka bir şey değildi.

"Bunun nasıl hayır işi olduğunu bana tekrar hatırlatır mısınız?"

Rachel kollarını kavuşturmuş halde yanımda durdu ve başını bana doğru eğdi. "Tüm o kıyafetlerin altında ne olduğunu görmek için zor kazandığın parayı bir grup itfaiyecinin önüne atmayacağını mı söylüyorsun?" Dudaklarını büzdü ve başını salladı.

"Bir de kendine feminist diyorsun." Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim ve omzumu onunkine çarptım. "Sadece insanlardan para dilenmenin daha klas yolları olduğunu düşünüyorum."

Güldü. "Bu doğru olabilir, ama araba yıkama işi yirmi dakika içinde başladığında ve blok boyunca uzanan araç kuyruğunu gördüğünde fikrini değiştireceksin. Araba yıkama büyük paralar kazandırıyor, bebeğim."

Gözlerim büyüyen kalabalığı taradı. Rachel haklıydı. Araba yıkamanın başlamasına daha birkaç dakika vardı ve şimdiden hevesli bir kuyruk oluşmuştu.

Benim varlığım sadece bir bilgi toplama göreviydi. Outtatowner Ortaokulu'ndaki değerimi kanıtlama planımın bir parçası da Outtatowner Eğitim Vakfı'nın başına gönüllü olarak geçmekti. Vakıf daha önce okul kütüphanecisi Bayan Kuder tarafından yönetiliyordu, ancak yılın üçüncü yaşlılar tombala gecesi fikri pek coşkuyla karşılanmayınca, başkanlığı bırakması istenmişti. Söylentilere göre huysuz yaşlı kadın müdürün arabasına yumurta atmıştı. Asık suratlı tavrına bakılırsa, bu tüm kalbimle inandığım bir masaldı-Scooter Kuder bir jokerdi.

Kasaba sakinlerini kalplerini ve cüzdanlarını açmaya teşvik edecek bazı fikirlere -iyi fikirlere- ihtiyacım vardı. Vakfın fonları da iyi yönetilmediğinden, eskimiş kütüphane için yeni kitaplar, parası olmayan çocuklar için ekstra okul malzemeleri veya çok ihtiyaç duyulan okul sonrası zenginleştirme programları gibi şeyler için çok az dolar kalmıştı. Kasabadaki yeni kız olmam önemli değildi. Bir fark yaratabileceğimden ve müdürün, kadrosuna tam zamanlı olarak katılmamın mükemmel olacağını görmesine yardımcı olabileceğimden emindim.

Fikirler çoktan süzölmeye başlamıştı. Sadece kasabayı fikirlerimin arkasına *nasıl* alacağıma tam olarak karar verememişim.

Rachel eğilip fısıldayarak, "Onu henüz görmedim," dedi. Düşüncelerimden sıyrılıp kaşlarımı çatarak ona döndüğümde

bana donuk bir bakış fırlattı. "Kırbaç. Aradığın kişinin o olduğunu biliyorum ama onu henüz görmedim."

Omuzlarımı dikleştirdim, onun adının anılmasının bile omurgamda dalgalanmalara yol açmasına izin vermemeye kararlıyđım. "Buraya sadece kendimi bulmak için *geldim*. Kasabalı değilim, bu yüzden buranın nasıl işlediğini görmem gerek. Kimseyi aramıyorum, en azından onu."

Bana inanmayan bir gülümseme verdiğinde Rachel'ın yanağında bir gamze belirdi. "Sen öyle diyorsan."

Dikkatleri üzerimden uzaklaştırmak umuduyla arkadaşşıma kaşlarını kaldırdım. "Belki de onu arayan sensindir."

Rachel kıkırdadı ve narin parmakları dudaklarını kapadı. "Ah, hayır." Fuşya manikürlü parmağı, uzun siyah saçları yüksek, örgülü bir atkuyruğu şeklinde toplanmış kadın itfaiyecilerden birini işaret etti. "O daha çok benim tipim."

şaşkınlıkla kaşımı kaldırdım ve bir kez başımı salladım. "Oh. Güzel."

Rachel'ı tanıdığım kısa süre içinde kadınlara olan ilgisini benimle paylaşmamıştı ve içimi küçük bir suçluluk duygusu kapladı. Bundan sonra onunla daha iyi bir arkadaş olmaya karar verdim, kendi felaketim olan aşk hayatım hakkında daha az endişelenip Outtatowner'a geldiğimden beri nazik ve şefkatli olmaktan başka bir şey yapmayan bu kadını daha yakından tanımaya çalıştım.

"O çok güzel." Kendi cansız bulaşık suyu sarısı saçlarımın uçlarıyla oynadım. "Saçları çok parlak." "Öyle değil mi?" Rachel bana bir tane uzatmadan önce ağzına bir sakız attı. "Çok ateşli."

Eğildik ve aşık olmuş ilkokul kızları gibi kıkırdadık, ki aslında öyleydik. "Bayanlar." Whip'in derin kadifemsi sesi dikkatimi çekti.

Boğazımı temizledim ve sıcak yanaklarımda gezinen allığı görmemesi için dua ederek daha uzun durdum.

Sonunda tekrar öpülmeye hazır olduğunda, seni bunun için yalvartacağım.

Hain gözlerim alnının ortasında bir nokta bulup bakışlarımla bir delik açmadan önce dolgun dudaklarına kaydđ.

"Selam Whip." Rachel tatlı tatlı gülümsedi. "Bugün araba yıkamaya geleceğini

bilmiyordum." Geniş kollarını iki yana açtı. "Hadi ama, hayır işi için. Bunu kaçıramazdım."

"Bunu duydun mu, Emily?" Dirseğiyle bana vurdu. "Bir hayırsever."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve tatlı bir şekilde gülümsemeden önce kadınsı olmayan bir homurtu

çıkardım. "Gerçek bir kanayan kalp." Whip sırtıttı. "Arabanıza ekstra özel ilgi göstereceğim elbette."

Sıcaklık göğsümü tırmalarken gözlerim onunkilere dikildi. "Konuşmayı kesmen için gerçekten para verirdim."

Gümüşü gözlerinde mizah parıldıyordu ve benim kovmam onu daha da cesaretlendirmiş olacak ki bakışlarımı tutarak birkaç adım geri gitti. Göz kırıp arkasını döndüğünde burnumdan iğrenç bir ses çıktı. "Ugh, çok sinir bozucu biri."

Rachel sırtıttı ve adam uzaklaşırken kışına baktı. "Can sıkıcı derecede ateşli,

belki." Yüzüm buruştu. "Ne oluyor, Rach? Benim tarafımda olduğunu

sanıyordum."

Sadece omuz silkti. "Ne? Ben biseksüelim, kör değil."

Kollarımı kavuşturdum ve suratımı astım. "Keşke kör olsaydım. O zaman tüm bunları hatırlatmak zorunda kalmazdım" - kolumla önümü çılgınca işaret ettim- "bunları".

Whip sanki bir işaretmiş gibi boynunun arkasına uzandı, lacivert tişörtünü çekip çıkardı ve bir kenara fırlatarak kaslı sırtını tam olarak ortaya koydu.

Vücudum kaskatı kesildi ve ağzım kurudu. Dudaklarımın arasından yavaş ve düzenli bir nefes verdim.

"şaka yapmıyorum. ." Rachel da aynı fikirdeydi.

"Ne halt edeceğim ben?" Arkadaşıma sorduğum kadar kendime de soruyordum.

Rachel omuz silkti ve sakızını patlattı. "Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var. Tüm bunlardan vazgeçip yoluna devam edeceksin. Ya da daha fazla orgazma *evet* der ve sevgili babamın bunu öğrenmemesini umarsın."

Orgazm kelimesini duyunca sanki *yalvarıyormuş* gibi -evet *lütfen!*- ikinci seçeneği talep ediyormuş gibi içim sıkıştı.

Arabalar içeri doluşmaya başladığında Rachel dik durup bana gülümsedi. "Pekâlâ. Sıraya girip Brooklyn'in numarasını alıp alamayacağıma bakma vakti geldi."

El salladım. "İyi

şanslar." "Geliyor

musun?"

"Hayır. Ben daha çok ne l e r olduğunu görmek için geldim. Eğer vakıf için para toplamanın bir yolunu bulamazsam, Müdür Cartwright parayı Bayan Kuder'e geri verecek."

"Yaşlılar tombalasını düşündünüz mü?" Rachel'ın gözlerinde mizah dans

ediyordu. "Huh." Kıkırdadım. "Bunu hiç düşünmemiştim!"

Rachel'ın şen kahkahası benimkine karıştı. "Bence Mavi Kuşlar'la konuşmalısın."

"Kiminle?"

"Bluebird Kitap Kulübü. Çarşamba geceleri kitapçada buluşan Outtatowner kadınları. Bu kasabada bir şey yapılmasını istiyorsanız, bu hanımlar bunu gerçekleştirebilir." Rachel omzunun üzerinden el sallayarak yanımdan ayrıldı ve ben de Whip'e dönüp bakmayı reddederek ters yöne doğru yürüdüm.

Güzel. Kesinlikle baktım. Dava et beni.

Bronz itfaiyeci pantolonu ince kalçalarına oturuyordu. Kırmızı pantolon askısı yanlarından sarkıyordu. Çıplak göğsü ve

kolları zengin, kabarık baloncuklarla doluydu. Bana bir zamanlar izlediğim bir porno videoyu hatırlattı ve onu tekrar bulup bulamayacağımı görmek için aklıma bir not aldım. Whip'in parlak gülümsemesi sürücülerin gözlerini kamaştırırken, hepsi sıraya girmiş, kadın ve erkekler için ödeme yapıyordu.

Outtatownner İtfaiye Departmanı araçlarını yıkamak ve fırçalamak için.

Kaç arabanın beklediğini görmek inanılmazdı ve eğer hesabım tutarsa, itfaiye seçtikleri hayır kurumu için çok para kazanacaktı.

Whip ve onun aptal gülümsemesi ve gülünç göğüs kasları bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirdim.

Okulda tam zamanlı bir pozisyona ihtiyacım vardı. Başka bir seçenek yoktu. Eğer vakıf bunu gerçekleştirmenin yoluysa ve bir kadın kitap kulübü bana yardım edebilecekse, o zaman ben de varım.

EMILY

BLUEBIRD BOOKS, Outtatowner şehir merkezindeki şirin vitrinlerin arasında yuvalanmıştı. Cam kapının üzerinde asılı ahşap tabela el oyması gibi görünüyordu ve akıllı telefonlardan, Kindle'lardan ve diğer modern teknolojilerden önceki zamanları hatırlatıyordu.

Camın arkasından baktım. Kitapçı, eski kitap yığınları arasında fısıldanan sırların, sevilen klasikler arasında yeni favoriler keşfetmenin vaatlerini barındırıyordu. Geniş ön pencereden, uzun kitap yığınlarının arasına yerleştirilmiş pelüş oturma düzenlerini gördüm. Pencere kenarı boyunca uzanan yastıklar, ziyaretçileri plajdan ve koşuşturmadan uzaklaşıp iyi bir kitap ve bir fincan sıcak kahve ya da çay eşliğinde oturup dinlenmeye davet ediyordu.

Daha kapısından içeri adımımı bile atmamıştım ama Bluebird Kitap Kulübü Outtatowner'daki favori mekânım haline gelmişti bile. Işıklar az olsa da dükkânın arka tarafında dolaşan insanları görebiliyordum. Giriş kapısının önünde durdum ve *Mavi Kuşlar için Kapalı* yazan tabelaya bakıp gülümsedim.

Rachel, bu eşsiz kadın grubunun bağış toplama fikirlerimi ilerletmek için ihtiyacım olan *gücü* sağlayacağına dair bana güvence verdi. Onların desteğiyle, yeni kasabamın üyelerini bir araya getirebilir ve patronumu etkileyerek ona kadrosunda tam zamanlı bir pozisyona layık olduğumu kanıtlayabilirdim.

Kendime

güveniyorum.

Yetenekliyim.

Ben karizmatik biriyim.

Gözlerimi kapatıp mantramı tekrarlardım ve tekrar açtığımda üzerime bir sakinlik hissi yerleşti. Dizüstü bilgisayar çantamı koltuk altımın derinliklerine soktum ve omuzlarımı yerleştirdim. Enerji derimin altında uğulduyordu.

Metal zil cam kapıya çarparak geldiğimi haber verdi. Ahşap rafların arasından arka tarafa doğru ilerlerken boğuk seslerin mırıltısını takip ettim.

Tepedeki floresan lambalar kapatılmıştı ve tüm alan mumlarla ve az sayıdaki masa lambasıyla aydınlatılarak mekâna sıcak ve davetkâr bir ışıltı yayılıyordu.

Yaklaştıkça kalp atışlarım hızlandı. İçimde sinirden ziyade heyecan dans ediyordu. Boğazımı hafifçe temizledim ve çenemi kaldırdım, Rachel'in deyimiyle süper gizli, kitaplarla ilgili olmayan bir kitap kulübü toplantısına girmeye hazırlanırken ayak parmağım bir kitaplığın köşesine çarparak dengemi bozdu.

Yere çakıldım. Dizüstü bilgisayarım ince halı üzerinde mide bulandırıcı bir çıtırtı ve zıplamayla sekti. Dizlerim ve bileklerim düşüşümün en ağır darbelerini aldı ve bir nefes alma korusu çınladı, ardından sağır edici bir sessizlik geldi.

Berberi halısının avcı yeşili ve leylak rengi liflerine baktım. Nefeslerim ciğerlerime girip çıkıyordu.

Bu öylece olmadı.

Dizlerim zonkluyor ve başım sarsıntıdan ağrıyordu.

"Emily?" Annemin sesi yaklaştı ve onu yanımda çömelmiş bulunca şok oldum. Bir kolunu omuzlarıma dolamış, diğer kolunu da koltuk altına daldırarak beni kaldırmaya çalışıyordu. "Tatlım, iyi misin? Burada ne işin var?"

Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Önümdeki kadınların meraklı yüzlerine bakarken midem kendi üzerine katlanmak istedi. Ağrıyan bileklerimi döndürdüm ve dizüstü bilgisayarıma baktım.

"Hey, anne. Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"İyi misin canım?" Yaşlı bir kadın öne çıktı, endişeyle kaşlarını çatı.

Ağlamamak için toplayabildiğim en sakin, en sahte gülümsemeyi yapıştırdım. "Utaniyorum ama onun dışında iyiyim. Teşekkür ederim."

"Bana bir şey için mi ihtiyacın vardı?" diye sordu annem.

Başımı sallamadan önce ellerimle pantolonumun önünü düzelttim. İzleyicilerden oluşan küçük gruba baktım. "Aslında hepinizle konuşmak için buradayım. Çaresiz kaldığınızda başvurduğunuz kişinin Mavi Kuşlar olduğunu duymuştum.

ve yardıma ihtiyacı var."

"Sana haberin yayılacağını söylemiştim." Bir başka yaşlı kadın kahvesini doldururken sinirli görünüyordu.

İlk kadın bana dönmeden önce, "Oh, yaygarayı kes, Bug," diye tersledi. "Biz de tam olarak bunu yapıyoruz. Ben Tootie Sullivan." Başını kahve makinesinin başındaki kadına doğru salladı. "O yaşlı huysuz da Bug King. Onun asık suratlı tavrına aldırmayın. İçinde bir yerlerde iyi bir kalp var." Bana baktı ve göz kırptı. "Öyle sanıyoruz."

Böcek Kral.

Kadına olan benzerliği şekillenmeye başladığında aklıma Whip'in düşünceleri geldi.

Annemin eli omurgamı ovuşturarak beni şimdiki ana geri döndürdü. "Seni yerleştirelim, sonra bize ne tür bir yardım aradığını anlatabilirsin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, hâlâ girişte yaşadığım utancın etkisindeydim.

Annem beni derme çatma bir bar olarak düzenlenmiş konsol masasına doğru götürdü. Kahveler ve çaylar bir dizi alkolün arasına serpiştirilmişti.

"Kahve mi, yoksa daha sert bir şey mi istersiniz?"

Seçeneklerimi gözden geçirdim. "Sanırım bu giriş tekila gerektiriyor."

Annem el yapımı gibi görünen cam bir bardağa bana bir margarita doldururken omzumun üzerinden bir kahkaha patladı. "İşte benim tarzım kız!" Döndüğümde benim yaşlarımda görünen bir kadının bana gülümsediğini gördüm. Elini uzattı.

"Merhaba, ben Julep, ama herkes bana MJ der."

Elini elime aldım ve sıktım. "Emily."

MJ vücudunu çevirerek kendini odaya doğru açtı. "Tootie Sullivan ve Bug ile tanıştınız. Şurada da Mabel, Big Barb ve Martha var." O işaret ettikçe kadınlar el sallıyor ya da içkileriyle selam veriyordu. "Sonra Lark, Kate ve Annie'nin yanında oturan kız kardeşim Sylvie var."

"Merhaba." El salladım ve annem bana sıcak pembe bir kâğıt şemsiyeyle kaplı içkiyi uzattı.

"Git yeni arkadaşlarının yanına otur," diye fısıldadı annem ve kendimi birden ortaokuldaki yeni kız gibi hissettim, birinin beni yemek masasına oturtmasını umuyordum. MJ'i benim yaşlarımdaki kadınlardan oluşan gruba kadar takip ettim ve hiçbirinin yedinci sınıfta arkadaşımış gibi davranan ama sonra aşık olduğu çocuk beni sekizinci sınıf dansına davet ettiğinde erkek donu giydiğim dedikodusunu yayan Amy Winters gibi olmamasını umdum.

Yaklaştığımda kadınlar bana gülümsedi ve peluş kadife koltukta bana yer açmak için yer değiştirdiler.

Yanında oturduğum kadın -Lark'tı sanırım- söze girdi. "Bluebirds'te Krallar ve Sullivanlar *pek* önemli değil ama yine de sormak zorundayız. Sullivan mısınız yoksa Kral mı?"

Ağzım kurudu. "Um . . ."

Beş çift göz cevabımı bekledi.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben ikisiyim." Sylvie gülümsedi.

Sylvie.

Whip'in kız kardeşinden ve onun bir Sullivan'a nasıl aşık olduğundan bahsetmesi aklıma geldi. İlişkisi ve kocasıyla paylaştığı bebeğiyle kan davasını sona erdirmeye en çok onun yaklaştığını iddia etmişti.

Yanaklarıma sıcaklık doldu. "I . . . Sanırım ben bir Kral olabilirim?"

MJ kıkırdadı ve güldü. "Evet!" Dilini şakacı bir şekilde diğer kadınlara doğru uzattı. "Şimdi ödeştik, üç-üç." "Sylvie de bizden biri. Dört-iki," diye alay etti Annie.

"Hayır," diye şakacı bir şekilde güldü Sylvie. "Ben *ikisiyim*, bu yüzden iki tarafa da sayıyorum.

Dört-üç. Üzgünüm, MJ." "Her neyse. Yeterince yakın." MJ yanına oturmam için elimi çekti.

"Neler oluyor?" diye sordum.

MJ elini salladı. "Sadece küçük bir dostluk rekabeti. Dedğim gibi, Bluebirds'te sadece arkadaşız."

Margaritamı yudumladım ve *lanet olsun* ki çok sertti. Daralan boğazımı yakarken öksürdüm.

Annie güldü. "Bunun için üzgünüm. Sanırım bu gece tekilayı biraz fazla kaçırdım." "Bu harika," diye ciyakladım ve tekrar yudumladım.

Etrafıma bakarken neşeli bir sohbet üzerime çöktü. Kitapçı, sıradan bir kitapçıdan Outtatowner'lı kadınların rahatladığı ve güldüğü bir yere dönüşmüştü. Sandalyeler ve koltuklar uyumsuzdu. Bir kadın kucığında bir şeyler örerken bir hikaye anlatıyordu. Mavi Kuşlar arasında toplumun her kesimi temsil ediliyordu.

MJ, "Mavi Kuşlar bu kasabada yapılması gereken her *şeyin üstesinden* gelebilir," dedi. "Ne konuda yardımımıza ihtiyacınız var?"

Tekrar etrafıma bakındım. Dizim zıpladı. "Her ne yapıyorsanız onu bölmek istemem. Bir kitaptan falan mı bahsediyordun?"

Kate güldü. "Hiç şansın yok. Biz sadece insanlara bunun bir kitap kulübü olduğunu söylüyoruz." Annie'ye doğru döndü. "Bu gecenin kitabı neydi?"

Annie sırttı. "Arzu *Fatihi* - Mabel'in bulduğu bir korse yırtıcısı." Omuz silkti. "Aslında oldukça iyi." Sylvie eğildi.

"Biri hangi kitabı tartıştığınızı sorarsa diye hikâyemizi her zaman doğru anlatırız."

Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım. "Akıllıca."

"Öyleyse dinleyelim. Nasıl yardımcı olabiliriz?" MJ sordu, sorusu tüm Mavi Kuşların merakını çekti.

Doğrudum. "Bütün bir sunumu hazırlamıştım." Dizüstü bilgisayarına baktım ve takladan sonra açılması için dua ettim.

Bug King elindeki kristal bardakla tatlı çayını işaret etti. "Bu gerçekten de sunum yapacak türden bir grup değil. Sadece bize bırakın."

Bug açık sözlüydü. Saçmalık yok. Whip ile nasıl bir ilişkisi olduğunu tam olarak bilmiyordum ama onu şimdiden sevdim.

"Evet, hanımefendi." Boğazımı temizledim. "Outtatown' da yeni olduğumu biliyorsunuzdur. Annem"- cesaretlendirici bir gülümseme sunan annemi işaret ettim-"ve üvey babam birkaç yıl önce buraya taşındı. Ben Virginia'da yaşıyordum ama bir süre sonra yeni bir başlangıç yapmam gerektiğine karar verdim."

Bütün gözler üzerimdeydi. Bir grup kadın sanki hikâyem sürükleyiciymiş gibi dikkatle dinliyordu. Umutlarımı, yalancının en kötüsü olduğu ortaya çıkan bir adama nasıl bağladığımı bilmelerine gerek yoktu - gerçeği çarpıtan ve sizi sorunun *siz* olduğuna inandıran türden. Uzun bir süre boyunca yeterince güzel, yeterince akıllı ya da yeterince mükemmel olursam Craig'in istediği her şey olacağımı düşünmüştüm. Meğer benim gibi bir mükemmeli aramıyormuş bile. Kare bir delik aramıyordu ve kim olduğumu ne kadar çarpıtırsam çarpıtayım o yuvarlak deliğe sığmayacaktım.

O zaman anladım ki her zaman en çok önemseyen ben olacaktım. Gerçek duygularımı göstermişim ve o da bunları bana karşı kullanmıştı. Bariz olanı kabullenip ayrılmayacak kadar inatçı davranmıştım. *Bir daha asla.*

"Outtatown yeni bir başlangıç," diye devam ettim cesaretimi toplayarak. "Burada bir ailem var ve yaptığım kısa ziyaretlerde sahile aşık oldum. Şu anda ortaokulda altıncı sınıfta vekil öğretmenlik yapıyorum. İyi bir izlenim bırakmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve bunun tam zamanlı bir pozisyona dönüşmesini umuyorum." Sesimin sabit kalması için irade gösterdim. İçimi döktüğüm hissinden nefret ediyordum ama onların desteğine ihtiyacım vardı. "Virginia'da benim için hiçbir şey kalmadı."

"Peki senin için ne yapabiliriz, canım?" Tootie'nin yumuşak gözleri boğazımdaki yumrunun daha da büyümesine neden oldu.

"Outtatown Eğitim Vakfı'nın başına getirildim. Bağış toplamaya ciddi şekilde ihtiyaç duyan pek çok alan var. Ekstra okul malzemeleri, okul sonrası zenginleştirme programları için paraya ihtiyacımız var. Okul kütüphanesi gerçekten odaklanmak istediğim bir alan. Kitaplar kelimenin tam anlamıyla dökülüyor, teknoloji yok ve çocuklara onları dünyamızdaki şeylerin ne kadar hızlı değiştiğine hazırlayacak bir şekilde hizmet vermiyoruz. Bu para olmadan hiçbir şey düzelmeyecek. Eğer durum buysa, biz ne yapıyoruz ki?"

Böcek Kral'ın kaşları kalktı. "Bir turist için oldukça ateşli bir konuşma."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Cesur kişiliği beni en ufak bir şekilde caydırmadı. Çenemi kaldırdım. "Çok geçmeden kasabalı olmayı planlıyorum."

Çenesi hafifçe eğildi ve ben bunu bir kazanç olarak kabul ettim.

Tootie'nin elleri birbirine çarptı. "Ben, kendi adıma, düzgün bir bağış toplama etkinliğine bayılırım. Eminim patronunuzu etkileyecek ve kasabamıza biraz heyecan getirecek bazı fikirler bulabiliriz."

Lark kasanın bulunduğu küçük tezgâha doğru yürüdü, ardından ayakları yerden kalkarken poposu havaya kalkacak şekilde tezgâhın üzerine eğildi. Tekrar ayağa kalktığı anda döndü ve elinde bir kâğıt ve kalemle gülümsedi. "Not alacağım."

"Pekâlâ Mavi Kuşlar," diye duyurdu MJ, grubu bir araya toplayarak. "Fikirlerinizi

duyalım." "Bitki satışı mı?" Mabel önerdi.

Etrafıma bakındım, ben dahil kimse bu konuda hevesli görünmüyordu ama bu da bir başlangıçtı. "Kötü fikir yok." MJ gülümsedi. "Yaz, Lark."

Lark başını salladı ve yazmaya başladı.

Fikirler teker teker süzölmeye başladı, kadınlar hem büyük hem de küçük fikirlerini dile getirdiler. "Kek satışı."

"Araba yıkama işi genelde iyi gider..."

"Sessiz bir müzayede."

"Bölgedeki tarihi evler arasında bir pasta yürüyüşü."

Sonunda, fikir üstüne fikir yazıldıktan sonra, Bug King ayağa kalktı. "Neyiz biz, amatör mü? Haydi hanımlar."

"Gelecekte ne olacağını düşünelim. İnsanları gerçekten heyecanlandıracak bir şey." Kate Sullivan ayağını yere vururken ipeksi kahverengi saçlarından bir tutamı kenara itti.

Lark, "Anneler Günü yaklaşıyor," diye öneride bulundu.

"Anneler Günü *izinli*. Buna ne dersin?" Sylvie güldü ama benim tekerleklerim dönmeye başlamıştı. "Buna bayıldım!" Annem de katıldı.

Sylvie'nin yanaklarında yumuşak bir kızarıklık belirdi. "Şaka yapıyordum."

"Ben değilim," diye ekledi Lark. "Wyatt bana bir gün boyunca sıfır sorumluluk verseydi? Sırf teşekkür etmek için ona bir bebek daha verirdim." MJ güldü. "Bu gerçekten de hiç mantıklı değil." Lark'ı işaret etti. "Ama düşünce tarzını seviyorum."

Parmağımı dudağıma götürdüm. Orada bir şey vardı, kullanabileceğimiz bir şey. "Yemek servisi yapsak nasıl olur?"

Lezzetli yiyecekler alabileceğiniz 'Anneler Günü Tatili' - bir ana yemek, birkaç yan yemek, belki bir salata gibi bir şey? Yemek pişirmek ve ortalığı dağıtmak yok."

Annem gülümsedi. "Anneler Günü'nde buna bayılırdım."

Kadınlar başlarını sallayıp onaylarken kalabalıkta bir heyecan uğultusu yükseldi.

"Bu mükemmel." MJ gruba gülümseyerek fikir birliğine vardı.

"Başka neyimiz var?" Lark öfkeyle notlar alıyordu.

MJ omuz silkti. "Kardeşimiz Abel'a bira fabrikasında bir trivia gecesi düzenleyip düzenlemeyeceğini sorabiliriz. Onlar her zaman eğlencelidir."

"Bence de büyük bir patlamayla bitirebiliriz." Tootie gülümsedi ve elini bir kavis çizerek salladı. "Bir karnaval. Dört Temmuz ile sonbaharda düzenlenen Ateş Kenarı Flanel Festivali arasında buralarda pek bir şey olmuyor. Yaz sonu karnavalı olabilir. Yeni okul yılından önce son bir hamle gibi."

Annie ciyakladı ve ayaklarıyla dans etti. "Karnaval fikrine *bayılıyorum*. Işıklar, müzik ve aptalca küçük oyunlar. Bence kesinlikle mükemmel."

"Anlaştık o zaman." Bug başını salladı. "Anneler Günü Tatili, Abel izin verirse bir trivia gecesi ve bir karnaval. Sizin için uygun mu?"

Mavi Kuşların birbirlerine nasıl destek olduklarını ve birbirlerinin arkasında nasıl durduklarını mükemmel bir netlikle gördüğümde gözlerim yaşardı. "Evet, hanımefendi. Bununla çalışabilirim." Boğazımdaki bardağı yuttum ve etrafımdaki Mavi Kuşların gülümseyen yüzlerine bakıp anneme geldim. "Teşekkür ederim."

Hiçbir zaman uyum sağlayacak bir kız olmamış olabilirim ama uyum sağlamayı dilediğim bir yer varsa o da Mavi Kuşlar'dır.

WHIP

"NE GIYIYORSUN LAN SEN?"

Kardeşim Royal siyah önlüğüne baktı. Göğsünün üzerinde kalın, beyaz harflerle *I Heart MILFs* yazısı ve ışıltılı kırmızı bir kalp vardı. Altına gömlek giymeyi bile "unutmuştu".

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ne?"

Gözlerim doldu ve başımı salladım, sonra siyah çelik kapıyı kaldırıp Anneler Günü etkinliği için çeşitli sakinlerin ödünç verdiği tütsüleyicilerden birine yöneldim. Beyaz buhar bulutları, mükemmel şekilde tütsülenmiş mangalda pişmiş tavuğun ağız sulandıran kokusunu taşıyordu.

"Sakın tavuğumu mahvetme, genç adam." Anne Faye yanımdan geçerken uzun, kemikli parmağıyla beni işaret etti. "Babanın kim olduğu umurumda değil, kaşığı sana götüreceğim." Önlüğünden uzun bir tahta kaşık çıkardı ve kanıt olarak havada döndürdü.

"Evet, hanımefendi." Kadına gülümsedim. Faye Anne ben doğmadan önce Remington County'nin en iyi tütsülenmiş barbeküsünü pişiriyordu. Kuş kemikli, koyu teninde kösele gibi kırıksıklıklar vardı ve hayatımda duyduğum en içten kahkahalardan birine sahipti. Faye Anne etraftaysa, insanlar iyi vakit geçiriyordu.

Babamın dehşete düşmesine neden olacak şekilde, yemek pişirdiği gümüş renkli Airstream karavanından taşınması ve Kings'in çok sayıdaki mağaza mülklerinden birini kiralaması teklifini reddetmişti. Babamın bunun iş ve kendi kar hanesi için daha iyi olacağına dair güvencesine rağmen Faye Anne, kendi barbekü restoranını açma hayalleri kurarken hiçbir şeyin sevgili merhum kocasının kendisi için inşa ettiği karavandan daha iyi olamayacağı konusunda ısrar etmişti. Babam toplum içinde annem adına mutluymuş gibi davransa da gerçekte onun *bağımsız ruhundan* memnun değildi.

Babam kontrol edemediği her şeyden ve *herkesten* nefret ederdi.

"Pekâlâ çocuklar"-Faye Anne gülümsedi ve kadın itfaiyecilerimize göz kırptı-"ve hanımlar. Zamanını ya da ekipmanını bağışlayanlara teşekkür etmek istiyorum. Paketlememiz gereken çok sayıda sipariş var ve her zamankinden daha fazla ziyaretçi bekliyorum. Hadi masaya biraz yemek koyalım."

Çığlıklar ve bağırışlar duyuldu. İtfaiye istasyonunun arkasındaki açık arazide Mama Faye'in karavanı gururla duruyor ve işletmesini duyuran pankart rüzgârda dalgalanıyordu. Şef Martin, yerel okul bölgesi için bir bağış toplama projesine yardımcı olacak gönüllüler umuduyla istasyondaki birkaç vardiyaya yaklaşmıştı. İnsanlar Mama Faye'in yardım karşılığında bir tabak yemek bağışlayacağını öğrendiklerinde, diğerleri de -kardeşim gibi- gönüllü oldular.

Saat üçten hemen önce ilk müşterilerimiz gelmeye başladı. Onları da suçlayamazsınız. Konteyner başına on dolara yarım tütsülenmiş tavuk, patates salatası, dumanlı kuru fasulye ve garnitür salata alabiliyordunuz. Mama Faye'in barbeküsü için, bu hayatınızın en büyük fırsatıydı.

Şef Martin geldiğinde boş kapları istiflemekle meşguldüm, yemek hazırlanırken siparişleri tamamlamaya hazırdım.

"Burası çok güzel kokuyor."

Ona sııttım. "Mama Faye's en iyisidir."

"Gönüllü olarak zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Mürettebatın kendilerinin öne çıktığını görmesi çok güzel. İşte aradığımız liderlik böyle bir şey." İçimde bir gurur kabardı. Yetişkin bir adamdım ama şefin onayı her seferinde beni göğsümün ortasından vuruyordu. "Bu Emily için de çok şey ifade ediyor," diye ekledi.

Kaşlarını çatıldı. "Efendim?"

"Kızım Emily. Kendisi eğitim vakfının yeni başkanı ve kasabadaki birkaç kadınla birlikte okula para toplamak için bazı yeni fikirler geliştirdi." Şef başını salladı. "Ortaokul müdürünü etkilemeyi umuyor ama kızının ne kadar becerikli ve inatçı olduğunu göremiyorsa aptalın tekidir."

Bu Prim, tamam. Sırtmamak için kendimi zor tuttum.

"Onunla bugün tanışacaksın, eminim."

Şefimi kandırmak istemediğimden, sıkı bir gülümseme sundum.

Şef Martin ellerini birbirine vurdu. "Sanırım bir işe yarasam iyi olacak. Ama unutmadan, hanımefendi yarın akşam sizi yemeğe davet etmemi istedi."

Reddetmek istedim. Emily'ye bu kadar yakın olup her şeyi mahvetmemem mümkün değildi ve Şef Martin'in sevgili kızını becerdiğimi bilmesi isteyeceğim son şeydi. Beni derimin altına alan ve bir şekilde beni zar zor tanıdığım bir versiyonuma dönüştüren aynı kız.

Tek cevabım başımı sallamak oldu.

O uzaklaşırken arkasından bakakaldım. Kızıyla benim aramdaki geçmişten tamamen habersizdi.

İçimdeki öfke yuvarlanırken elim büküldü. Emily ile en son yüz yüze geldiğimde, Charles Attwater'ı ve onun iki sol ayağını kısılandığım için aklıma kaçırmıştım.

Çoğunlukla ayakkabısının altındaki bir böcek gibi bana burun kıvrırsa da, banyoda onu lavaboya kapattığım ve yuvarlak kıcıını sikime bastırdığım anlarda olduğu gibi, gözlerindeki ateşin daha aç bir şeye dönüştüğü anlar oldu.

İlk müşterim içeri girdiğinde Emily'nin benimkine yaslanmış yemyeşil vücudunun görüntüsünü silkeleyip attım. Wyatt Sullivan, Outtatown'ın altın çocuğu, NFL'e devam eden ve buradan çok uzak olmayan bir üniversitede koçluk yapmak için geri dönen kahraman oyun kurucusuydu.

Önüme geçerken kendini beğenmiş havası Sullivan'inkinden farksızdı. "Kırbaç," dedi ve başını salladı. "GB," diye karşılık verdim, *Altın Çocuk* lakabına karşı uzun ve zorlu bir mücadele verdiğini çok iyi biliyordum.

Wyatt hiç şaşırmadan, "Teslim almam gereken beş sipariş var," dedi.

Listemi taradım ve ödemesini kabul etmeden önce isminin yanına bir onay işareti koydum. Hazır kapları poşetlere istiflerken meraklandım. "Küçük kızınız büyüme atağına mı geçti yoksa bugünlerde birkaç tane daha mı besliyorsunuz?"

Wyatt gülümsedi. "Pickle son zamanlarda bir defans oyuncusunu masanın altında yiyebiliyor ama annesini kaybeden bir oyuncumuz da hafta sonunu bizimle geçiriyor ... yani yalnız kalmak zorunda değil." Omuz silkti. "Ayrıca, Lark oyuncuların etrafta olmasından hoşlanıyor."

Sullivan'larla ilgili olan şey de buydu, o kadar mükemmellerdi ki. Kralların aksine, adil bir şekilde dövüşmek ve işleri yumrukla değil sözle halletmek üzere yetiştirilmişlerdi. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çantaları masaya doğru uzattım.

Dönmeden önce Wyatt durakladı. "Onu oldukça iyi yakalamışsın." Kaşlarım kalktı.

"Lee'nin kamyonetindeki sigorta kutusunu, dönüş sinyali her söndüğünde korna çalacak şekilde yeniden bağlamak," diye gülerek devam etti. "Çok iyiydi."

Dudağım seğirdi. Lee kasabadan geçerken kornasının neden yanıp sönen flaşörüyle aynı anda çaldığını anlayamayınca gülmekten yerlere yatmıştım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Wyatt çantaları sessiz bir selamla kaldırdı. "Yine de. Eğlenceliydi."

Öğleden sonra uçup gitti. Emily'den hiç iz yoktu; bu durum biraz canımı sıkımişti çünkü onu biraz kızdırmak için sabırsızlanıyordum. Muhtemelen en iyisi buydu. Hayal kırıklığımı görmezden geldim ve etkinliğin olabildiğince başarılı geçmesi için elimden geleni yaptım. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ve Şef'in beni biricik kızını süzerken yakalamasına gerek yoktu.

Tabaklarını alan ve hatta vakıf için ekstra bağışta bulunan ailelerin bitmek bilmeyen akışı Anneler Günü'nü büyük bir başarıya dönüştürdü. Son siparişler de alındıktan sonra, barbekünün geri kalanı bir saat içinde tükendi. Faye Anne sadece gönüllüler için biraz yiyecek ayırmıştı ve biz de açgözlülükle kabul ettik.

Sırtım gergindi ama uzun masaların üzerindeki beyaz plastik masa örtülerini hızlıca kaldırmayı ve etkinlikten sonra temizlik yapmayı umuyorduk. Köşeyi dönerken kambur bir figür gözüme çarptı. Bootsy Sinclair'in kambur omuzlarını ve ayaklarını sürüyerek yürüyüşünü hemen tanıdım.

Bootsy ve merhum ikizi Bowlegs, Outtatown'da doğup büyüdüler. Sık sık kasabamızın sınırlarında yaşasalar da, yine de bizim bir parçamızdılar. Yiyecek kaplarıma baktım ve midem guruldadı. İç çekerek kapları masadan aldım ve itfaiyenin arka tarafına doğru yöneldim.

"Nasılsın, Bootsy?"

Selamımla irkildi. "Oh, merhaba. Merhaba." Başını eğdi. "Seni görmek güzel, Whip."

Gözleri elimdeki kaba takıldı ve ben de onu kaldırdım. "Fazladan bir tabak yemek vardı. Zıyan olması yazık olur. İstemezsin, değil mi?"

Bootsy gururlu bir adamdı ve onun gibi birinin asla hayırsever bir vaka olarak görülme istemediğini varsayıyordum. Bootsy dudaklarını yaladı ve bir adım öne çıktı. "Eğer sadece çöpe atılacaksa, alabilirim."

Ona tabağımı uzattım ve başımı salladım.

Dönmeye gittiğimde bana seslendi. "Bir şey var..." Döndüm ve bekledim, midem zıplıyordu.

"Baban nazikçe seni kontrol etmemi istedi. Tarihi toplumla ilgili ilerleme kaydetmemi istedi."

Çenem büküldü ve iç çektim. Babam sık sık Bootsy'nin koşullarını ona karşı kullanır, para, yemek ya da ev teklif ederdi.

karşılığında kasabadaki insanlara göz kulak oluyordu. Görünüşe göre bu kendi çocukları için de geçerliydi. "Babama, bana sorması gereken bir şey varsa, bunu kendisinin yapabileceğini söyleyebilirsiniz."

Bootsy başını salladı. "Hayır, genç adam. Bunu yapamam. Bay King iyi bir dost ve seninle konuşmak için söz verdim." *Ona Bay King demenizi isteyen bir arkadaş.*

Elimi nazıkçe Bootsy'nin hafif omzuna koydum. "Haklısın. Özür dilerim. Sadece uzun bir gün geçirdim. Ona endişelenmemesini ve benim ilgileneceğimi söyleyebilirsin."

Bana sırtıttı. "İyi yapmışım o zaman?"

Gülümsemem bozuldu ama elimden geleni yaptım. "Gerçekten iyi."

Bootsy adımlarında öncekinden daha büyük bir coşkuyla yemeğimi tuttu ve uzaklaştı. Yorgunluk üzerime çökmüştü. Russell King'in odada olmadığı zamanlarda bile enerjimi tüketmek gibi özel bir yeteneği vardı.

Botlarım çimenlerin üzerinde tepiniyordu ama Emily'nin yuvarlak poposu görüldüğünde kısa kesildi. Eğilmiş, masalardan birinin katlanan ayaklarıyla mücadele ediyordu. Belinden büküldüğünde kot pantolonu yemyeşil kıvrımlarının üzerine uzanıyordu. Aletim seğirdi ve o kıpırdandığında bir iniltiyi bastırdım.

Onun varlığının içimdeki şehvani bir şeyi ortaya çıkarmasından nefret ediyordum. Emily Ward'la ilgili her şey yanıltı ama bedenimin umurunda değildi. Hain zihnim, piercinglerimin her bir sırasının yavaşça dar amcığına kaydığını hissettiğimde, onun yüzü aşağıda, kıcı yukarıda, tam olarak bu pozisyonda olduğu görüntülerle dolu bir gün geçirdi.

Homurdandım ve yanına gitmeden önce anıyı bastırdım. "Onu kıracaksın."

Yüzü yana doğru savruldu ve yumuşak saçları yüzüne döküldü. Sinirli bir nefesle saç tellerini üfledi. "Ben iyiyim ve yardımınıza ihtiyacım yok."

Kollarımı kavuşturdum. "Ben teklif etmiyordum." Ofladı ve dik durdu.

"Anlaşıldı."

"Kendi bağış toplantına bile gelemiyor musun?" Dürtmüştüm.

Gözleri üniformama takılarak ve bir saniye fazla oyalanarak ona ihanet etti. Öfkeyle ellerini kalçalarına koydu. "Yemek yapamam ve babam bir sürü gönüllü olduğunu söyledi, ben de en iyi temizlik işlerinde kullanılabileceğime karar verdim." Bana ters ters baktı. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim."

Vay be. Bu çok mantıklı.

Kayıtsızlıkla bir omzumu kaldırdım. "Peki. Faye Anne'ye masasını nasıl kırdığını açıklayabilirsin."

Emily bana ters ters baktı, ben de sırf onu kızdırmak için genişçe gülümsedim.

"Hey, Prim!" Brooklyn elindeki yiyecek kabını kaldırarak yanımızdan otoparka doğru yürüdü. "Bağış toplamak için harika bir fikir.

Bir hit gibi görünüyordu."

Emily dairelerinde döndü ve bana ters ters baktı. "Sen *yapmadın*."

Ellerimi masumca havaya kaldırdım. "Kasabalı olmak istiyordun. Takma isim işin sadece bir parçası."

Emily bana sırtını döndü ve masanın ayağıyla uğraşmaya devam etmek için dizlerinin üzerine çöktü. Homurdandığını ve omzunun üzerinden ben ve *parıltılı aletim* hakkında bir şeyler mırıldandığını açıkça duydum.

Göğsümden bir kahkaha fırlamak üzereydi ama onu vücudumdan kalıcı olarak koparmasını istemediğim için bastırdım. Bir dakika daha mücadele etmesine izin verdikten sonra, sigara içenleri sahiplerinin kamyon kasalarına yüklemek için kendimi kullanmaya karar verdim, ama tüylerini son bir kez daha karıştırmadan önce değil.

"Hey, Prim." Bana ters ters baktı ve ben de sadece onun duyabileceği şekilde eğildim. "Henüz çözemedin mi?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, ben yüzümde eğlenen bir ifadeyle ona bakarken beni ölçüp biçti. Parmağıyla beni işaret ederek taktik kargo pantolonumun boyunu aşağı yukarı gösterdi. "Bu işlevsel cepler tüm cüretini sakladığın yerler mi?"

Güldüm ve kaşları daha da çatıldı. Uzaklaşmak için döndüm. "Biliyorsun ..." Avucumu çenemdeki kirli sakala sürterek geri döndüm. "Dizlerinin üzerinde ne kadar iyi görüldüğünü unutmuşum."

Gözlerinde ateş tutuşurken yanakları al al oldu. Kirpiklerinin altından başını kaldırıp orta parmağını kaldırdığında yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. "Tadını çıkar, çünkü bu onu son görüşün olacak."

EMILY

"ANNE. NE YAPTIN SEN?" Annem masaya bir tabak daha yerleştirirken dişlerim birbirine çarptı. Sıradan bir yemeğe rağmen, kalın, beyaz bir kâğıt tabağı uygun koltuğun önüne nazikçe yerleştirdi.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kırıştırdı ve masum rolü yapmaya çalıştı ama ben onun içini görebiliyordum. İçimi çektim. "Akşam yemeğine kim geliyor?"

Omzunu kaldırdı ve açık kahverengi saçları hoş bir çağlayan halinde sırtından aşağı döküldü. "Sadece babanın bir arkadaşı.

Terfi etmek üzere ve onu akşam yemeğine davet etmenin misafirperverlik olacağını düşündüm."

Gözlerim çiftlik evi tarzı masanın etrafında koşuşturan annemi takip etti. Dudağımın içiyle oynadım. "Bu da senin tuzaklarından biri olmadığı sürece sorun yok. Dickie ve Uzun Chad'den sonra çöpçatanlık ayrıcalıkların kalıcı olarak iptal edildi."

"Diğer Uzun Chad," dedi.

"Ne?"

"Sana *Diğer Uzun Chad*'i ayarlamaya çalıştım." Reddetmek için bir el salladı. "Tamamen farklı biri."

Başımı salladım ve bu kasabanın ne kadar tuhaf olduğuna gülmemeye çalıştım. Anneme sert bir bakış attım. "Lütfen bana bu yemeğin benim için başka bir randevu ayarlamaya çalışmadığını söyle."

"Tabii ki hayır." Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirirken kirpiklerini kırıştırdı. "Misafirimiz babanızla birlikte çalışıyor. Bu *skandal* olur." Kaşları sallanırken gözlerinde muziplik parlıyordu.

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım. Bilekten kırılmış sade bir kot pantolonun içine kıvrılmış toz pembe bluzumun üzerinden baktım. "Sadece kim olduğunu söyle ki en azından tatlıdan önce mi sonra mı kendimi çatıdan atmam gerektiğini bileyim."

Durumla ilgili hiçbir mizah anlayışım olmamasına rağmen annemin yumuşak kahkahası yemek odasını doldurdu.

"Adı William ve çok çekici biri. Ben olsam en azından tatlıdan sonraya kadar beklerdim." Mavi gözleri üzerimde gezindi. "Belki saçını biraz toplarsın?"

Başım arkaya eğildi ve tavana doğru sesli bir şekilde inledim. Yirmi beş yaşında olmak ve aşk hayatımı yeniden canlandırmak için anneme bel bağlamak kadar zavallı hissettiren başka bir şey yoktu. "Keşke bana bir erkek arkadaş bulmaya çalışmaktan vazgeçsen anne."

Yaklaşırken gözleri yumuşadı. "Sadece seni mutlu görmek istiyorum."

"Mutluyum," diye ısrar ettim. "Burada tam zamanlı bir işe girersem daha da mutlu olacağım." Sertçe yutkundum, zihnimde tekrar tekrar prova ettiğim sözcüklere ses verdim. "Odaklanmam gereken şey bu. Başarmak için her türlü niyete sahip olduğum hedefler var. Bunu başarabilirim."

Annemin kolu omzuma yerleşti ve beni yandan kucakladı. Yumuşak, çiçeksi parfümü burnuma doldu ve ben de ona sarıldım. "Her şeyi yapabilirsin. Sadece ne kadar derinden hissettiğini ama bunu göstermekten korktuğunu biliyorum. Bunu senden almasından nefret ediyorum."

Duygular boğazımda düğümlendi. Duygular size karşı kullanılabilecek bir şeydi. Craig'in bana öğrettiği en önemli ders buydu. "Bunun onunla bir ilgisi yok."

Anneme yalan söylemekten nefret ederdim, ama o bu küçük gerçeği tartışmadan kabul etti. "Bazen hayatın en güzel yanlarının işaretlenecek satır başları değil, sadece içinden geçtiğini *hissedebileceğin* anlar olduğunu hatırlamayı unuttuğunu düşünüyorum."

"Kulağa korkunç geliyor," diye kestirip attım annem sıkarken.

Fokurdayan kahkahası gerginliği azalttı ve başımı onunkine dokundurdum. Çöpçatanlık girişimleri ne kadar yanlış

yönlendirilmiş olursa olsun, iyi niyetli olduğunu biliyordum. "Sadece ... duygularına eğilmeyi dene. Benim için," diye yalvardı.

Surat astım. "Tamam. Ama sadece yemekten önce bir brownie çalacağım için!" Bir kahkaha atarak sarılmasından kurtuldum ve mutfağa doğru hızla uzaklaştım.

"Yapmasan iyi edersin!" Elindeki bulaşık havlusunu bana doğru savurdu ve beni yan odaya kadar kovaladı.

Kahkahalarım yavaşça, ciyaklayarak öldü ve ayaklarım kısa kaldı. Annemlerin mutfağında duran Whip'e bakarken annemin vücudu beni arkamdan öne doğru itti.

"İşte benim kızlarım." Babam bir brownie'nin kalanını ağzına atarken bize gülümsedi. "Joseph Martin. Bunların tatlı için olduğunu söylemiştim. Yemin ederim, sen ve Emily aynı kumaştan kesilmişsiniz."

Ben Whip'e bakmaya devam ederken babam ellerini sildi. Saç çizgimde bir sıcaklık belirdi ve Whip'in gözleri benimkilere kilitlendi.

Annem kollarını iki yana açarak zarif bir hareketle yanımdan geçti. "William, seni görmek çok güzel."

Whip'in annemi rahat ve tanıdık bir şekilde kucaklamasını izlerken çenem çözülde. Ona sarılırken gözlerini benden ayırmadı. Belli ki William'la ilgili birkaç ayrıntıyı atlamıştı; özellikle de ona karşı bir zaafi olduğunu ve kendisi ve babam dışında herkesin ona Whip diye seslendiğini.

Elleri adamın pazularına geldi. "Umarım açsındır. Joe her zamanki gibi çok fazla hamburger aldı. Korkarım artanları itfaiyeye taşımak zorunda kalacaksın."

Whip'in kahkahası sıcaktı ve tanıdık bir şefkatle doluydu. "Kimsenin bundan şikayet edeceğini sanmıyorum. Özellikle de meşhur siyah-beyaz keklerinizden kaldıysa."

"Bu ikisine bağlı." Güldü ve kocasıyla benim aramda bir işaret yaptı. "Anne . . ."

Annem bana döndü. "Ne var? Neden orada dikiliyorsun?" Whip'e doğru işaret etti. "Buraya gel ve merhaba de."

Bir tahta adım öne çıktım. Koyu renk kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Gömleğinin kollarının kaslarını nasıl gerdiğini görünce midem bulandı.

"William, kızım Emily ile tanış. Emily, bu William." Whip geniş avucunu uzattı. "Emily."

Elimi onun elinin içine soktuğumda görgü kuralları devreye girdi. "*William.*" Kaşlarımı kaldırdım ve sert bakışlarımla onun adını onayladım.

Elimi sıkarken ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Isı yavaş dalgalar halinde koluma yayıldı, dokunuşuyla kemiklerimi sıvılaştırdı. Elim geri çektim.

"Size dışarıda yardım edebilir miyim efendim?" Whip dikkatini, ızgarada pişirilmek üzere bir tabak ince, yuvarlak hamburger köftesi tutan babama çevirdi.

Babam gülümsedi. "Birkaç bira al ve benimle dışarıda buluş."

Efendim. Ne yalaka ama.

Whip'in yatağının üzerine eğilmiş, çıplak kıkım havadayken, kalçamın arkasına sıcak ve ıslak öpücükler kondururkenki görüntüm aklımdan geçti.

HAYIR. Kelimenin tam anlamıyla bundan başka bir şey düşünmek . . .

Homurdandım ve annemle babamın mutfak penceresinin güvenliğinden üvey babamla unutmaya kararlı olduğum adamın arka bahçede biralar eşliğinde gülüşmelerini izledim. Bu ev benim büyüdüğüm yer olmayabilirdi ama annem bir şekilde burayı evim gibi hissettirmişti. Mutlu, sade hayatlarımızın resimleri koridoru süslüyordu ve mutfağı büyükannesi tarafından yazılmış çerçeveli yemek tarifi kartlarıyla süslemişti.

Rahat ve güvenliydi ama Whip'in varlığı her şeyi berbat ediyordu. Babamın ona aşık olduğu çok açıktı ve onlar şakalaşıp güldükçe ben daha da sinirleniyordum.

Whip'in gözleri hareket etti ve pencereden benimkileri yakaladı. Derin ve yoğun bakışlarını üzerimde tuttu. Onu gözetlemeye çalıştığımı fark etmiş olmalı ki ağzı memnun bir gülümsemeye dönüştü.

Pencereden Whip'in alnına bir delik açarak bakarken parmaklarım granit tezgâha gömüldü.

Ukala herif.

Annem yanımda mırıldandı. "Mmm. Ne güzel bir manzara, sence de öyle değil mi?" Tatlı buzlu çayından bir yudum alırken gülümsedi. "Anne," diye kestirip attım ve pencereye doğru döndüm.

Kadından memnun bir kahkaha yükseldi. "Ne? Mutlu bir evliliğim var ama kör değilim."

"O bir pislik. Babam bunu nasıl görmüyor anlamıyorum." Babama yaklaşırken göz ucuyla Whip'i incelemeye devam ettim. Sanki babam ona ızgara ya da yemek hakkında bir şeyler öğretiyor gibiydi. Whip başını salladı, bir soru sordu ve dinledi.

Erkekler ızgara yaparken annem akşam yemeği için patates salatası yapmayı bitirmek üzere harekete geçti. "William'la itfaiyenin birkaç etkinliğinde tanıştım. Her zaman kibar ve saygılıydı. Joe'yu örnek alıyor."

Kaşlarımı çattım. "Onun kendi babası yok mu? Ailesinin Tanrı'dan daha çok parası olduğunu ve neredeyse kasabayı yönettiğini duydum."

Annem sosu karıştırdı ve karıştırdı. "Outtatown'er'a taşındığımızda bizi ilk karşılayanlardan biri Russell King oldu. Dışarıdan büyüleyici biri gibi görünüyordu ve itiraf etmeliyim ki bizi kandırdı. Ama orada bir şeyler var, daha karanlık bir şeyler. Konu ona gelince içimde hep garip, huzursuz bir his olmuştur. Russell her zaman bir şeylerin peşinde ve ben bunu bir türlü çözemiyorum." Omuz silkti. "İtfaiye şefinin karısının rolü tarafsız kalmak olduğu için bunu kendime saklıyorum. Ama

karakolda çalışırken de fark ettiğim bir şeydi; bir sorun varsa, Russell King bir şekilde sorunun merkezinde yer alıyordu." Sözleri üzerinde düşündüm. Annemin sezgileri nadiren yanılırdı. "Peki ya annesi? O nasıl biri?"

"Bildiğim kadarıyla, o resimde yok. Altı çocuğu da çok küçükken bırakıp gittiğine dair bir söylenti duydum. Görünüşe göre onlarsız yeni bir hayata başlamak kocasıyla kalmaktan daha iyiymiş. Bunun her çocuk için zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

Midem bulandı. Whip'e ve ona verilen boktan ele acımak istemiyordum, ama yine de oradaydı, kenarlarda gizleniyordu. Annem kaseyi adanın ortasına doğru itti ve tezgahı sildi. "Bu bir mucize ama bu çocukların hepsi kendi yöntemleriyle gelişiyor gibi görünüyor."

"Belki de babaları gibi içleri çürümüştür ama nasıl iyi bir gösteri yapacaklarını biliyorlardır." Tezgâha yaslanıp ağzıma bir çeri domates atarken onu inceledim. "Mavi Kuşlar Krallar hakkında ne diyor?"

Annemin omzu kalktı. "Pek değil. Bug, Russell'ın kız kardeşidir ve kimsenin ailesi hakkında kötü konuşmasına izin vermez. O sert ve sadıktır. Mavi Kuşlar bu işin dışında kalmaya çalışsa da, King-Sullivan kavgası yüzünden bir taraf seçip ona sadık kalıyorsunuz gibi görünüyor."

Kaşlarımı kaldırdım, gözlerimi kocaman açtım. "Yani Sullivan Takımı'ndan olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Patates kaplı kaşığı bana doğrulttu ve göz kırptı. "Ben Haydi Yiyelim Takımı'ndanım. Bitir şu salatayı."

Ona şakacı bir bakış attım ve marulun üzerine domates, salatalık ve biraz kaşar peyniri koymayı bitirdim. Hamburgerler bittikten sonra babam ve Whip yemek odasında annem ve bana katıldılar. Üvey babam masanın başına oturdu, Annem de solunda oturuyordu. Onun karşısına oturdum ve dehşete kapıldım, Whip yanımdaki koltuğa oturdu. Vücudumu kurnazca ondan uzaklaştırdım ve varlığını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Vücudundan yayılan ısı ve temiz, erkeksi kokusunun küçük vuruşları beni birden fazla kez sohbetten uzaklaştırdı. Doğrudan konuşulduğunda sohbete katıldım, ancak bunun dışında zamanımı annemin felaket aşk bağlantısı girişimini hızlandırmak için yüzüme yemek kürekleyerek geçirdim.

Whip'in dizi dış uyluğunu sıyırdığında neredeyse bir parça çizburger boğazıma kaçıyordu. Yemek masasında ölmek için öksürdüm ve tükürdüm.

"İyi misin?" Annem oturduğu yerden yarı kalktı, sesinde yoğun bir endişe vardı.

Tekrar öksürdüm ama öksürükler arasında elimi kaldırıp başımı sallamayı başardım. Sırtıma inen sert bir yumruk beni sarstı ve gözlerimi Kırbaç'a diktim. Geniş avucu sırtımın üst kısmının ortasına dikilmişti. Parmak uçları boynumun alt kısmını okşadı.

Sertçe yutkundum ve boğazımı temizledim. "Ben iyiyim," diye annemi rahatlattım ve sonra Whip'e döndüm. "Teşekkürler." "Sorun değil." Gözleri yüzümde gezindi ve sıcaklık omurgamı yaladı. Eli sırtımda ağırdı.

Elini çekmesini umarak omzumu oynattım ama elini çekmedi. Eğildi ve ben de nefesimi içime çektim. "Sende ... var." Nazik bir gülümsemeyle kendi yüzünü işaret etti.

Tabağımın yanından peçetemi kaptığım gibi öfkeyle ağzımı silerken yanaklarıma sıcaklık doldu. Bir hardal izinin beyaz kâğıdı lekelediğinden emindim.

Whip sonunda elini çekti ve ben de masanın etrafına bakındım. Herkes benim talihsizliğimle eğleniyordu ve ben masanın altına girip ölmek istiyordum.

Babam koltuğunda arkasına yaslandı ve peçeteme sarılmış olan elimi okşadı. "O iyi. Heimlich'e ihtiyacı olursa Melly burada emin ellerde."

Whip onaylayarak güldü. "Evet, efendim. Boğulursa ne yapacağımı biliyorum." Sinsi ve bilmiş gözlerle bana döndü.

Al şunu. Boğul.

Whip'in o leziz ve müstehcen kelimeleri söylerken çıkardığı derin gürültünün anısı içimde uğuldadı. Aniden ayağa kalktım, dizimle masaya vurduktan sonra masayı salladım. "Ben böyle iyiyim. Teşekkürler. Tabağımı alabilir miyim?"

Cevap vermeden babamın tabağını kaptım ve mutfaka kaçtım.

Mutfak zemininde tepindim. Bu imkansızdı. Tahammül edemediğim biri tarafından nasıl bu kadar tahrik edilebilirdim? Whip istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım her şeydi, yine de bir şekilde ağzından çıkan her kelime içimi sıvılaştırıyor ve beni muhtaç bir su birikintisine dönüştürüyordu.

Kullanılmış kâğıt tabaklarımızı çöpe attım ve mutfakta volta attım. Belki de sadece hormonlardır. Belki de beni sözde en iyi arkadaşımın aldattığı ve onunla üçlü yapmak istemediğim halde yatakta sıkıcı olduğum için *beni* suçladığı için Craig'den hastalıklı bir şekilde intikam almaya çalışıyorum. Belki de Whip devasa piercingli sikiyle beni büyüledi ve bunların hiçbiri benim suçum değil.

Evet! Evet! Bunu sevdim. Bu onun hatası. Kesinlikle sihirli penis.

Eğildim ve ayak parmaklarıma dokundum, sırtımı gerdim ve yeniden odaklanmaya çalıştım. Yüzümü tavana doğru eğdim ve nefes verdim. "Lanet olsun."

"Emily," diye uyardı annem arkamdan.

Doğrudum ve utangaç bir gülümseme sundum. "Özür dilerim." Omuzlarımı yuvarladım ve derin bir nefes çektim.

"Sadece garip bir gün geçiriyorum."

"Bunu görebiliyorum." Kendimi açıklamamı bekledi ama ben sessiz kaldım. Sonunda iç çekti. "Babam Whip'i görmeye götürüyor."

Chevelle, geri bunun aslında gizlice puro içmek için bir numara olduğunu biliyorum." Beyaz bir tabağı açtı. Annemin en sevdiği siyah-beyaz brownie'ler üst üste yığılmıştı. Yarısı, ortasından küçük kalpler kesilmiş ve yerine sarışın bir kalp yerleştirilmiş bitter çikolatalı şekerlemeli brownilerdi. Diğer yarısı da şekerlemeli brownie kalpleri olan blondies idi. "Sırlarının güvende olduğunu düşünmeleri için onlara birkaç dakika verin ve sonra bunları onlara götürün, olur mu? Ben temizliğe başlayayım."

Azı dişlerim birbirine vurdu. Yapmak istediğim son şey, Whip King'e tepside bir kalp sunmaktı - brownie ya da başka bir şey.

ON DÖRT

WHIP

"ŞİMDİ, karım bunların burada olduğunu bilmiyor, ama biraz yalnızlıktan zarar gelmez."

Purosunun parlayan zinober közüne baktı, sonra kıkırdadı. "Ah, kimi kandırıyorum ki? Marilyn'den hiçbir şey saklayamam." Burnunun kenarına hafifçe vurdu. "Bu kadının tazi gibi bir burnu var, ama yaptığının yanıma kâr kaldığını düşünmeme izin veriyor."

Karıyla olan ilişkisini ilginç bulmama rağmen onaylarcasına mırıldandım. Birlikte geçirdikleri yıllardan sonra bile karısına hala çılgınca aşık olduğu açıktı. İster evden uzakta geçirilen uzun mesailer, ister medyanın etkisi, isterse de genel olarak kahramana tapınma olsun, itfaiyecilerin kalp kırıcı olduğuna dair yaygın olarak kabul gören bir yanlış kanı vardı.

Hastalıklı bir şekilde muhtemelen beni itfaiyeci olmaya iten şey de buydu. Seçme şansı verildiğinde, insanlar her zaman benim yerime başkasını seçecektir. Bu kadar çabaya değmediğime karar vermeleri için bağlanmama gerek yoktu. Doğam gereği çapkın bir zampara olmam gerektiği yanılığısı işleri hafif tutmamı kolaylaştırdı.

Kararsızım.

Yine de asıl şaka bana yapılıyordu. Tecrübelerime göre mürettebatımdaki kadın ve erkekler gezegendeki en sadık insanlardan bazılarıydı. Joe Martin bunun en iyi örneğiydi. Karısıyla nasıl tanıştığını anlatırken onu dinlemiş ve anında büyülenmişim. Mürettebat zaman zaman şakalar yapıp eşlerinden yakınsa da, Şef bir kez bile karısı hakkında kötü bir söz fısıldamamıştı.

Babamın annem hakkında söylediği tek bir olumlu şey bile hatırlamıyordum.

Sülük.

Nankör.

Fahişe.

Bunlar babamın annemi çizdiği genel çizgilerdi - onu seven çocuklara bir veda bile etmeden gecenin pelerini altında kaybolan kadın.

Ama hepimiz babamın yönetiminden kurtulmak için elimizden geleni yaptık. Onun onayını kazanmak için başarılı olduk. Övgü, Şef'in yaptığı gibi içtenlikle yapılmazdı. Zor kazanılırdı.

Sık sık içten içe babam olmasını dilediğim adama baktım. Kısa boylu, mütevazı ama güçlü bir adamdı. Nazik gözleri ve kolay bir gülüşü vardı. Sertti, ama benim altında büyüdüğüm kötülüğün kesici kenarından yoksundu. Hayır, Joe Martin sertti çünkü herkesin içindeki potansiyeli görüyordu.

Ve sen gidip onun sevgili kızını becerdin.

Utanç içimde dalgalandı. Martin'lerin masasına oturmuş, yemeklerini yemiştim. Tanrım, onların tatlı küçük Melly'sine yaptığım şeyler. Onların gözlerinin içine bakabilmem bir mucizeydi.

Şef, içimde kopan fırtınanın farkında olmadan bana yeni bir puro uzattı. "İstemediğine emin misin?" Boğazımda oluşan sert yumruyu yuttum. "Bu gece değil, ama teşekkür ederim efendim."

Hiç zorlamadan başını salladı ve purosunu kutusuna geri soktu. "İstasyon dışında bana Joe diyebilirsin."

Gülümsedim ve başımı salladım, gözlerim beton garaj zemininden ayrılmıyordu. "Üzgünüm ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Kahverengi gözleri gülümsüyordu. "Belki bir gün."

Nezaketine karşılık verdim ve omuz silktim. "Belki."

Garajın girişindeki üç keskin vuruş bizi ürküttü. Şef purosunu söndürdü ve vantilatörü çalıştırarak yoğun duman bulutunu açık pencereden dışarı dağıttı. Ama işe yaramadı. Tüm garaj tütün kokuyordu.

Emily kapıda belirlediğinde Şef'in omuzları yumuşadı.

"Sadece ben," diye açıkladı, ağır kapıyı manevra ederek ve Bayan Martin'in meşhur keklerinin bulunduğu tabağı

taşıyarak. Tabağı sağındaki tezgâhın üzerine hışımla bırakmadan önce eliyle işaret etti. "Annem diyor ki, 'kekleri

pencereyi kapatın' çünkü aksi takdirde hata verir."

Şef Martin'in kulaklarının ucu kızardı ve gülümsedi. "Teşekkürler, Melly."

Üvey babasına baktığında gülümsemesi yumuşadı. "Emin olabilirsin." Yüzü bir hırıltıya dönüştü. Bana dönerek, tabaktan vanilyalı sarışın kalpli çikolatalı bir brownie kopardı. "İyi geceler!"

Omzunun üzerinden el salladı ve geldiği gibi hızla garajdan çıktı.

Şef Martin'in kıkırdaması dikkatimi çekti. Brownie'sinden büyük bir ısırık aldı ve başını salladı. "Yemin ederim," diye düşündü, "daha inatçı bir kadın görmedim. Çocukken bile dik başlıydı. Her zaman her şeyin yolunda gitmesini isterdi ve eğer işler istediği *gibi* gitmezse, inadıyla dağları yerinden oynatırdı. Ne yaptığını bilmiyorum ama sen de bu işin içindesin."

"Ne demek istiyorsun?" Panik kalp atışlarımı hızlandırdı.

Kahretsin. Benim peşimde miydi? Biliyor muydu?

"Bir şey onu kızdırmış."

Tabaktan mükemmel kare bir brownie aldım. "Ben de emin değilim," *diyordum*, "ama sanırım onu rahatsız eden genel mesleği olabilir."

Bir ısırık daha aldı ve omuz silkerek düşündü. "Haksız sayılmaz. Cesaretinin ve güçlü iradesinin altında hala hassas bir küçük kız var ve bizim tipimiz onun gibi bir insan için işleri zorlaştırıyor."

"Bizim tipimiz mi efendim?"

"İşin stresine dayanabilecek türden bir insan. Bilinmeyenler. Uzun saatler. Her gün ölüm ve travma ile uğraşmak." Belli belirsiz bir şekilde kafatasını işaret etti. "Çoğumuz acımızla sağlıklı bir şekilde başa çıkmak yerine onu içselleştiririz. Emily her zaman düzen ve sessiz bir öngörülebilirlik arzulamıştır."

Tipimiz hakkındaki değerlendirmesine katılmamak mümkün değildi, bu yüzden

sessiz bir homurtu çıkardım. Muhtemelen haklıydı.

Prim doğası gereği kurallara uyan biriymi ama babasının bilmediğini bildiğim gizli bir isyankârlık damarının izlerini görüyordum. Benim gibi bir adamdan çok daha fazlasını hak ettiği basit bir gerçektir, ama ben cezalandırılmaya aç bir oburdan başka bir şey değilim, bu yüzden yardım edemedim ama ayıyı dürttüm.

Kimsenin kocası olmak istemiyordum, ama gece geç saatlerde bir kez daha sevişmeyi teklif ederse, reddedecek iradem olmazdı.

Ona tekrar dokunmayı ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyordum. O gece aramızdaki bağın yoğunluğunu düşünmeden edemiyordum ve dizlerimin üzerine çöküp vücudunun pürüzsüz açıklarına ve yemyeşil kıvrımlarına tapmama izin vermesi için ona yalvarmaktan kendimi onlarca kez alıkoymuştum.

Burnumdan keskin bir nefes verdim. Kabul etmek istediğimden daha fazla babama benzediğimi nihayet kabul etmenin zamanı gelmişti. İsteddiğimi elde etmek için saygı duyduğum bir adamın gözündeki konumumu feda etmeye hazırdım ... ve sadece *onu* istiyordum.

Öne doğru eğildim, elimi uzattım. "Yemek için teşekkür ederim, efendim. Lütfen Bayan Martin'e yemeğin ve arkadaşlığın çok güzel olduğunu söyleyin. Yakında başka bir daveti dört gözle bekliyorum."

Şef Martin elini benimkine kenetledi ve diğer elini omzuma koyarak sıktı. "Masama istediğin zaman gelebilirsin evlat."

Onun bu rahat ifadesinin göğsümde bir delik açmasına izin vermemeye çalıştım. Davetini, babamın satın almayı planladığı binayı gündeme getirmek niyetiyle kabul etmiştim. Tek sorun, Marilyn Martin'den son derece etkilenmiş olmam ve böylesine güzel bir yemeği havadan sudan konuşmalarla bozmaya gönlümün elvermemesiydi.

Emily'nin de yemekte olması beklenmedik bir bonus oldu. Ayrıca Emily ile aramızdaki geçmişi öğrenirse şefimin benim hakkımda ne düşüneceği konusunda endişelenemezdim.

Bir görevdeydim.

Garaj kapısını arkamdan kapattığımda Emily'nin çimlerin üzerinden araba yoluna doğru yürüdüğünü gördüm. Adımlarımı uzattım ve ona seslendim. "Hey, Prim." Omzunun üzerinden sinirli bir bakış fırlattı. "Bekle," diye seslendim.

Gözlerinde parlayan kızgınlığa rağmen durakladı, eli kalçasındaydı. Beni küçümseme konusundaki kararlılığına hayran kalarak gülümsememi bastırdım.

"Ne istiyorsunuz? Şefin gözüne girebilmek için yaklaşan başka hangi aile etkinliklerimiz olduğunu bilmek ister misin?"

Başımı salladım. "Dikkatli ol, Prim. Biliyorsun biz kahraman tipler büyük laflar etmekte zorlanırsınız." Kaşlarımı çatarak yumruğumu göğsüme vurdum. "Ateş kötü. Su iyi."

Bana ölümcül bir bakış fırlattı, ama küçük ağzının köşelerinde bir gülümsemenin parıltılarını görebiliyordum. Bu ince seğirmenin bir zafer olduğuna karar vererek, sarışının ortasındaki şekerlemeli kalbi çıkardım. "Kalbimi mi istiyorsun?"

Eminim onunla dalga geçtiğimi düşünmüştür ama soru havada asılı kaldı.

Elimi uzattım ve açık avucuna bıraktım. Hızlı bir hareketle ağzına attı ve agresif bir şekilde çiğnemeye başladı.

Yüzümü buruşturdum. "Vahşi."

Emily ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kes saçmalamayı, Whip. Gerçekten neden buradasın?" Masum numarası yaparak göz kırptım. "Davet edildim."

Öfkelendi, gözleri kısıldı. "O terfiyi almak için babamı mı kullanıyorsun?"

Suçlama beni dürttü. Kızını kamyonetimin kaputunun üzerinde eğmek için hastalıklı bir dürtü duyuyor olabilirim, ancak departmanda hak etmediğim bir işi asla kabul etmezdim.

Alay etmesi eğlenceliydi ama şimdi sinirlenmiştim. "Baban konuyu *bana* açana kadar bu iş aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Ama ben bu terfiyi hak ediyorum." Parmağımla aramızdaki yeri işaret ettim. "Alacağım çünkü bunu hak ettim, Prim." Çenesini kaldırarak ona taktığım lakabın doğruluğunu kanıtladı. "Bana öyle deme."

Güneş batı gökyüzünde ağır ağır asılı duruyor, yavaş yavaş uzaktaki ağaçların ardına gömülüyordu. Yaz günleri hızla yaklaşıyor, sıcak yaz gecelerinin vaatlerini fısıldayan esneyen öğleden sonralara doğru eğiliyordu. Turuncu ve fuşyanın parlıtısı gözlerindeki sessiz maviler ve yeşillerle oynuyordu.

Bir adım öne çıkma riskini göze aldım. "Sana ne dememi tercih edersin?"

Nefesini içine çekerek mükemmel yuvarlak göğüslerini havaya kaldırdı. Sert bakışlarını üzerimde tuttum. "Bana hiçbir şey dememeni *tercih ederim*."

Nemli kıyı havasında gerilim çatırdarken içimde heyecan dans ediyordu. Onun alanını doldurdum, sert meme uçlarının göğsümü sıyırdığını hissettim. "Bundan emin misin?"

Gözlerinde öfkeyle karışık bir kırgınlık parladı ve sikim kotumun içinde kabardı.

Gözlerimi ondan uzak tutmaya çalıştım; boynundaki nabız atışları, yanaklarındaki pembelik.

En kötüsü de sanki görünmez bir ip bizi birbirimize yaklaşıtırmış gibi bedenimin ona doğru gevşemesiydi. Ona dokunmak için can atıyordum.

Emily'den kim etkilenmez ki? Komik, iradeli, zeki ve muhteşemdi. Babasının patronum olması bir yana, onu kışkırtmaktan zevk alıyordum. Zekice bir lafı alıp jilet gibi keskin diliyle karşılık verebiliyordu. Gerçekten istediğim şey, o dilin tekrar sikimin etrafını sarmasıydı. Bunu düşünürken bile sikim seğiriyordu.

Lanet olsun.

Bileğini tuttuğumda ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Bunun berbat bir fikir olduğunun tamamen farkındaydım ve eninde sonunda beni kıcımdan ısıracağına dair oldukça iyi bir his vardı içimde.

Yine de kolundan çekerek onu kendime çektim, dilindeki nane nefesime karışacak kadar yakınımaya gelene kadar.

Onun vahşi bakışlarını bir an için tuttum. Sonra iki. "Seni öpmemi ister misin?"

Emily sertçe yutkundu ama soruma cevap vermedi.

Dikkatim onun yüz hatlarında gezindi, puslu su rengi gözleri arzudan neredeyse kararmıştı. "Sana bunun için yalvarmanı sağlayacağımı söylemiştim."

Emily keskin bir nefes çekti. "Kırbaç . . ."

"Yalvar, Prim." Kanım beyaza dönmüştü. Yumruğum gömleğinin arkasını kavradı. "I-" Gözleri çırpınarak kapandı. "*Lütfen...*"

Midem sıkışırken bir kurt sırtışıyla üzerime hastalıklı bir memnuniyet çöktü. "İşte benim kızım."

Onu yuttum, ağzına girerken kendime güveniyordum. Ellerim sırtından yukarı, sonra da kıcından aşağı kaydı.

Kalçalarım öne doğru çıkarken onu kendime doğru bastırdım. Bana yaptıklarını onun da *hissetmesini* istiyordum.

Kollarını boynuma doladı, parmak uçlarında yükselirken vücudumda daha yukarılara tırmandı. Dillerimiz çarpıştı, ben onun tadına bakarken birbirlerinin üzerinde yuvarlandılar. Nane ve çikolata onu karşı konulmaz kılıyordu. Doyamıyordum.

Yanlıştı ve araba yolunun ortasındaydık. Şef her an garajdan çıkıp beni kızının boğazına dilimi sokmuş halde bulabilirdi ama umurumda değildi.

Sadece o öpücük bile tüm kariyerime bedeldi.

Emily aynı anda hem her şeyi tüketen hem de yasak olan biriydi; arzuladığım ve sahip olamadığım her şey kışkırtıcı küçük bir pakette toplanmıştı.

Ağzım çenesinde gezindi ve boynundaki nabız noktasını emdim. "Bana durmamı söyle."

"Kırbaçla," diye fısıldadı.

Elim sırtında gezindi, başını geriye doğru çekerken ensesindeki saçlara gömüldü. Burnumu boynunun sütunu boyunca gezdirdim ve kokusunu hafızama kazıdım.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana cehenneme gitmemi söyle. Bunu hissetmediğini söyle. Bana durmamı söyle, ben de çekip gideyim." Gözleri benimkileri ararken nefesi yanağımda gezindi. "Yapamam."

Ağzımı onunkinin üzerine yerleştirirken inledim, vermek istediği her şeyi aldım ve hayatta kalmak için dua ettim.

Bu öpücüğün uzun sürmesine ihtiyacım vardı. Eğer bu ondan alacağım son öpücük olacaksa, buna değmesini sağlayacaktım. Ağzının içine daldım, onu keşfettim, tattım ve yuttum. Her an babası *-patronum-* dışarı çıkıp bizi yakalayabilirdi. Emily'nin benim gibi bir adamın hayatını bölmesine ihtiyacı yoktu ve ben de şefin kızını kuru kuru becerdiğim için kovulmak istemiyordum.

Başım dönüyordu.

Son bir tadımla kararlılığımı topladım ve omuzlarını kavradım. Bizi ayırdım, nefes alıp verirken nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Daha fazlası için can atıyordum. Eğer o uzaklaşamazsa, ben uzaklaşmak zorunda kalacaktım.

"Bunu yapamayız. Buna değmez."

Yüzünde acı ifadesi belirdi. Emily'nin öfkesi ben daha ona değmeyeceğini söyleyemeden yükseldi -tabii ki *onun* tadına bakmak için tüm hayatımı ateşe vermeme saniyeler kalmıştı. Sadece aramızdaki bağı iki azgın genç gibi araba yolunda ortaya çıkarmamamız gerektiğini kastetmiştim. Bundan daha akıllıca davranmamız gerekiyordu.

Kabarık dudakları, onları düz bir çizgi halinde bastırmadan önce benimle alay etti. "İyi," diye mırıldandı. "Daha fazla katılamazdım." Döndü ve hışım la verandanın merdivenlerini çıktı.

"Prim-" Gözleri parladı ve bir elimi kaldırdım. "Emily. Lütfen. Ben sadece-"

Çenesi kalktı ve yüz hatları buz tuttu. "Ne demek istediğini anlıyorum ve sana katılıyorum. İyi geceler." Başka bir şey söylemeden ailesinin evine girdi ve paravan kapının çerçeve ye çarpmasına izin verdi. *En iyisi bu.*

Kelimeler kafatasımda çınladı ama içi boştu. Tekrar garaja, şefimi bıraktığım yere baktım. Onunla yüzleşecek cesaretim de yoktu. Boyun eğerek, bunu hayatımda berbat etmeyi başardığım bir başka şey olarak değerlendirdim.

EMILY

Bir parmağımı alt dudağıma bastırdım ve gözlerimi kapattım, Whip'in ailemin araba yolunda beni nasıl öptüğünü hatırladım. Günler sonra, öpücüğün etkisiyle hâlâ sersemlemiştim ve o kadar sarsıldıktan sonra şehrin öbür ucundaki küçük daireme nasıl dönebildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bana durmamı söyle.

Önümdede hala notlandırılmamış kompozisyon yığınının sayarken ve sonra tekrar sayarken, onun yüklü sözleri zihnimde yankılandı.

Deneseydim bile onu durduramazdım - vücudum buna asla izin vermezdi. Whip King içimde derin ve vahşi bir şeyi ateşledi. Sanki kadınsı *enerjim onun aletinin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve daha fazlasına ihtiyacım var diye* bağırıyordu!

Elimi karnımda dans eden çırpıntıya bastırdım. Acıyla iç içe geçmiş arzu, öpücüğüne dair hatıralarımı bulanıklaştırdı.

Buna değmez.

Dişlerimi birbirine geçirdim. Bir kız bu sözleri nasıl kişisel olarak algılamaz? Whip benim bu çabaya değmeyeceğimi söyleyen ilk erkek değildi. Yine de bu sözler yüzüme inen bir tokat gibiydi ve öfke yanaklarımı yaktı.

Saate baktım, öğrencilerimin gelmesine sadece birkaç dakika kaldığını fark ettim.

"Odaklan, Em." Küçük moral konuşmamın tamamen faydasız olduğunu kabul ederek nefesimi verdim. Whip beni kendine doğru çekip hararetle öptüğünden beri -bunun *için yalvarmamı söyledikten* sonra- başka bir şey düşünemiyordum.

Zil çaldığında öğrencilerin konuşmaları koridordan aşağı süzülüyordu. Sıramın etrafında dönerken denemeleri bir kenara bıraktım, her öğrenciyi sınıfıma girmeden önce selamlamaya kararlıyım.

Cebirsel ifadeler ve edebiyattaki kültürel bağlamın yanı sıra Outtatowner Ortaokulunda geçirdiğim zamanın büyük bir kısmı bir topluluk oluşturmakla geçti. Her öğrenci farklı güçlü yönleriyle kapımdan içeri girdi ve birbirimizin benzersizliğini onurlandırmak ve kutlamak için birlikte çalıştık.

Her öğrenci ortaokulun sosyal hiyerarşisindeki yerini bulmaya başladığında, bazı günler zorlu geçiyordu. Her öğrencimi bir gülümseme ve neşeli bir "Günaydın!" ile karşıladım. Çoğu zaman gülümsemeler ve mırıldanarak selamlamalarla karşılık alıyordum, ancak ara sıra kaşların çatılması da her bir öğrencimin nasıl bir sabah geçirdiğini anlamama yardımcı oluyordu.

Son öğrenciler koridorda yürürken, Robbie Lambert'in mavi-beyaz kareli muşambanın üzerinde başı öne eğik ve üzgün bir ifadeyle yürüdüğünü gördüm.

Kalbim sıkıştı.

Son birkaç aydır tavırlarındaki ince değişim gözlerden kaçmamıştı. Tatlı ve utangaç tavrı yavaş yavaş içine kapanık ve asık suratlı bir hale bürünmüştü.

Yaklaştığında, tamamen görmezden geldiği güneşli selamımı sundum.

Endişeyle elimi nazikçe omzuna koydum ama yüzünü buruşturup dokunuşumdan kaçmaya çalışınca elimi sessizce geri çektim.

"Hey, Robbie." Gülümsememi sabit tuttum. "Her şey yolunda mı?"

Duraksadı ama gözleri ayaklarının üzerinde sabit kaldı. "Her şey yolunda."

"Oh, tamam." Dikkatim beyaz derisi lekeli ve kirli olan ayakkabılarına takıldı. Üst kısmın bazı parçaları tabandan ayrılıyordu. Kaşlarımı çattım. Daha geçen hafta Robbie'ye yepyeni bir çift spor ayakkabı hediye etmiştim.

Kaşlarım daha da gerildi. "Yeni tenis ayakkabıları uymadı mı? Başka bir şey bulabiliriz eğer-"

Robbie'nin sırt çantasını omzundan atarken yaptığı sarsıntılı hareketler beni cümlemin ortasında durdurdu. Çantasının fermuarını açtı ve sırt çantasından yeni ayakkabılarını çıkardı.

Onları bana doğru itti ama hâlâ gözlerimin içine bakmamıştı. "Bunları kabul edemem." Ayakkabıları dikkatlice ondan aldım. "Oh. Tamam."

Robbie'ye bir gün okuldan sonra bunları hediye ettiğimde ne kadar heyecanlandığımı hatırladım.

Yeni ayakkabılar sanki elimde fazladan duran bir çift erkek ayakkabısıymış gibi göstermeye çalışıyordum, oysa onları özellikle gidip onun için satın almıştım. Okul sonrası bir özel ders sırasında Robbie düzgün bir çift ayakkabısı olmadığı konusunda kendini küçümseyen bir yorum yapmıştı. Onun yaşındaki çocuklar acımasızdı ve yıpranmış ayakkabıları gözden kaçmamıştı.

Daha sonra, etrafta atmayı planladığım rastgele bir çift bulduğumu ve uygunsa alabileceğini söyledim. O anda gözleri parladı ve geniş dişlek gülümsemesi kalbimi sıkıştırdı.

Hatta onları giymek için sınıfımın ortasında poposunun üzerine düşmeden önce bana doğru eğilip hızlıca sarılmıştı. Bu ani bir sekizlik endişe vericiydi.

Robbie hâlâ gözlerimin içine bakmamıştı. "Ben hayır kurumu değilim." Yanımdan geçip gitti ve beni koridorda sersemlemiş halde bıraktı.

Neredeyse boş olan koridora bakarken ani duygu dalgalanmasını göz kırparak uzaklaştırdım. Yanında sekreteriyle yürüyen Müdür Cartwright doğruca odama yöneldi. Gözlerimdeki nemi sildim ve çenemi kaldırdım.

Canlandım ve ona dikkatimi verdim. "Günaydın Bay Cartwright." Sekreterine başımla selam verdim. "Bayan Austin."

Müdür düz bir dudakla başını salladı. "Bayan Ward. Bayan Austin birkaç dakikalığına sınıfınızla ilgilenecek. Sizinle ofisimde konuşmam gerekiyor."

Kalp atışlarım hızlandı ama soğukkanlılığımı korudum. "Elbette." Sınıfıma doğru işaret etmek için kenara çekildim. "Bu taraftan, Bayan Austin."

Müdür Cartwright sınıfımın girişinde beklerken ben de Bayan Austin'e tipik sabah prosedürümüzü kısaca anlattım ve bugünün matematik dersini benden başka birinin açacağı gerçeğine biraz uyum sağladım.

Çocukların emin ellerde olduğundan emin olduktan sonra Müdür Cartwright ile kapıda karşılaştım. Başıyla onayladı ve birlikte koridorun benim tarafımdan onun ofisine doğru sessiz ve rahatsız bir yürüyüş yaptık.

"Söylemeliyim ki," diye başladım gülerek. "Hiç müdürün odasına çağrıldığımı hatırlamıyorum."

Küçük kıkırdamam zayıftı ve şaka düz bir şekilde indi. Ofisinin kapısına geldiğinde küçük masa ve sandalyeleri işaret etti. "Lütfen oturun, Bayan Ward."

"Emily, lütfen." Ona gülümsedim. Ellerim titriyordu, bu yüzden soğukkanlılığımı korumak için onları kucagımda birbirine kenetledim. Müdür Cartwright karşımda oturuyordu. Tahminimce Whip'in yaşlarındaydı, benden daha yaşlı olduğu kesindi ama kesinlikle yaşlı bir adam değildi. İki adam arasındaki tezat neredeyse gülünçtü. Tepedeki floresan ışık, Müdür

Cartwright'ın kafa derisindeki erkek tipi kelliği aydınlatıyor ve okulun etrafını saran saç halesinin içinde kayboluyordu. kafasının arkası.

Sandalyede kaykıldı. "Sabah rutininizi böldüğüm için özür dilerim ama bu sabah dikkatimi çeken bir olay hakkında sizinle konuşmam gerekiyordu."

"Oh?" Sesimin net ve güçlü olmasından gurur duyarak çenemi kaldırdım.

"Robbie Lambert'e yepyeni bir çift spor ayakkabısı verdiğiniz doğru mu?"

Bu sabah Robbie'nin yüzündeki kızgın, neredeyse gözyaşları içindeki ifade aklımdan geçti.

Sessiz bir nefes aldım ve omurgamı çelikleştirdim. "Onun numarasında bir çift ayakkabım vardı ve ona teklif ettim, o da kabul etti."

Evet, tamamen yalan değil, ama Müdür Cartwright'ın Nike'ların satın almak için yeterince trend olup olmadığı konusunda saatlerce takıntı yaptığımı bilmesine gerek yoktu.

Müdür Cartwright sağındaki not defterine bir şeyler karaladı. "Anlıyorum. Peki sınıfınızdaki diğer öğrenciler için hediye aldınız mı?"

Sakinlik üzerime çökmeden önce bir panik dalgası göğsümü ele geçirdi. "Onlara gerçekten hediye diyemem. Ayakkabılarını giydiği sürece ayağından düşmesine ramak kaldı. Yeni tenis ayakkabılarına ihtiyacı vardı ve bende de bir çift vardı. Bunu bir öğrencinin yeni bir deftere ya da kaleme ihtiyacı olmasıyla aynı görüyorum. İhtiyacı olan bir çocuğu geri çevirmem."

Defterini daha çok kaşıyor ve karalıyordu. Ne yazdığını anlamak için tavuk tırnağıyla yazdığı yazıyı okuyabilmeyi dilerdim.

Kaşlarını çattı. "Ama yepyeni bir çift pahalı tenis ayakkabısının bir kurşun kaleminden biraz farklı olduğunu kabul ediyorsunuz. Değil mi?"

Öfkem alevlendi ama onu bastırdım ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Adil muamele her zaman eşit olmak anlamına gelmez. Geçen ay personel IEP eğitiminde yaptığınız açıklama buydu. Öyle değil mi?"

Ucuz kiraz ağacından masanın üzerinden tatlı tatlı gülümsediğimde üst dudağı seğirdi. Öne doğru oturdu, elleriyle göbeğindeki şişkinliği düzeltti. "Evet, yani bunu konuşmuştuk... ama bu özel ihtiyaçları olan öğrencilerle ilgiliydi."

Başımı salladım. "Katılıyorum. Ayrıca Robbie'nin ayakkabı konusunda eşsiz ve özel bir ihtiyacı olduğuna inanıyorum." Masanın karşısında tatlı tatlı gülümsedim. "Sunumunuzu ve amacını biraz fazla abarttıysam özür dilerim."

Müdür Cartwright öfkeli bir nefes verdi ve burnunun kenarını sıktı. İçimden bir zafer heyecanı geçti.

Birinin sakin bir şekilde sunulan basit mantığı yenebilmesi pek sık rastlanan bir durum değildi.

"Bakın, Bay Lambert bu sabah ofisime hışımla geldi ve okulun oğlunu nasıl gördüğünü anlatıp durdu.

bir hayır kurumu olarak gördü. Bize karşı ayrımcılık davası açmakla tehdit etti." Kaşlarım çatıldı ve o devam etti: "Biliyorum, hiç mantıklı değil ama çok gürültücü biri ve başımın ağrmasına gerek yok. Bu konuda benim etrafımda dolaşmayın."

Çenemi sıktım. "Anlıyorum." Neredeyse bir *daha olmayacağını* ekleyecektim ama amirime açıkça yalan söylemenin muhtemelen kötü bir fikir olduğuna karar verdim.

Müdür Cartwright not defterine son bir karalama daha yaptı. "Güzel. Teşekkür ederim, Bayan Ward." Görevden alınmış ve tüm bu duruma tamamen sinirlenmiş bir halde koridordan sınıfıma doğru hışımla yürüdüm.

ABEL'S BREWERY, Michigan Gölü'nün engebeli kıyı şeridini kucaklayan kasabanın eteklerinde gururla duruyordu. Bluebirds'ün trivia gecesi fikrini ortaya attıktan sonra MJ, kardeşi Abel'i etkinliğe ev sahipliği yapmaya ikna etmeyi başardı ve mekânı kontrol etmek için ziyaret ettiğimde gözlerime inanamadım.

Bira fabrikasının kendisi lüks bir yapıya sahipti ve dış cephesinde ağır ahşap ve demir vurgular göze çarpıyordu. Göle bakan arka duvar, ilkbahar, yaz ve sonbahar aylarında açılan garaj tarzı cam kapılarla kaplıydı. Manzara nefes kesiciydi. Rahat oturma yerleri olan ateş çukurları dış cepheyi süslüyordu. İçeride, çift taraflı büyük bir şömine kış aylarında sıcaklık katabiliyordu. Kasabalıların ve turistlerin para harcaması için mükemmel bir yerdi.

Bilgi yarışması gecesi için düzenlenen bağış kampanyasına gelen tepkiler çok fazlaydı ve Abel bana ilave masaları yerleştirmek için binanın yan tarafındaki döner kapıları açabileceklerini söylediğinde rahatladım. Telefonda Abel biraz asık suratlı olmasa da becerikliydі ve bana biraz Whip'in teyzesi Bug'ı hatırlattı.

Müdür Cartwright ile yaptığım konuşmanın etkisinden kurtulmam haftanın büyük bir bölümünü almıştı. Yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmekten nefret ediyordum, özellikle de gelecekteki işimin anahtarını elinde tutan müdürün gözünde. Muhakeme yeteneğime güvenmediği sürece beni tam zamanlı olarak işe almaya hevesli olmayacağı kesindi.

Yine de sadece Robbie için doğru olanı yapmaya çalışmışım. Öğrencimin gözlerindeki acı dolu bakış hala beni rahatsız ediyordu.

Daha iyi bir yolu olmalıydı.

Telefonum çaldı ve Rachel'in adı ekranda belirdi. Cevap vermeden önce asık suratımı silkeledim.

"Geldin mi?" Yıpranmıştı.

Saatime baktım, planladığımdan erken geldiğim için rahatlamışım. "Şimdi geldim. Her şeyin hazır olduğundan ve DJ'in kurulabildiğinden emin olacağım. Neler oluyor?"

"Bir kriz yaşıyorum. Ne giyeceğimi bilmiyorum. Sonunda Brooklyn'e çıkma teklif edecek cesareti buldum ve trivia gecesinin mükemmel bir fırsat olacağını düşündüm. O da bana eşlik etmeyi kabul etti."

"Bu fikre bayıldım," diye karşılık verdim. "Sıradan ama eğlenceli."

"Bence harika bir ilk buluşma, bu da beni giyecek bir şeyim olmaması sorununa getiriyor. Sen ne giyiyorsun?"

Kendi kıyafetime baktım ve omuz silktilim. "Kot pantolon ve şirin bir üst."

Rachel içini çekti. "Lütfen daha açık konuşabilir misiniz? Bu çok önemli."

Gülümsedim. "Güzel. Bilekten kesilmiş sıkıntılı kot pantolon, açık kahverengi Western tarzı botlar ve ipeksi mantar rengi kaşkorse. İnce askılarla sütyen durumumu çözemedim, o yüzden sütyensiz giymeyi tercih ettim ama içerisi serin olur diye bir hırka getirdim. Meme uçlarımla bira fabrikasının sıcaklığını tüm kasabaya duyurmasına gerek yok."

Bu abartılı tanımım arkadaşımın gülmesine neden oldu. "Ciddi misin sen? Sütyen yok mu? Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Güldüm, sesindeki gerginliğin azalmasına sevinmişim. "Ne diyebilirim ki? Straplezden nefret ederim. Sadece pratik olmaya çalışıyordum."

Rachel'in uğultusu telefonda yankılandı. "Tabii ki öyleydi. Tamam, ben etek giymeyi düşünüyordum ama sen daha rahat giyindiğin için ben de öyle yapacağım sanırım. Ama acele etmem lazım! Birkaç dakika içinde burada olacak. Teşekkürler, dostum." Rachel telefonun diğer ucundan gelen şapırtılı bir öpücük sesiyle konuşmasını bitirdi.

"İyi şanslar ve iyi eğlenceler!" Cesaretlendirdim. "Buraya geldiğinde görüşürüz."

Aramayı sonlandırıp telefonumu kahverengi deri çapraz çantama yerleştirirken gülümsedim. Etrafıma bakındım ve birkaç arabanın park yerini doldurmaya başladığını fark ettim. Heyecanlı bir baş dönmesi içimde uğuldadı.

Beklendiği gibi, Bluebirds başarılı oldu ve bağış kampanyası için daha fazla ses getirilmesine yardımcı oldu. Bira fabrikasına girip içeri adımımı atarken birkaç tanıdık yüze kıbarca gülümsedim. MJ benden önce gelmişti ve gülümseyerek emir yağdırıyordu. Doğruca ona doğru yöneldim.

"Geç mi kaldım?" MJ'e sırtıttım. Birinin bir etkinliğe benden önce gelmesi pek sık rastlanan bir durum değildi.

"Bugün huzurevinde vardiyam yoktu. Canım sıkıldı, bu yüzden erken gelip Abel'in personele terör estirmedüğinden emin olmayı tercih ettim."

Yumuşadım. "Bağış gecesini burada düzenlememize izin vermesi çok nazik bir davranıştı."

Bir gürültü ikimizi de irkiltti ve bara doğru döndük. Sarışın bir kadın elindeki bardağı düşürmüştü ve bardak ceviz rengi ahşap zeminde paramparça oldu. "Kahretsın!"

"İyi misin, Sloaney?" MJ sordu.

Sarışın başını kaldırdı ve yüzündeki bir tutam saçı savurdu. "Evet. Sadece salladım." Kot pantolonundaki sıvı sıçramalarını beyaz bir bezle siliyordu.

MJ yanımdan geçerken kolumu sıktı. "Ben bir süpürge bulacağım."

Abel's Brewery'de çalışan bir garson olan Sloane doğrulurken güldü. "Belki de dev olanı Abel'in kışından çıkarmayı denemelisin."

MJ'in gözleri Sloane'un omzunun üzerinden süzüldü ve kocaman oldu. Sloane ağır çekimde döndüğünde patronunun kollarını kavuşturmuş bir şekilde arkasında durduğunu gördü.

"Sanırım insanları kontrol etmeye başlayacağım," diye cıvıladı Sloane ve koşarak uzaklaştı. MJ gülererek, "Ben temizlik görevinde olacağım," diye ekledi.

Süpürgeyi aramak için yanımdan geçerken hafifçe dirseğime çarptı.

Abel King'i ölçtüm. Hem boy hem de cüsse olarak kardeşini geçmişti. Onda biraz tehlikeli bir şeyler olduğunu ima eden daha karanlık bir kenar vardı.

Asla korkacak biri olmadığım için parlak bir şekilde gülümsedim ve elimi uzattım. "Bay King. Ben Emily Ward. Sanırım telefonda konuşmuştuk. Bağış kampanyamız için tesisinizi kullandığınız için size şahsen teşekkür etmek istedim."

"Sorun değil." Elim kısıpca sıkarken sesi sessiz ama emrediciydi.

Oookay . . . görünüşe göre o da az konuşan bir adamdı.

"Mekânı bağışlamanız çok cömertçe bir davranış. Vakıf burayı memnuniyetle kiralayabilirdi ama yine de minnettarız."

Sert gözleriyle beni süzdü. "Sorun değil dedim. Çocuklar için ve ekstra trafik her zaman iş için iyidir."

Havada sessizlik ve gerginlik vardı. Konuşmak için ağzımı açtım ama konuşmayı ilerletecek bir şey bulamadım. "Harika"da karar kıldım.

Abel başını bile sallamadan döndü ve bira fabrikasının arka tarafındaki karanlık koridorda gözden kayboldu.

"Abe'e aldırma," diye fısıldadı MJ arkamdan, elinde bir süpürgeyle. "Huysuz dış görünüşünün altında gerçekten iyi bir adam saklıyor." En büyük ağabeyine sevgiyle baktı ve omuz silkti. "En azından ben öyle düşünüyorum."

Yüzü buruştu, bu da gerginliği azalttı ve ben de onunla birlikte güldüm. MJ komik ve neşeliydi ve aramızda bir yakınlık oluştuğunu hissettim.

Kardeşini ve bağış gecesine gelip gelmeyeceğini düşünmeden edemiyor olmam biraz utanç vericiydi. Tüm kasaba katılacakmış gibi görünüyordu ama isim listesini gözden geçirmeme rağmen Whip's bunlardan biri değildi.

Yeniden odaklanarak, kırık camları süpürme işini çabucak halleden MJ'e gülümsedim. "Yardımlarınız için teşekkürler. Sen ve Mavi Kuşlar olmasaydınız bunu gerçekten başaramazdım."

Sanki onlardan bunu istemek hiç önemli değilmiş gibi omuzlarını kaldırdı. "Yaptığımız şey bu. Oh kahretsin, kardeşim benim artı birim ve az önce içeri girdi. Ona bileziğini vermeliyim. Hemen dönerim!"

Nabzım hızlandı ve o yanımdan geçerken gözlerim büyüdü. Aslında başka kaç King kardeş olduğunu bilmiyordum ama arkamı dönüp Whip'i ailemin evinin önünde beni öptüğünden beri ilk kez görme riskini göze alamazdım.

Bunun yerine korkakça bir çıkış yolu seçtim ve bağış kampanyasını başlatabilmek için DJ'i buldum.

EMILY

KIRK DAKİKA sonra Forrest Grumps yarışmayı kesinlikle *domine ediyordu*. Sekiz yaşlı beyefendiden oluşan ekip mütevazı görünüyordu, ancak pop kültür referansları konusundaki birleşik bilgileri hayret vericiydi.

Bir takıma katılmaya niyetim yoktu ama MJ ve Rachel masada onlarla, Brooklyn'le ve Whip'le oturmam için ısrar etti. Rachel ve Brooklyn yan yana, MJ ise ikilinin karşısına oturdu. Whip'e yakın olmamak için hemen Rachel'ın yanındaki koltuğa oturdum. Onun yüksek masanın başındaki koltuğu tercih edeceğini düşünmüştüm. Ama o, tabii ki benim tam karşımdaki tabureye oturdu.

Adam tamamen kafa karıştırıcıydı. Önce beni ailemin evinin önünde yakaladı ve iç çamaşırımı ruhumu yakan bir öpücükle mahvetti; sonra da bana buna değmeyeceğimi söyledi. *Normal* bir *insanın yapacağı* gibi olayı geçiştirip hiç olmamış gibi davranmak yerine bana bakıyordu. Sinsi bakışlar ve gözlerimden ağzıma, göğüslerime ve sonra tekrar geri dönen gözler. Sanki hem ilgileniyor hem de bunun için kendini hırpalıyor gibiydi. Ayak uyduracak enerjim yoktu.

Bir sonraki turun başlamasını beklerken boynumun yan tarafına masaj yaptım ve gerdim.

Rachel'ın alnı kırıştı. "Boynunda bir sorun mu var?"

Boynumu bir o yana bir bu yana uzattım. "Sanırım biraz incindim." Masanın öbür ucuna işaret edercesine baktım ve Whip birasından bir yudum alırken bakışlarını kaçırdı.

"Masözüm Ricardo'yu görmelisin. Ellerini harika kullanıyor," diye önerdi Rachel.

"Kulağa mükemmel geliyor. Teşekkürler." Ağırbaşlı bir gülümseme takındım ve Whip bana sert bir bakış fırlattığında, kalçalarımın aşağıya sıcak bir telaş yayıldı. Vücudum onun ilgisinin farkındalığıyla mırıldandı. Kasıtlı olarak onun varlığını görmezden geldim ve dikkatimi ve coşkumu masamızın geri kalanına odakladım.

Whip birasına kaşlarını çattı ve ben de onu biraz kızdırmış olmanın verdiği memnuniyetle sırıttım.

Eminim Ricardo bana buna değmeyeceğimi söylemez.

Etrafımızdaki kalabalık bizim önemsiz, sessiz çekişmelerimizden tamamen habersizdi. DJ'e seslenerek, takımları doğru cevaplar için puan kazandıkça bağırıp çağırarak meşgul ve gürültülüydüler. Abel King ve birkaç garson barda çalıştı ve katılımcıların asla içkisiz kalmamasını sağladı.

Sloane masamızda çalışıyordu ve neşeyle göz kırpması beni gülümsetti. Çok tatlıydı ve kendi kendime MJ'e Sloane'la bir ara kahve içmeye ya da bir şeyler içmeye gitmek isteyip istemediklerini soracağıma söz verdim. Bir yetişkin olarak arkadaş edinmek bok gibi garipti ama Outtatowner benim evim olacaksa, reddedilme takıntılarımı aşmam gerekiyordu.

Gece ilerledikçe rekabetçi yanım tüm gücüyle ortaya çıktı. Birden fazla kez işi ciddiye almayan masalara ters ters bakmamak için kendimi zor tuttum. Phil ve Blanks'in çoğunlukla kadın tavlama için orada bulunan bir ekip olduğu çok açıktı. Ama umurumda değildi, çünkü onların biletlerinin satın alınması sadece vakfa fayda sağlıyordu.

Sonunda turlar arasında bir mola verildiğinde ve MJ tuvalet molası için ortadan kaybolduğunda, dikkatimi odayı değerlendirmeye odakladım. Her masa için, bağışlarının Outtatowner'daki çocuklara nasıl fayda sağladığını ve yardım edebilecekleri diğer yolları anlatan, el yazısıyla yazılmış bir teşekkür kartı hazırlamıştım. Ek bağışlar için kullanılan boş Peynir Topları küveti bile hızla doluyordu. Her gruba vakıf tarafından sağlanan küçük bir atıştırılmalık sepeti de verilmişti.

Yüksek masamızın karşısındaki Whip'in gözleri benden masanın ortasındaki küçük bir kraker torbasına kayınca dikkatimi çekti. Eli uzandı ve onu kapdı.

Ne pislik ama.

Çantayı açıp tek kelime etmeden masanın üzerinden bana doğru uzatırken kaşları havaya kalktı. Guruldayan mideme rağmen kaşlarımı çatarak ona baktım. İsteksizce çantayı masadan aldım ve dikkatimi MJ yerine döndüğünde bir sonraki soruyu anons eden DJ'e yönelttim.

"Turun ilk sorusu ... Yan dönebilen tek gezegen hangisidir?" Zamanlayıcımız olarak görev yapan müzik çaldı

Arka planda.

Canlandım ve ağızımdaki çubuk krakerin etrafında konuştum.

"Uranüs." Whip daha dik oturdu ve elini göğsüne koydu.

"Anüsüm mü?"

Gülmek *istemediğim için* boğazımı temizleyerek kıkırdamamı gizledim. Ona sıkılmış bir bakış attım ve Brooklyn'in kahkahası kalabalığın üzerinde çınlarken ona doğru bir çubuk kraker fırlattım.

Ağız dolusu kuru krakerimi yuttum. "Yoor-ah-nis diye okunur. *Your-anus* değil." Başımı salladım. "Çocuk." Whip bana şakacı bir bakış gönderdi ve ben de sırtışıma gizlemek için dirseğime doğru öksürdüm.

Rachel cevabımızı bir kâğıda yazarken gözlerini bana dikti. "Emin misin?"

"Tabii. Tabii." Başımı salladım. Aslında bir keresinde birkaç öğrencimle tam da bu konuyla ilgili tatsız bir şaka hakkında konuşmak zorunda kalmıştım.

"Sen öyle diyorsan." Rachel elimizdeki kâğıdı katladı ve havaya kaldırdı. "Koşucu!" MJ taburesinden zıpladı ve mikrofondan son otuz saniyeyi sayan DJ'e doğru kâğıdı götürdü.

Masanın altında, Whip'in dizi benimkine çarptı ve temastan kaçınmak için yerimde kıkırdandım. Bu kadar güzel kokması ve gözlerinde parlayan tehlikeyle bana bakmaktan vazgeçmemesi yeterince kötüydü.

DJ doğru cevabı anons ettiğinde ekibimiz alkışladı ve ben de puanlarımızı takip etmek için kullandığım kâğıttaki toplam puana ekledim. "Tamam." Ekibimize baktım, ciddileşmeleri için yalvardım. "Önümüzdeki birkaç soruyu doğru yaparsak ikinciliği elde edebiliriz. Forrest Grumps'ı yenmek için bir mucizeye ihtiyacımız olacak." Kalabalığı taradım, herkesin iyi vakit geçiriyor gibi görünmesinden memnundum. "Ve Muzaffer Sır da peşimizde."

Odanın karşısındaki ekipte Tootie Sullivan ve birkaçını Bluebirds toplantısından tanıdığım beş kadın daha vardı.

MJ güldü ve kâğıdımı çalmak için masaya uzandı. "Sakin ol Emily. Bunun eğlenceli olması gerekiyor." "*Müdür mü?*" Rachel bana çarparken alay etti. "Eğlenmek mi?"

Ona doğru şakacı bir şekilde hırladım. "Nasıl eğleneceğimi biliyorum," diye ısrar ettim ve MJ'e kâğıdı geri vermesini işaret ettim. "Sadece Smarty Pints'in kazanmasını istemiyorum. Kıcımin akıllısı," diye homurdandım kaşlarımı çatarak. "Cevaplara bakmak için telefonlarını kullandıklarını gördüm. Bu hile yapmaktır."

Whip'in gürleyen kahkahası havayı doldurdu ama bana güldüğü *hissine* kapılmadım. Daha çok, bütün akşam ona karşı beslediğim soğuk tavra rağmen eğleniyor gibiydi.

"Şşş, şşş. Sıradaki soru geliyor." Brooklyn kolunu Rachel'ın sandalyesinin arkasına doladı ve yanaklarım gülümsemeyle sıkıştı. İlk randevuları gerçekten iyi gidiyor gibi görünüyordu ve arkadaşım adına çok mutluydum.

"Pekâlâ ekipler, sıradaki soru. Bir grup flamingoya ne denir?" Müzik tekrar başladı, bu sefer tanımadığım bir elektrikli synth-pop şarkısıydı.

Beynimi zorladım ama mantıklı bir cevap bulamadım.

"Bir cinayet mi?" MJ teklif etti ama kendi cevabı karşısında kaşlarını çatı.

"Hayır, o kargalar." "Sürü çok bariz, değil mi?" Rachel gruba sordu.

"Kırk saniye. Cevapları teslim edelim!" diye mırıldandı DJ.

Ağızımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Avuçlarım yenilgiyle havaya kalktı. "Elimde hiçbir şey yok... belki de sadece *sürüyü* yazmalıyım. Bir tahmin, cevap vermemekten iyidir."

"Bu bir gösteriş." Tüm gözler karamel renkli birasından bir yudum alan Whip'e çevrildi. İlgiyi omuz silkerek savuşturdu. "Ne?"

"Emin misin?" Masanın karşısında öne doğru eğilerek bastırdım.

Bardağı yere bıraktı ve bir parmağını havada döndürdü. "Şarkılar. Onlar ipucu. Şarkı sözlerini dinlerseniz, bu şarkı sürekli gösterişli olmakla ilgili bir şeyler söylüyor."

Şarkıcının nakaratta *çok gösterişlisin* diye mırıldandığını duyacak kadar durakladık. Sesimde kızgın bir inançsızlıkla karışık bir şüphecilik vardı. "Şarkılar tüm zaman boyunca ipucu muydu?!" "Yirmi saniye, tik tak!" DJ dilini tıkırdatan bir saat gibi gıdakladı.

"Kimin umurunda? Sadece yaz!" Rachel öfkeyle cevabımızı yazarken Brooklyn gülerek ısrar etti. MJ DJ masasına doğru koştu ve sadece bir saniye kala yetişti.

Kesinlikle, Whip haklıydı. Bir grup flamingoya aslında flamboyance deniyordu. Gerçekten düşündüğünüzde, şık pembe tüyleri ve heykelsi, kıvrık bacakları göz önüne alındığında bu çok mantıklı.

Whip'in şarkıların ince ipuçları olduğuna dair doğru varsayımını kullanarak birkaç tur daha yaptıktan sonra, ekibimiz - Dört Kız ve Rastgele Bir Ahbap - saygın bir ikincilik elde etti.

Şaşkınlığım ve sevincim karşısında Forrest Grumps sadece 100 dolarlık birincilik ödülünü bağışlamakla kalmadı, aynı zamanda ek bir bağışla da bunu eşleştirdi. Daha sonra Abel temizlik için yardım teklifimi reddetti ve trivia bittikten sonra kalan müşterilerin akınını göz önünde bulundurarak düzene ihtiyacı olduğunu söyledi.

Rachel ve Brooklyn'in ilk randevusu yakın zamanda bitecek gibi görünmüyordu ve benim de üçüncü bir tekerlek olmaya hiç niyetim yoktu, bu yüzden içkimi bitirdim ve yüksek tabureden kaydım. Whip ortama karışmak için uzaklaşmıştı ve kendimi onun izini sürmemeye zorladım.

hareketler.

Zamanını ne yaparak geçirdiği umurumda değildi. Hem de hiç.

MJ abartılı bir esnemeyle kollarını başının üzerine uzattı. "Berbat durumdayım. Bu geceyi bitirmenin zamanı geldi." "Şimdiden mi?" Rachel sordu.

MJ gülümsedi. "Yarın erken mesaiye kalacağım ama yakında mesaj atarım." Çantasını başının üzerinden kaydırды.

"Ben de çıkıyorum," dedim ve Rachel ile Brooklyn'e el sallayarak veda ettim. "İyi geceler çocuklar."

"İyi geceler!" Rachel şarkı söylüyordu. Gülümsedi ve Brooklyn yüzünü bara döndüğünde sessiz bir çığlık ve *Aman Tanrım!*

Elimi bir telefon gibi başıma götürdüm ve "*Ara beni!*" diye bağırdım.

MJ ve ben birlikte karanlık otoparka doğru yürüdük. Tepedeki ışıklar alanı aydınlatıyordu ve binanın arkasından dalgaların sakinleştirici sesi duyuluyordu. Çivit mavisı bulutlar suyun üzerinde beliriyordu.

MJ beni beklenmedik bir şekilde kucakladı. "Harika bir geceydi."

Şaşırmış bir şekilde güldüm ve ben de ona sarıldım. "Yardımanın için teşekkürler."

"Her zaman." İlk iri yağmur damlaları düşmeye başladığında bana gülümsedi. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız." Ben de ellerimle başımı siper ederek gülümsedim. "Katılıyorum."

Yağmurun büyük kısmını atlatmayı umarak arabama doğru koşarken çantamdan anahtarlarımı hızla çıkardım. O ana kadar hava durmuştu ama fırtına şiddetlenecek gibi görünüyordu.

Arabamın kilidini açtığımda bip sesi duydum ve hırkamdaki damlaları silkeleyerek oflaya puflaya sürücü koltuğuna oturdum. Koltuğumda iç çektim.

Gerçekten güzel bir geceydi.

Arabamı çalıştırmaya gittiğimde hiçbir şey olmadı. Daha dik oturdum. "Ne oldu?" Bir sorun olmadığından emin olmak için eğilip kontrol ettim ama kontağa tekrar bastığımda hiçbir şey olmadı. Ayağımı frene bastım ve tekrar denedim. Ve tekrar.

Hâlâ bir şey yok. Tam her şey yoluna girmişken, evren beni gerçekliğe geri sürükledi.

Yenilmiş bir şekilde başımı koltuğuma yasladım ve öfkeli bir hırıltı çıkardım. Camıma vurulan yüksek bir ses göğsümü tutmamı ve çığlık atmamı sağladı.

Diğer tarafta, MJ ellerini kaldırdı. "Özür dilerim!" Başına düşen yağmur damllarına rağmen güldü. "Özür dilerim.

Her şey yolunda mı?"

Camı indirmeye çalıştım ama arabam hıyarlık ettiği için hiçbir şey olmadı. Bunun yerine gözlerimi devirdim ve zavallı kıcıımı araçtan dışarı çektim.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Çalışmıyor."

MJ'in tipik güneşli yüz hatları kaşlarını çatı. "Hay aksi. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hem de hiç."

Güldüm. "Ben de öyle." Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. "Sorun değil. Beni bırakması için birini arayabilirim." Eli ön koluma kenetlendi. "Saçmalama. Kırbaçla!"

MJ'in kolu otoparkta çılgınca sallanırken başım havaya kalktı.

Cehennem. Hayır.

"Hey!" diye tekrar seslendi. "Burada yardıma ihtiyacımız var."

Yanaklarım kızardı ve park yerindeki loş ışık için şükrettim. Arabamın açık kapısının arkasında durdum; metal ve cam, adamın kaldırımında salına salına yürümesine karşı bir tür koruma görevi görüyordu.

"Emily'nin arabasında bir sorun var. Yardım edebilir misin?"

Kaşları çatıldı ve huysuzluğunun hemen yarattığı içgüdüsel tepki için kendime kaşlarımı çattım. "Nesi varmış bunun?" diye sordu kulak misafiri olur olmaz.

"Emin değilim," dedim isteksizce. "Çalışmıyor." Whip bir süre bana baktı, ben de çabaladım. "Sorun değil. Babamı arayıp bir araç bulacağım."

"Saçmalama." MJ güldü. "Whip, onu eve götürebilirsin, değil mi?"

Yeni arkadaşımın yüzünde bir delik açtım. Neden beni eve bırakmayı teklif etmemiştı? Cevabımı beklerken sertçe yutkundum.

Bir eliyle ensesini ovuşturarak pazularının şişmesine neden oldu. "Ah, tabii."

Başımı salladım. "İyi olacağım, gerçekten."

Başımı otoparkın doğu ucuna doğru eğdi. "Şuraya park ettim," diye mırıldandı Whip.

Aramızda kaynayan gerginliğin farkında olmayan MJ sırtı. "Teşekkürler. Seni birkaç gün içinde ararım, Em. İyi geceler çocuklar!" Arkasını döndüğünde göz kırptığını gördüğüme yemin edebilirdim ama loş ışığın duyularımınla oynadığını düşündüm.

Sürücü tarafındaki kapıyı kapattım ve arabayı yeniden kilitledim. Whip, şimdi iri yağmur damllarının nemlendirdiği park alanını geçerek kamyonetine doğru ilerlemeye başladı. Kendi sürücü tarafı yerine yolcu tarafına doğru ilerlediğinde

durakladım.

Kapıyı çekerek açtı. Ben kıpırdamayınca öfkeli bir nefes verdi. "Kamyonete bin, Prim." Sözleri sertti, tenimde kayan zımpara kağıdı gibiydi.

Kemiklerim eridi, neredeyse bir hormon ve *bilgi* birikintisi içinde kaldırıma kayacaktım. Büyük bir irade gücüyle kendimi onun kamyonetinin kabinine çektim. Kapı kapanırken tıkırdadı ve yağmur altında kaputu yuvarlayıp direksiyona tırmanmasını izledim.

Whip tek kelime etmeden kamyonetini çalıştırdı ve motor homurdanarak canlandı. Silecekleri çalıştırdıktan sonra direksiyonun üzerinden üç parmağıyla el sallayarak iki kişinin karşıdan karşıya geçmesini bekledi. Sessizlik içinde kasabanın ana caddesine doğru yol boyunca ilerledik.

Kamyon beklenmedik bir dönüş yaptığında yerimde kıpırdandım. "Nereye gidiyorsun?" "Benim eve. Arabanın aküsü muhtemelen bitmiştir ve dükkânda taşınabilir bir jumper var."

Huysuz bir çocuk gibi, meydan okurcasına kollarımı kavuşturdum, çoğunlukla yağmurun soğuğu sayesinde meme uçlarımın sert çakıl taşlarına dönüştüğü gerçeğini örtmek için. "Geri gelmeni beklemem için beni otoparkta bırakabilirdin."

Whip alay etti ama gözlerini gölgeli, dolambaçlı yoldan ayırmadı. "Seni bir *barın* karanlık otoparkında bırakmayacağım, Prim."

Sesindeki korumacı ton sırtımdan aşağıya bir ürperti gönderdi ve hırkamı ortama doğru daha sıkı çektim.

Hareketim dikkatini çekti ve kaloriferi açtı, havalandırma deliğiyle oynayıp bana doğru çevirdi. "Üşüdün mü?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Hiç de iyi *değildim*. Ona bu kadar yakın olmak tüylerimi diken diken ediyordu. Kamyonetinin kabini onun erkeksi kokusu ve benim muhtaç, ağrıyan meme uçlarımla dolu küçük bir baloncuya dönüştü.

Onun yeri.

Orada sadece bir kez bulunmuş olmama rağmen, lezzetli ve unutulmaz anılarla doluydu. Unutmak istediğim ama aynı zamanda zaman zaman kendimi boşaltmak için kullanmaktan da çekinmediğim anılar. Bacaklarımın arasındaki basınç arttıkça koltukta kıpırdandım.

Aman Tanrım.

Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Zamanın yarısında birbirimize tahammül edemiyorduk, geri kalan zamanda ise babamın yanındaydık.

Evine kadar olan kısa yolculuk gergin bir sessizlik içinde geçti. Garaj yoluna girdiğinde rahat bir nefes aldım. Bunu atlatılabildim. Evinin önüne geldiğimizde, Whip evinin bitişiğindeki garaj yerine, arazisindeki müstakil garajın geniş cumbalı kapısını açtı.

Açık alana girdiğinde yağmur ön cama vuruyordu. Kamyonu park ettikten sonra dudaklarıma baktı, sonra hızla uzaklaştı. "Hemen döneceğim."

Sıcak ışık garaja doldu ve geniş alanı aydınlattı. Bunun tipik bir araba garajı değil, bir tür atölye olduğunu fark ettim. Açıkta duran kirişler ve ahşap kirişler alanı çerçeveliyordu. Ahşap projeler -çoğunlukla mobilyaya benzeyen- çeşitli tamamlanma aşamalarında. Tanıdığımı sandığım adamın kaygısız, kayıtsız doğası ile bu kadar güzel ve detaylara bu kadar dikkat ederek bir şeyler yaratabilen birini evlendirmeye çalıştım.

Whip akü takviyesini ararken ben de merakla kamyondan çıktım. Yeni kesilmiş ahşap kokusu, verniğin topraklı kokusuyla karışarak burnuma doldu. Dükkân aydınlık ve temizdi. Her alet, arka duvar boyunca uzanan büyük bir tezgâhın üzerinde düzgünce düzenlenmişti. Odanın ortasında, yeni zımparalanmış gibi görünen muhteşem bir masa duruyordu. Uzun, en az sekiz kişinin sığabileceği kadar büyüktü ve güzelce tornalanmış ahşap ayakları vardı.

Elimi soluk, cam gibi pürüzsüz yüzeyde gezdirdim. Ahşabın sıcaklığı parmak uçlarıma sızdı.

Arkamda onun ayak seslerini duyduğumda başımı kaldırmadım. "Bu muhteşem."

"Kesinlikle öyle." Derin sesi tenimi okşadı.

Döndüğümde onu bana bakarken buldum. Sanki dikkatim onu ürkütmüş gibi hızla döndü ve kamyonetinin arkasına küçük bir makine yerleştirdi.

Farkındalık üzerime çöktü. Gece ve yağmur bizi bir yalnızlık kozasıyla sarmıştı. Burada, onun arazisinde, bizi görececek kimse yoktu. Ne baba, ne patron, ne de geçmişimizden gelen hayaletler.

Sadece biz.

Bir elimi hırkamın düğmesiz kenarından aşağı doğru gezdirdim ve parmak uçlarımla arkasını meme ucuma sürttüm. Gözlerinin içine bakacak cesareti toplarken Whip'in göğsüne baktım.

Bunu yaptığımda, içindeki ateş bana geri döndü. Göğsü ölçülü nefeslerle inip kalkıyordu.

"Seni anlamıyorum, Whip King." Kelimelerin bu kadar alçak ve boğucu çıkmasına şaşırdım. Bana bir adım daha yaklaştı - avını takip eden bir avcı gibi. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam seni çözdiğümü sandığım anda beni şaşırtıyorsun." Dükkânın arka tarafındaki tezgâha doğru bir adım attım ve elimi aletlerinin soğuk metalinde gezdirdim. Omzumun üzerinden ateşli bir bakış fırlattım. "Çözemediğim şeyleri sevmem."

Döndüm ve tezgâhına yaslandım. Sıcaklık içimde cızırdadı ve yağmur metal çatıya çarparak dünyanın geri kalanını boğdu. "Senden asla benden hoşlanmanı istemedim." Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

Midem titredi ve meydan okumak için çenemi kaldırdım. Eli kalçama gitti ve sıkı. Avucumu onunkine doğru kaydırdım.

Göğüs. Bir adım daha attı ve vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. Onunla tezgâh arasında sıkışıp kaldığımda sert boyu bana baskı yapıyordu.

"Hayır. Sen benden yalvarmamı istedin." Bir kaşımı kaldırdım ve mavi gözlerinin kararmasını izledim.

Sağ eli kalçamdan göğsüme doğru kaydı ve boğazımı sıktı. Tenim tutuşurken göz temasını korumak için başımı geriye eğdim.

"Sonunda sana ihtiyacın olanı verdiğimde inleme şeklini seviyorum." Eli boğazımın etrafında hafifçe esnedi. "Aletimi ne kadar iyi aldığını övmeme izin vermen için benden hoşlanmana gerek yok."

Sözü üzerine kontrolümdeki ip koptu. Ağzını kendime çekerken gömleğini sıkıca kavradım.

YEDİ

WHIP

O lanet olası kadın bana tüm kontrolümü kaybettirdi. Ağzım onunkini aldı, sıcak ve vahşice. Dilim ağzının içinde gezinirken boğazından kaçan inilti sadece içimdeki ateşi körükledi.

Trivia gecesinde onun karşısında oturduğum saatler tam bir işkenceydi. O bakmadığı her an, ben ona bakıyordum. Aklım Emily Ward'ı *düşünmenin* bile hata olduğunu biliyordu ama onun yanında olmak bile göğsüme sıkılmış bir kurşun gibiydi.

Onun yanındayken doğru düşünemiyordum ve bu beni kızdırıyordu. Bu öfke ve hayal kırıklığını öpücüğüme döküm. *Günlerce*, haftalarca bastırılmış hayal kırıklığı beni boğdu. Ellerim giysilerinin üzerinde dolaştı. Başımı geriye attım ve ipeksi bluzunun altına sütyen giymediğini fark ettiğimde içime bir sıcaklık yayıldı.

Dudağımı yalarken yüzünde boğucu bir gülümseme belirdi. İçimden bir hırıltı koptu ve elimi tezgâhın üzerinde gezdirerek tahta blokları ve aletleri yere düşürdüm. Kalçalarını kavradım ve onu ahşap yüzeyin üzerine çektim.

Dudaklarım boynuna bastırıyor, nabzının attığı noktayı ısıyor ve yalıyordu. Bacakları etrafımı sarmış, çizmelerini sırtıma geçirmiş ve beni içine bastırıyordu. Kıcını avuçladım ve bir elimi kalçasının dış kısmında gezdirdim.

Doğrudum ve onunla aynı seviyeye geldim. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Başparmaklarım ipeksi bluzunun altındaki sert meme uçlarını okşadı.

Nefesi kesilmiş ve heyecanlanmıştı. Yanaklarında ve boynunda sıcak bir kızarıklık belirdi. "Evet. İstedğin buysa benden nefret edebilirsin."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Nefret mi?" Avucum boynunun sütununda gezinip test amaçlı sıkıldığında kalçaları öne doğru eğildi. "Buna güçlü bir nefret sikişi diyemez miyiz?"

Bacakları sırtımdan yukarı doğru çıkarken nefesi kesildi. "Ne dediğin umurumda değil, sadece sik beni."

Kulağına hırlamak için öne doğru eğildim. "Sadece lütfen dersin Prim. Sikim için yalvarmanı sevdiğimi biliyorsun." Kulak memesini ısırardım, bu da bana küçük bir yip kazandırdı.

Aramıza uzandı ve kot pantolonumun üzerinden ereksiyonumu avuçladı. "Aman Tanrım, lütfen. *Lütfen*. Beni becermeni istiyorum."

Başımın arkasına uzanıp gömleğimi çıkarmak için onun üzerinde yükseldim. Tırnakları göğsümü tırmaladı. Aç bakışları çıplak göğsümde gezinirken kum sarısı saçları bir gözünün üzerine düşmüştü. Hırkası omuzlarından kaymış ve dirseklerinin etrafından sarkmıştı. Üstünün zarif askıları kopacak kadar ince görünüyordu ve bir parmağımı altından geçirip çekiştirme dürtüsüne direndim.

Bunun yerine, iki avuç kıcını tuttum ve onu kendime doğru çektim. Kolları omuzlarıma dolandı. Dönerek atölyemin ortasındaki bitmemiş masaya doğru kaydım. Yeni zımparalanmış yüzey tenine daha yumuşak gelecek ve ona istediğim kadar tapabilmem için bana geniş bir alan sağlayacaktı.

Ondan çok etkilenmiştim. Ellerimiz giysileri yırttı; botlarını çıkardı; kot pantolonumun düğmesini çekiştirdi; ben de onunkileri kalçalarından aşağı sıyırdım. İkimiz de çıplak olduğumuzda, ellerim onun pürüzsüz teninde gezindi. Kollarını arkasında birleştirdi ve her santimini bana gösterdi. Ağzımı boğazına doğru götürdüm. Köprücük kemiğinin çukurunu emdiğimde başını eğdi ve iç çekti.

Emily aramıza uzandı ve sertleşmiş sikimi elleriyle kavradı. Sikim zonkluyordu ve mırıldanarak parmaklarını piercing sıralarının üzerinde kaydırды. Başparmağını ucuna sürttü ve ben inledim.

Parmak uçları sikimin alt tarafındaki her bir halterin üzerinde gezinirken, "Bunu sevdim," diye fısıldadı. "Bu senin için mi yoksa benim için mi?"

Ona kendini beğenmiş bir bakış atarak yere baktım. "İkisi de." Ben devam ederken bakışları bana kilitlenmişti: "Benim için daha fazla his var, elbette. Ama asıl zevk, amının her şeyimi almak için mücadele etmesini ve yine de seni bir inç daha beslemesini izlemek."

"Tanrım, lanet olsun." Elimi kalçalarının arasına soktuğumda kalçaları kıpırdadı ve başı öne eğildi. Yumuşak, nazik vuruşlarla onu okşadım ama içine girmedim. Henüz girmedim.

Emily kalçalarını elimin üzerinde salladı ve inledi. Seksi parlıyordu, hazırdı ve onu becermemi bekliyordu. Bir parmağımı içine kaydırdım ve elimin topuğunu klitorisine bastırdım. Ben bir parmağımı daha sokarken o arkasına yaslandı ve dirseklerine dayanarak kendini destekledi. Ben onu parmaklarken masamın üzerine yayılmış Emily'nin görüntüsü sikimi zonklattı.

Onun içinde olmak için can atıyordum. "Yapma. Hareket etme." Parmaklarımı ondan çekip tadına bakarak kendime işkence ederken gözlerim bir uyarı gibi parladı.

Neyse ki beni dinledi ve ben torpido gözünden bir prezervatif çıkarmak için kamyonetime doğru yürürken olduğu yerde kaldı. Neredeyse kontrolümü kaybedip onu ailesinin evinin önündeki arabaya çarpacaktım ki oraya birkaç tane saklamıştım.

Hâlâ bana doğru uzanmış, prezervatifi boyumdan aşağı yuvarlamamı izliyordu. Nefes nefese kalmıştı ve bekliyordu. "Bu kadar ateşli olman çok sinir bozucu."

Onu seyrederken nefes nefese kaldım. "Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Senden uzak kalamadığım için her şeyi riske atıyorum."

Sırtımda gerginlik vardı. Eğer kendimi onun içine gömmezsem ölecektim. Aletimi kavrayarak, gerginliğin bir kısmını serbest bırakmak için kendime birkaç sert çekiş verdim. Dizlerini daha da açtı.

Gözlerim onunkilere kaydı. "Benimle dalga geçme, Prim."

Ağzımı göğsüne doğru indirdim ve dilimle alay ettim. Diğer elim sikimi bacaklarına doğru sürükleyerek girişiyle alay ediyordu. Emdim ve ona eziyet etmek için dişlerimi nazıkçe kullandım. Kolları titriyordu.

Sikimin başını onun açıklığına doğru bastırdım.

"Kırbaçla. Lütfen." Kalçaları sıkıştı, daha fazlası için yalvarıyordu.

Sikimin başını onun dar, ıslak amına soktum ve durakladım. İçimden bir şok dalgası geçerken nefesim dişlerimin arasından tısladı. Omurgamda ısı toplandı. Vücudum derinlere itmek ve onu hızlı, sert ve öfkeli bir şekilde raydan çıkarmak için çığlık attı.

Onun yerine hareketsiz kaldım ve etrafımda gerilmesini izledim. "Tanrım, hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Daha fazla mı?"

Sertçe yutkundu ve başını salladı. Ona bir santim daha verdim ve ilk halter setini içine kaydırdım. Kalçaları yukarı doğru kayarak daha da fazla içime girmek için yalvarmaya başladı. Daha derine inmeden önce işkence edercesine yavaşladım.

"Evet. Evet," diye nefes nefese kaldı. "İhtiyacım olan şey buydu."

Aletimin tabanını kavradım, çok çabuk boşalmamak için kendimi zorladım. "Bu yarısı bile değil, Prim. Rahatlamalısın ki seni tamamen doldurabileyim. Daha derine inmeliyim." Kontrolümün ipi uçlarından yıpranıyordu. Kokusu etrafımda sıkılıp gerilirken dişlerimi sıktım. "Bunu kaldırabilirsin."

Dizleri genişlerken nefesi kesildi. İnledi ve onu bir inç daha beslemem için yeterince gevşedi. "Aferin kızıma." İçindeki yolun geri kalanını hafifletirken uyluğuna masaj yaptım. Kabzasına kadar gömüldüğümde durakladım. "Siktir, Em."

"Çok doydum. Hassiktir."

Hâlâ kalçasını kavrarırken kalçalarımı kaydırdım. Rahatlamaya başlamadan önce vücudu gerildi. Çenesi açık kaldı ve ben onun güzel ağzını ve göğüslerini döllerimle boyarken onu bu şekilde açık bir şekilde hayal edebiliyordum.

"Hareket etmem gerek bebeğim. İyi misin?" Ellerim nazıkçe göğüslerinin ve karnının üzerinde gezindi. Parmaklarımı klitorisini kızdırmak ve etrafımda gerildiği yerleri hissetmek için kullandım.

Amı zonkluyordu. "Evet. Öyle misin?" "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Emily kalçalarını salladı ve yüzünde hınzır bir sırıtiş belirdi. O küçük kütüphaneci gitmiş, yerine sikilmek için yalvaran seksi bir kız gelmişti. İçimde bir şalter attı ve vücudum kükreyerek canlandı.

Öne doğru fırladım, sikimi gidebildiği kadar derine bastırdım ve vücudunu benimkiyle kapladım. Kalçalarımın onu kıstırdım ve bileklerini kavrayarak başının üzerine yerleştirdim.

Derin, güçlü itişlerle içine girdim. Keskin nefes alışlarının ve kalçalarının hızımı yönlendirmesine izin verdim. Sert ve emrediciydim, ama o da bana karşılık verdi.

Omuriliğimin tabanında ısı ve gerilim oluştu. Onu sertçe becermek ve göğüslerinin zamanla zıplamasını izlemek tam bir işkenceydi. Sikimin tabanını klitorisine dayadım ve tüm vücudunun gerildiğini hissettim. Kollarını serbest bırakmak için çekiştirdi ama ben onları sıkıca yerinde tuttum. Amcığı sikimin etrafında bir mengene gibiydi ve görüşüm ısı ve yoğunluktan bulanıklaştı.

Sonra hissettim.

Orgazmı serbest kaldığında sikimin etrafında derin ve ritmik darbeler. Bir bileğini bıraktım ve parmaklarımın arasına bir meme ucunu sıkıştırdım, ondan her damlayı yuvarladım ve çektim. Küfretti, haykırdı ve adımı lanetledi. Dudaklarındaki isimim tek gereken şeydi ve sikim kalınlaşıp nabız gibi atmaya başladı. İki sert pompa daha ve ben onun içinde patlıyordum. Benden son damlasına kadar sağarken tüm vücudum titriyordu. Ellerim sıcak, terden kayganlaşmış teninde gezindi.

Emily mırıldandı ve altımda gevşedi. Terli saç telleri alnına yapışmıştı. Hâlâ sert olan sikim sonsuza kadar içinde gömülü

kalabilirdi ama kendimi prezervatifin etrafından kavradım ve yavaşça içinden kaydım.

Nefes verdi ve elinin tersini alnına dayadı. "Bu da neydi böyle?" Kıkırdadım ve onu temizlemek için birkaç havlu almak üzere harekete geçtim. "Sikişmekten nefret ediyorum sanırım." Yalpalayarak, çıplaklığından utanmadan kendini yukarı kaldırdı. "Sana ateşli olduğunu söylemiştim."

Büyülenmiş bir şekilde öne atıldım, boynunun arkasını kavradım ve şiş dudaklarını öptüm. İçimden bunu söylemek gelmedi.

kesinlikle sikişmekten nefret *etmiyordu*. Onun yerine temizlenmesine yardım ettim ve yeniden giyinmeden önce prezervatifi attım.

Gömleğimi başımdan geçirirken dükkânın etrafına bakındım. Tam bir felaketti. İçimi çektim ve bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Masanın üzerinde, hafif bir talaş tabakası içinde Emily'nin kıcının izi vardı.

Bakışları benimkileri takip etti ve keskin kahkahası garajı doldurdu. "Aman Tanrım." Tekrar güldü ve elini kaldırarak masaya doğru ilerledi.

Bileğini yakaladım. "Sakin buna cüret etme." Şeftali şeklindeki mükemmel ize bakıp sırttım. "Bu kalacak."

"Ugh. Neden bana bu kadar aşıksın?" Kıkırdadı ve atılmış hırkasını silkelemekten önce gözlerini devirdi. "Sanırım seks buna değdi," diye alay etti.

Ağzım kurudu ve boğazımda bir yumru oluştu. Emily Ward'a aşık olmama izin verilen bir evren yoktu ama sözleri göğsüme bir yumruk gibi inmişti. Elbette, çok komikti, iradesi güçlüydü ve hayatımın en iyi yatağıydı ama aşk? Hayatta olmaz. Bu hayatta olmaz.

Toparlayabildiğim tüm samimiyetimle ona baktım. Bunu bilmeyi hak ediyordu. "Sen buna değersin, Prim."

Emily kızardı ve sanki sözlerim çok fazlaymış gibi benden uzaklaştı. Açık garaj kapısının eşiğinde durdu ve yağmura doğru baktı. Saçları dağınıktı ve ayakları çıplaktı ama şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğu inkar edilemezdi.

Yağmur tabakaları yağarken karanlığa baktı. "Sanırım bu fırtına burada kalacak."

Uzaktan çakan şimşekleri ve gök gürültüsünü fark etmemiştim bile. Kendimi *ona* çok kaptırmıştım.

Bir elimi enseme gezdirdim. "Öyle görünüyor."

Elini nazikçe kamyonetimin kasasına koydu. "Geri dönüp arabamdaki sorunun ne olduğunu anlayamayacak kadar heyecanlıyım.

Bir süre takılmak ister misin?"

Teklifini değerlendirdim. "Takılmak. Arkadaş gibi mi?"

Kahkahası çınladı. "Ne tür arkadaşların var bilmiyorum ama ben hiçbir arkadaşımla *böyle* bir şey yapmadım." Parmağını masaya doğru çevirdi.

Sırttım. "Yeterince adil."

"Her zaman ne yapmak istemişimdir biliyor musun?" Düşünceli bir şekilde

başını eğdi. "Neymiş o?"

"Bir kamyon kasasının arkasına oturun ve yıldızlara bakın. Filmlerdeki gibi."

Birkaç dakika içinde nasıl da sarhoş edici bir seks kedisinden karşı konulmaz bir sevimliliğe dönüşebildiğine gülümsedim. "Bu gece yıldız göreceğini sanmıyorum ama sıkı dur."

Hemen garajın yan tarafındaki metal dolaba yöneldim ve büyük bir yün battaniye çıkardım. Arabanın akü jumper'ını çıkardıktan sonra battaniyeyi dikkatlice kamyonetimin arkasına serdim.

Elimle yatağa iki kez vurdum. "Yükleyin."

Emily şaşırtıcı ve hızlı bir hareketle bir ayağını kamyonumun tekerleğine koydu ve manevra yaparak kamyonun kasasına girdi, sırtını kabine yasladı. Yağmurun onu üşütme ihtimaline karşı bacakları için ikinci bir battaniye aldım. Sonra tırmandım ve yanına oturdum.

Kolunu benimkine dayadı ve uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Rahatladım ve fırtınanın gelişini izledim. Emily yanımdayken kendimi iyi hissediyordum.

Çok iyi.

Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

EMILY

Whip'in kamyonetinin kasasında yağmuru ve gök gürültüsünü dinlemek gerçeküstü bir şeydi. Vücudum sadece inanılmaz derecede iyi bir seksten gelebilecek türden bir tatminle uğulduyordu. En azından, daha önce hiç böyle bir seks yapmadığım için *hayal* edebildiğim buydu.

En azından Whip'ten önce.

Vücudum çok lezzetli bir şekilde ağrıyordu ve bacaklarımın arasındaki zonklamaya rağmen şimdiden bir tur daha yapmak için can atıyordum. Whip'le seks yapmak beni delirtiyordu, özellikle de onu bir şekilde *arkadaşım* olarak gördüğüm gerçeği göz önüne alındığında.

Yağmurun metal çatıdaki müzikal pıtırtiları huzur vericiydi. Ayaklarım hafif ritme uyarak zıpladı. "Demek sen bir ... itfaiyecisin." Whip *itfaiyeci* kelimesiyle alay edencesine kıkırdadı.

Bana baktı, hiç eğlenmemişti. "Ayak uydurabilmene sevindim."

Nazikçe azarlaması içimde bir kıkırdamanın kabarmasına neden oldu. Onu dürttüm. "Hayır, itfaiyeci olduğunu biliyorum. Besbelli.

Ama . . . neden?"

Omuz silkti. "Neden olmasın?"

Onu incelerken yüzüm buruştu. "Bir kere tehlikeli. Ayrıca, saatler çok tuhaf."

Başını salladı. "Biz küçük bir topluluğuz, bu yüzden itfaiyecileri ve acil yardım görevlilerini ikiye katlıyoruz. Bu da işleri ilginç kılıyor." Omuz silkti. "Bir şekilde bu işin içine düştüm. Ve küçük bir kasabada düşündüğünüz kadar tehlikeli değil. Tuhaf saatler bana başka bir şey yapmak için zaman veriyor."

"Mobilya yapmak gibi mi?" Ben sordum.

"Aynen öyle." Whip gözlerini karanlığa dikti. Kendisi hakkında pek sık konuşmadığı belliydi.

Başımı eğdim, gerçekten merak ediyordum. "Hangisini daha çok seviyorsun, itfaiyeci olmayı mı yoksa acil tıp teknisyeni olmayı mı?" Hafifçe alay etti. "Sanırım kimse sormadı."

Omuz silktim. "Peki, soruyorum. Bir yangınla mücadele etmenin verdiği adrenalini sevdiğin için mi, yoksa başka bir şey mi?"

Whip sanki sözlerini ölçüyormuş gibi dikkatle bana baktı. İlişkımız en iyi ihtimalle çekişmeli geçmişti ve ben patronunun kızıydım, ona doğrudan işi hakkında sorular soruyordum.

Sonunda cevap verdi. "EMT olmak istiyordum."

Umut dolu gözlerle ona bakıp devam etmesini istediğimde, çıplak ayaklarını çaprazladı ve yerine oturdu. "Üniversite son sınıftayken bir snowboard gezisindeydim ve dağın daha önce hiç binmediğim bir tarafını denemek için gruptan ayrıldım. Yalnız gitmek riskliydi ama umurumda değildi."

Whip'in gözleri sanki o günü hatırlarken dalmış gibi yağmura bakıyordu. "Destansı bir koşuydu. Taşrada kar taze ve derindi. Dar ağaç kümelerinin arasından ilerliyordum ki gözüme bir şey takıldı. Durup arkama baktım ve bunun karların arasından görünen bir snowboard'un mavi ucu olduğunu fark ettiğimde midem bulandı."

"Vay anasını." Hikâyesinden büyülenmiş bir halde ilerlerken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Evet. Çok kötüydü. İçimden birilerinin karda gömülü olduğunu biliyordum ama ne kadar zamandır orada olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Bir cesedi ortaya çıkarmak üzere olduğuma oldukça emindim. Kalbim küt küt atıyordu. Derin karda ilerlemekte zorlanıyordum ama beni ileri çekmek için sörf tahtamı kullanarak olabildiğince hızlı ilerledim. Ona ulaştığımda kazmaya başladım."

Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. "Ölmüş müydü?"

Başını iki yana salladı. "Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Ağzındaki ve burnundaki karı temizledim ve bilinci yerindeydi. Canlı

ve uyanıktı. Arkadaşları telsizle ona ulaşmaya çalışıyordu ama kolları kardan dolayı sıkışmıştı. Bir ağaç kovuğuna düşmüştü ve hareket ettikçe etrafındaki kar daha da sertleşiyordu."

"Onun hayatını kurtardın." Göğsümde bir sızı belirdi. *Whip gerçekten bir kahraman.*

"Evet, kurtardım. Ama o da bir bakıma benim hayatımı kurtardı. Onu dağdan indirdikten ve nabzım normale döndükten sonra ne yapmak istediğimi tam olarak biliyordum. Sırf diplomamı almak ve babamı yatıştırmak için işletme fakültesini bitirdim ama sonra

ve nasıl acil tıp teknisyeni olacağımı buldum."

Başımı salladım ve kucağıma doğru hafifçe gülümsedim. "Komik olan ne?"

Ona bakmak için yer değiştirdim. Aramızda bir şeyler değişiyordu ve bu konuda ne yapacağımı tam olarak bilmesem de hoşuma gidiyordu. "Harika bir hikâye. Tehlike ve macera dolu ve gerçekten mutlu bir son."

İçimi çektim, gözlerimi kapattım ve kamyonetin arka camına yaslandım. Gözlerinin hâlâ yüzümü incelediğini hissedebiliyordum, bu yüzden tekrar kapatmadan önce bir kirpiğin altından ona baktım. "Hayatım tehlikeli ya da maceralı değil ve işlerin gidişatına bakılırsa? Sonunda o mutlu sona ulaşip ulaşamayacağımdan emin değilim." Bu şekilde ifade ettiğim için utanarak başımı çevirdim ve ona gülümsedim.

Bir omzunu kaldırdı. "Gece daha yeni başlıyor." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Belki bir ya da iki orgazm daha yaşadktan sonra bu konuda farklı düşünürsün."

Bana doğru eğildi ve alanımı daralttı. Ağzımın kenarlarına öpücükler kondururken dudakları şaşırtıcı derecede yumuşak ve nazikti. Vücudum canlandı.

Elimi göğsüne bastırdım. "Ne yapıyoruz, Whip?"

Gözleri benimkileri aradı ve kaşlarını çatı. "*Biz neyiz* konuşması mı bu?"

"Hayır." Onu şakacı bir şekilde ittim. "Evet mi? Pek sayılmaz. *İkimizin de hayatını mahvetmeden bunu yapmaya nasıl devam edeceğiz?*" Bir sırtışı ısırdı. "Yani bunu yapmaya devam etmek mi istiyorsun?"

Ona sade bir bakış attım ve ciğerlerimi doldurduktan sonra umursamaz bir tavır takındım. "Yani ... yatakta *berbat* değilsin." Omuz silktim. "Sanırım bunu yapmaya devam edebiliriz."

Sırttı ve yaklaştı. "Oh, korkunç değil miyim? Bu doğru mu?"

Sırtımı kamyonetin kabinine dayadım ve gevşedim. "Daha kötülerini de yaşadım." İçimden kahkahalar dökülmek üzereydi ama dizginledim.

Kaşları havaya kalktı. "Daha kötüsünü yaşadın mı?" Parmaklarını yanlarıma bastırdı, beni kendine çekerken gıdıkladı. İçimden keyifli bir çığlık koptu ve kıkırdayarak kamyonun kasasına yığıldım.

"Dur! Gıdıklamak yok! Bu hile yapmaktır!" Zar zor nefes alabiliyordum, o kadar çok kıkırdıyordum ki.

Alaycı kahkahası üzerime katlandı, vücudu bedenimi sararken beni sıcaklığıyla sardı. "Söyle." Parmakları kaburgalarımın üzerinde dans ediyordu. "Sikimin güzel olduğunu düşündüğünü söyle."

Talebinin gülünçlüğü beni uçurumun kenarına getirdi ve tam bir kahkaha krizine soktu. Kendimi kaybettiğimde gözlerim yaşardı. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışarak altında kıvrandım ve sikiinin aramızda kalınlaştığını hissettim.

"Tamam!" Havaya doğru bağırdım. "Sen ortalamadan daha iyisin."

Whip beni altına aldı ve kalçalarıyla beni sıkıştırdı. "Sen bir veletsin."

Dudaklarımı birbirine doladım, gözlerimde meydan okuma parladı. Beni tekrar gıdıklamak için işaret ettiğinde ellerimi kaldırdım. "Sikini seviyorum!"

Whip memnun bir gülümsemeyle topuklarının üzerine oturdu. Bir elini kulağının yanına götürdü. "Özür dilerim. Ne dedin? Son kısmı yakalayamadım."

Kendimi dirseklerime dayadım ama uzaklaşmadım. Kalçalarım ona doğru bastırdı ve kalçalarım onunkilerin üzerine döküldü. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve gülüyorduk. "'Sikini seviyorum' dedim. Mutlu oldun mu?"

Whip'in sırtışı geniş ve beyazdı. "Çok." Elleri üstümden kayarak kaburgalarımaya yerleşirken kalçalarımı inanılmaz bir şekilde kendine yaklaştırdı. "Bence seninle ilgili her şey mükemmel."

Gözleri üzerimde gezindi. Sistemim karıncalanmaya başladı. Craig tarafından kaç kez yeterli olmadığım söylenmişti? Kendimi yeterince iyi hissetmek için kaç kez en iyi öğrenci, en iyi öğretmen, en iyi *her şey* olmak için neredeyse kırılıyordum?

Ait olmadığım bir hayattan sonra, Whip'in beni *görüldüğümü* hissettirmek için zahmetsiz bir yolu vardı. Sinir bozucuydu. Bağımlılık yapıyordu. Beni yok edebileceğinden emin olduğum türden bir adamdı, ama onda uzak durmadığım bir şey vardı.

Beynimin rasyonel, aşırı başarılı kısmı, ne zaman göz göze gelsek içimde yeşeren umudu mantığa büründüremiyordu. Ben her zaman iş bitiren kadındım, kurallara uyan iyi bir kızdım. Ama bir kez olsun koyduğum her kuralı yıkmak istiyordum. Olmak istediğim tek iyi kız *onunkiydi*.

Duygularım içimde yuvarlandı ama elimden geldiğince rahat davranmaya çalıştım. "Bu aramızda kalsın, tamam mı?" Whip'in yüzüne hınzır bir sırtıma yayıldı. "Bunu yapabilirim."

Ellerimi omuzlarına koydum. "*Kimseye* söyleyemeyiz, yani *hiç kimseye*."

Gözlerinde karanlık bir arzu dönüyordu. "Ben böyle iyiyim. Ayrıca, halkın önünde gösteri yapmak bana göre değil." Ne demek istediğimi daha iyi anlatabilmek için bir kaşımı kaldırdım. "Öyleyse anlaştık mı? Arkadaş mıyız?"

"Az önce sana yaptığım şeyden sonra arkadaşlığın biraz zorlama olduğunu söyleyebilirim ama ... evet. Onun gibi bir şey." Sözleri üzerimde dolaştı, ayak parmaklarımdan kafa derime kadar karıncalanmalar gönderdi. Sonra hırlayarak kalçamı

yukarı kaldırdı ve beni kamyonetinin kasasına bir öpücükle sabitledi.

WHIP

Emily Ward gibi bir kadını HAK ETMİYORDUM. Bu bir gerçektir. Ama gözlerinde umut ve arzusun karışımıyla bana baktığında, lanet olası bir gidiciydim.

Tanıdığım en seksi kadın olması önemli değildi. Katı ve inatçıydı ama ben onun çözülüşünü görebilen şanslı bir orospu çocuğuydum. Bu tanık olduğum en güzel şeydi.

Kamyonetimin arkasında tekrar seviştikten sonra, yağmur bulutlarının dağılmaya başlamasını izlerken onu yanıma yatırdım. Normalde sarılmayı seven biri değildim ve onun kolumun köşesine bu kadar mükemmel oturması sinir bozucuydu.

Garajdaki saate baktım ve Emily dikkatimin nerede olduğunu fark etti. Ona doğru baktım. "Geç oluyor."

Yüzündeki hülyalı, yarı uykulu ifade sert bir kaş çatmaya dönüşürken kaskatı kesildi. "Ah. Doğru. Sanırım gitmeliyim." Kucağımdan kayarken başını kaldırıp bana bakmadı bile. "Arabamı almam lazım."

Rahatlaması için omzunu sıktım. "Geç oldu. Abel bira fabrikasını çoktan kapatmıştır. Araban sabaha kadar otoparkta iyi olacaktır."

Dudağıyla oynadı ve gözlerime baktı. "Sadece... eğer biri görürse, babama söyleyebilir. Endişelenir ve muhtemelen süvarileri gönderir."

Bir an için mantığını düşündüm. Outtatown'da dedikodu, kızarmış ekmek üzerindeki tereyağından daha hızlı yayılırdı. Yine de gecemizin bitmesine hazır değildim. Emily açık sözlülüğü takdir eden biriydi, bu yüzden dalga geçmeyi bırakmanın zamanı geldi diye düşündüm.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Kalmanı istiyorum."

"Ah." Ağzının kenarındaki küçük gülümseme onu ele verdi. "Tamam, tabii."

Başımı sallayarak dikkatlice ayağa kalktım ve kamyonun kasasından atladım. Sırtımı gerdim ve battaniyenin dolgusuna rağmen, sırtımın ve dizlerimin sabah kendimi bok gibi hissedeceğini söyleyebilirdim.

Emily'ye elimi uzattım. O da kendi elini benimkinin içine soktu ve zarifçe kamyonun arkasından atladı. "Sorun ne ihtiyar? Yetişemiyor musun?"

Yüzüm buruştu. "Yaşlı adam mı? Ben o kadar yaşlı değilim." Bana bakarken kaşları alnına doğru süzüldü. Gözlerimi devirdim. "Her neyse. Ben yaşlı değilim."

Ana eve doğru ilerlerken kıkırdaması omzumun üzerinden dans etti. Benimle dalga geçiyor olsa bile dünyanın en güzel sesiydi.

Emily ayak uydurmak için koşturdu. "Peki, kaç yaşındasın sen?"

"Fark eder mi?" Cebimden anahtarlarımı çıkarırken ona baktım. Omuz

silkti. "Sanırım fark etmez. Sadece merak ettim."

Anahtarı kilide soktum ve durakladım. "Elli iki yaşındayım." Yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve kahkahalarımı tutamadım. "Otuz birime yeni girdim."

Emily rahatlamış bir nefes verdi. "Oh. Güzel. Harika. Yirmi beş yaşındayım."

"Yaşlı bir adamla yatmadığın için rahatladın mı?" Kapı yumuşak bir gümbürtüyle açıldığında alay ettim ve sonra içeri girmesi için kenara çekildim.

Emily hiç vakit kaybetmeden yanımdan geçip gitti. "Sen yaşlı bir adamsın."

Eşiği geçerken kışına bir tokat attım ve kıkırdayan bir çığlıkla ödüllendirildim. İçeri girdikten sonra birkaç ışığı yaktım. Evimi sıcak bir ışık kapladı. Emily birkaç adım attı, içeri girerken etrafına bakındı.

Oturma odası, evimin Craftsman tarzını yansıtan sıcak tonlar ve sağlam ahşap aksanlarla açıldı. Emily şömineye doğru yürümeden önce parmak uçlarını deri bir koltuğun kolunda gezdirdi. Erkeksi ve sadeydi ama evdi işte. Mabedime bakarak bir daire çizerken yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım.

"Bu çok güzel, Whip." Şömineyi çevreleyen el yapımı ahşap kitap raflarının önünde gülümsedi. "Sen mi

Bütün bunları okudun mu?"

Emily'nin sanki oraya ilk kez geliyormuş gibi evimi incelemesini izlemek hoşuma gitti - ki ilk seferinde aceleyle çıktığını düşünürsek, sanırım bu mantıklı geliyordu. Evimi takdir ettiği için alçakgönüllü davranarak ellerimi kot pantolonumun içine soktum. "Henüz değil."

"Bu manzara." Emily karanlıkta zar zor görülebilen ormanlık manzarayı çerçeveleyen resimli pencereye doğru döndü. Döndü ve sırttı. "Bunu beklemiyordum."

Gözlerimi ona diktim. "Ne bekliyordun ki? Süt sandığı sehpalar ve yerde bir şilte mi?"

Kıkırdadı. "Yani ... sayılır." Elini önünde salladı. "Bu bir itfaiyeciye çok yakışırdı." Sırıttım ve aramızdaki mesafeyi iki adımda kapattım. "Belki de tanıdığın her itfaiyeci gibi değilimdir."

Bana bakmak için çenesini eğdi. "Ve sanırım ben tanıdığınız her kütüphaneci gibi değilim."

Gözlerim mizahla parladı. "Gördün mü? Orada bir yerde bir kütüphanecinin saklı olduğunu biliyordum." Kalkık burnunun ucuna bir fiske vurdum ve gülümsedim.

Midesi sesli bir şekilde homurdandığında, elinden tuttum ve onu mutfığa doğru çektim.

Burada işçilik, özel meşe dolaplar ve titizlikle döşenmiş bir backsplash ile devam etti. Pırıl pırıl beyaz porseleni ile çiftlik evi lavabosu, çeşitli sebzeler ektiğim bir bahçeye bakıyordu. Yaban mersini tarlaları mülk sınıırımın ötesine uzanıyor ve ufukta kayboluyordu.

Bir sarkıt lamba sıcak bir ortam yarattı ve her biri eğitimli bir ahşap işçisinin izlerini taşıyan Craftsman tarzı sandalyelerle çevrili el yapımı bir yemek masasını aydınlattı. Onları yaparken farklı tarzları denediğim için hiçbiri birbirine uymuyordu ve mükemmel olmaktan çok uzaklardı ama onlar benimdi.

Emily tezgâhın üzerine zıplayarak beni şaşırttı. Dizlerinin arasına yerleşmek için hareket ettim. Kolları omuzlarıma dolanırken parmak uçları birbirine dolandı. "Kendini evindeymiş gibi hisset," diye takıldım.

"Evini sevdim." Sırıttı. "Çok ... sen."

Boynunun sütununa burnumu soktum ve onun tatlı ve kadınsı kokusunu içime çektim.

"Teşekkürler." "Bunu sen mi yaptın?"

Sıcak tenini nazikçe öptüğümde mırıldandı. "Hayır, ama onu yeniden şekillendirmekten keyif aldım. Onu benim yapmaktan." Dişlerini köprücük kemiğine sürterek hoş bir ürperti kazandım. "Bir şeyleri benim yapmayı seviyorum."

Nefes nefese kahkahası kasıklarımı ısıttı. "Bunu görebiliyorum."

Gözlerine bakmak için geri çekildim, sahiplenme duygusu içimde kabarıyordu. "Sen benim misin, Prim?" Kaşlarını kaldırırken deniz mavisi gözlerinde küstah bir meydan okuma parıldıyordu. "Şimdilik."

Avuçlarım uyluklarına doğru gitti ve sıkı. "Şimdilik." Bu sestten nefret ediyordum ama iyi bir meydan okumayı takdir ediyordum. "Hadi sana yiyecek bir şeyler alalım."

Ondan uzaklaştım, teninin sıcaklığını çoktan özlemiştim ve buzdolabında neler olduğunu inceledim. Ona bakmadan malzemeleri taradım. "Geç olduğunu biliyorum ama karides scampi nasıl olur?"

"Ha!" diye havladı. "Fıstık ezmesi ve jöle gibi bir şey bekliyordum. Scampi kulağa inanılmaz geliyor. Çok zahmetli değil mi?"

Buzdolabından birkaç şey çıkardım ve büyük mutfak adasının üzerine bıraktım. *Senin için mi? Tabii ki hayır.* Bakışlarımla onu hizaladım. "Çok fazla iş değil."

Emily tezgâhtan atlayıp adanın yanında bana katıldı ve malzemeleri karıştırmaya başladı. "Tamam, nasıl yardımcı olabilirim? Pek iyi bir aşçı değilim ama talimatları takip edebilirim."

"Dur." Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Bırak da sana yemek yapayım."

Gözleri yumuşadı ve kocaman oldu. Prim'in her zaman yararlı olmak ve oyununun zirvesinde olmak için meşgul olduğunu görmek için çok fazla şey gerekmiyordu. Bir kez olsun *rahatlamasını* istedim.

Kalçalarını kavradım ve onu adanın üzerine çektim. Parmağımla işaret ettim. "Otur." Gösterişli bir selam verdi. "Peki efendim."

Sırıttım ve onun alanını doldurdum. "Dikkatli ol. Bu biraz fazla hoşuma gidebilir." Bacaklarının yanındaki çekmeceyi açarak bir çift maşa çıkardım ve ona doğru uzattım. "Sadece konuş benimle."

Emily dudağıyla oynarken gözleri tezgâhtaki basit malzemelerin üzerinde gezindi: karides, tereyağı, sarımsak, limon, maydanoz. Elleri onlarla uğraşmak için kaşınıyordu. "Seninle konuşmak . . ."

Belli ki hareketsiz oturmak onun için bir meydan okumaydı. Başımı sallayarak dolaptan biraz orzo çıkardım ve büyük bir tencereye su doldururken gülümsedim. "Bana işten bahset. Michael nasıl?"

İç çekerek rahatladı. "Michael iyiydi. Başka olay olmadı. İş ..." Gözlerinin arasında bir çatlak derinleşti. "Sorun yok."

Durakladım ve tavamın ateşini kısıtım. "İyi misin?" "Biraz başım belaya girdi," diye itiraf etti.

Tavaya tereyağı ekleyip erimesini beklerken mırıldandım, sonra karidesleri tuzlayıp biberlemeye geçtim. Dikkatimi ondan ziyade yemeğe vermek onun daha rahat hissetmesine yardımcı oluyor gibiydi.

"Bir şey yaptım," diye devam etti. Dinlediğimi belli etmek için bakışlarımı kaldırdım. "Sınıfımda Robbie adında bir çocuk

var. O bir

harika bir çocuk - yaratıcı ve nazik, ama biraz dışlanmış. Ortaokul zordur."

Tavamın ısınısını düşürdüm ve tabağımı ters çevirdim, böylece tüm karidesler aynı anda tavaya düştü. "Soyadı ne?"

"Lambert."

Kaşlarını çatarak karideslere baktım ve onları çevirmeye başladım. "Aileyi tanıyor musun?" diye sordu. "Babası-" "Omzunda bir çip olan bir pislik," diye ekledim.

Emily kıkırdadı. "Evet."

Dikkatimi ona odakladım. "Sana bir şey mi yaptı?"

Gülümsemesi yumuşadı. "Hayır, öyle bir şey değil. Sadece Robbie'nin okula parçalanmış ayakkabılarla geldiğini fark ettim. Ben de ona yeni bir çift aldım."

Göğsümde bir acı hissettim. "Çok nazıksın."

"Evet, görünüşe göre hiçbir iyilik cezasız kalmıyor. Babası onları bana iade etmesi için onu zorladı ve sonra da ofise girip müdürümü tehdit etti. 'Özel muamele' yapmakla suçlandım ve aslında bunun için bileğime bir tokat yedim."

Sarımsak ekledim ve karidesleri cızırdamaya bıraktım. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Yine de babası başkasının yardımını kabul etmediği için çocuğun acı çekmesi çok yazık."

"Aynen öyle! Sadece bu yılın beklediğim gibi gitmemesinden nefret ediyorum, anlıyor musun? Müdür Cartwright'ın tam zamanlı bir pozisyon için mükemmel olacağını görmesini gerçekten istiyorum."

Her bir karidesi dikkatlice sıcak tavadan aldım ve ben sosu hazırlarken temiz bir tabağa koydum. Limon suyu ve tavuk suyunu ekleyerek tahta bir kaşıkla tavayı sıyırdım.

Emily içine çekti. "Aman Tanrım, çok güzel kokuyor. Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

Göğsümde gurur kabardı. Bir süre sonra Emily'nin övgülerinden en az onu dürtmekten hoşlandığım kadar hoşlanmaya başlamıştım. "İtfaiyeden aldım. Hepimiz sırayla yemek yapıyoruz ve övünme hakkımız da var." Pişmiş makarnayı süzmek için hareket ettiğimde aklıma bir düşünce geldi. "Yani ayakkabıya ihtiyacı olan tek kişi Robbie olduğu için mi başın belaya girdi?"

Emily düşündü. "Yani, okulda ayakkabı ya da kıyafet gibi şeylere ihtiyacı olan başka çocuklar da var, ama esasen bu sözde özel muameleyi gören tek kişi Robbie olduğu için, iltimas geçtiğim ya da saçma sapan bir şey yaptığım için azarlandım."

"Anladım." Zihnimde bir plan çiçek açarken sırtışıma geri çektim. "Neden bu işi benim halletmeme izin vermiyorsun?" Bana inançsızlıkla karışık bir şüphecilik ifadesiyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Süzülmüş makarnayı tavadaki et suyu karışımına ekledim, ardından limon kabuğu rendesi, biraz daha tereyağı ve karidesleri ilave ettim. Dolaptan iki makarna kâsesi almadan önce yemeği karıştırdım. Planım somutlaşırken gözlerimde yaramazlık dans ediyordu. "Yemekten başka bir şey için endişelenmeni istemiyorum."

Bir kâseye bir porsiyon karides scampi doldurdum ve onun için kaldırdım. "Anlaştık mı?"

Zengin, tereyağlı kokuyu içine çekerken gözleri dalgalanarak kapandı. Gözlerini açtı ve kaşlarını kaldırdı. "Bunun içinde çok fazla sarımsak var. Hala beni öpmek isteyecek misin?"

Güldüm ve dudaklarına şapırtılı bir öpücük kondurdum. "Tatlım, seni öpmekten çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum ve onu da yiyeceğim. Ayrıca, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa fazladan bir diş fırçam var."

Ona göz kırpıp çatalımı onunkiyile tokuşturduğumda boynunda ve yanaklarında pembe lekeler oluştu. Hâlâ mutfak adasında oturan Emily karides scampi'yi mideye indirdi.

Makarna ve karides porsiyonlarını dudaklarının arasından geçirini izledim, kaygan tereyağı onları dayanılmaz kılıyordu. Mutfağımın sıcak ışıltısında gülüştük ve her şey hakkında konuştuk.

Onun da benimle aynı değişimi hissedip hissetmediğini merak ediyordum - bir şekilde birbirimizin gırtlığına sarılmaktan birbirimizin kıyafetlerine sarılmaya geçmiştik. Buna kesinlikle kızmamıştım.

Dalgınca, göğsümün ortasında oluşan ağrıyı ovuşturdum, sonunda yürüdüğünde daha da kötüleşeceğini biliyordum

Dışarı.

EMILY

Karnım hayatımda yediğim en lezzetli karides scampi ile doluyken Whip'in ana yatak odasının bitişiğindeki banyoya daldım. Odası erkeksiydi ve kolonyasına karışmış temiz çamaşır kokusu vardı.

Alay etmeme rağmen, süt sandığı sehpalar ve yerde bir şilte görmeyi gerçekten beklemiyordum, ama kesinlikle evinin bu kadar zahmetsizce bir araya getirilmiş olduğunu görmeyi beklemiyordum. İtiraf etmeliyim ki, evine ilk kez gittiğimde pek de içine girememiştim; üzerimizdekileri çıkarmakla meşguldük.

Ama şimdi etrafa gerçekten bakma fırsatı bulduğumda, erkeksi bir rahatlığı haykırıyordu. Ana süitte, yatağının başlığı ahşap damarları ve zarif çizgileriyle bir sanat eseri idi. Ağır ahşap kirişlerle kaplı tonozlu tavanın altında en önemli parça olarak duruyordu. Sessiz tonlar ve özenle seçilmiş tekstiller sessiz bir güç atmosferi yaratırken, tavan vantilatörünün ritmik gıcirtısı açık pencerelerden süzülen kıyı esintisini yankıladı.

Kendi ekonomik nevresimlerimi ve gelişigüzel seçilmiş yorganımı düşününce içten içe inledim. *İyi*di ama kesinlikle Whip'in evi gibi düzenli değildi. Dışlerimi fırçalarken, Whip'le benim dairemde biraz zaman geçirme ihtimaline karşı nevresimlerimi yenilemeyi aklıma not ettim.

Pırıl pırıl, büyük boy banyo makyaj masasına bakınca bunun gerekli olduğundan şüphelendim. Benim evime gitmek aynı zamanda birilerinin onun kamyonetini görüp bizi öğrenmesi riskini de beraberinde getirecekti ki bunu yapmak istemiyordum.

Bunun eğlenceli olması gerekiyordu. Sıradan. Beni gördüğünde gözlerinin seksi bir şekilde kararmasının tüm hayatımı raydan çıkarmasına izin veremezdim.

Rahatça yapabilirsin.

Yansıma baktım ve üstümdeki göğüslerimi ayarlamadan önce saçlarımı kabarttım. Tek yapmam gereken eğlenmeye odaklanmaktı ve Whip ile seks yapmak çok eğlenceliydi.

Banyonun kapısında durdum ve odasına baktım. Birkaç mum yakmış ve yatağındaki lacivert çarşafları geriye çekmişti. Bana döndüğünde Whip saatini çıkarıp şifonyerinin üzerindeki tepsiye yerleştiriyordu.

Kalbim tekledi.

Sıradan. Sıradan. Sıradan.

Sertçe yutkundum ve aramızdaki boşluğu kapatmadan önce boğucu bir gülümseme sundum.

Sınıfımdaki boş sıralara baktım ve gözlerim yaşlarla doldu. Başarmıştım. Çocuklar son birkaç haftadır okula olan tüm ilgilerini kaybetmişlerdi ama biz topallaya topallaya da olsa okul yılının sonuna gelmiştik. Öğrencilerim beden eğitimi dersindeyken, onlarla son bir saat geçirmek için hazırlandım.

Sınıfım sessizdi; ne ayakkabılar sürtünüyor, ne sandalyeler muşambaya sürtünüyor, ne de şamatalı kahkahalar dersimi bölüyordu. Outtatown'da öğretmen olarak ilk görevim resmen sona eriyordu.

"İnanılmaz, değil mi?" Rachel'in sesi beni irkiltti ve hissettiğim duygu dalgasını gizlemek için başımı eğdim.

Boğazımı açmak için homurdandım ve gözlerimin altını temizledim. "Selam." Ona sulu bir gülümseme sundum ve o da kapı pervazını tekmeleyerek bana doğru yürüdü. Kollarıyla beni sardı ve sıktı.

"Yazın gelmesini dileyerek ve gelir gelmez de bunu nasıl başardığımızı hep merak etmişimdir. Onları hemen özledim." Omzumu sıktı ve nefesini içine çekti. "En azından kokusu hâlâ bizimle."

Başımı omzuna yasladım ve zayıf bir kahkaha attım. Ergenlik çağındaki gençlerin pis kokusu *olgunlaşmıştı* ve Nisan ayından şimdiye kadar hayatta kalmak için neredeyse gaz maskelerine ihtiyaç duymuştuk.

"Bu gerçekten bir Şey. Bütün hafta beni ıldırıttılar ve bugün kendimi saatin bir an önce durmasını dilerken buldum.

yavaşla."

"Gelecek yıl onları gördüğünüzde bir karış daha uzun olacaklar."

Göğsümde bir sızı hissettim. Bahislerimi korumak için çevredeki okullara birkaç başvuru yapmışım, ancak küçük kasabalardaki düşük ciro göz önüne alındığında bu çok az bir seçimdi. Aklımdan endişeler geçiyordu. *Gelecek yıl nerede olacaktım?* "Umarım bunu görme şansım olur."

Rachel beni kucaklamadan bıraktı. "Duymadın mı?" Kaşlarım çatıldı. "Artık resmileşti. Jenny Kirk geri dönmeyecek." Yüzünde gerçeği aradım. "Ciddi misin?"

Sırtışı genişledi. "Ciddiyim. Söylentilere göre bu sabah Müdür Cartwright'a çocuklarıyla evde kalmayı planladığını söylemiş. İstifası bugün itibariyle resmileşti."

Derimin altında umut ve heyecan kıvılcımları çaktı. Bakışlarım sınıfımda geziniyordu.

Koridorda çocuk sesleri yükselirken Rachel omzuma çarptı. "Belki de sınıfı bu kadar çabuk toplamamalısn."

Sertçe yutkundum ve gülümsedim. "Belki de yapmam."

"Abi!" Michael Marsh kapının ortasında durdu ve son ödevlerini yazdığım beyaz tahtaya doğru işaret etti. "Bu da ne?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Abi mi?"

Utangaç sırtışı neredeyse beni gülümsetecekti. "Bayan Ward." Başını eğdi. "Hadi ama." Çekici gülümsemesi bende işe yaramadı ama bu onu denemekten alıkoymadı. "Kompozisyon mu? Dokuzuncu ders ve neredeyse yaz tatili!"

Tahtadaki el yazıma baktım ve gülümsedim. "Tüm sömestr boyunca sınıf topluluğumuzu oluşturmaya çalıştık. Bunun bir parçası da minnettarlığımızı ifade etmektir. Ödevi bitirdiğimizde, son bir çıkış dansı partisi yapacağız ve sonunda benden kurtulacaksınız."

Michael'a göz kırptım, o da sırtıttı. Okul yılının sona erme ihtimalinden heyecan duymaya çalışırken boğazım düğümlendi. Öğrenciler içeri girdi ve ben de sınıfın başındaki yerimi aldım. Sınıf hoparlörlerinden hafif bir fon müziği akması için play tuşuna bastım.

"Lütfen şükran defterlerinizi çıkarın ve yeni bir sayfa açın." Gözlerim öğrencilerimin üzerinde geziniyor, her birini hafızama kazımak için elimden geleni yapıyordum. Yönergeyi işaret ettim. "Kendinizle sessizce oturun. Derin bir nefes alın. Size iyi geliyorsa gözlerinizi kapatın." Bu noktada neredeyse her öğrenci gözlerini kapattı ve rahatladı. Bu kadar kısa sürede bu kadar yol kat etmiştik. "En son ne zaman gerçekten huzurlu hissettiniz? Kiminleydiniz? Ne yapıyordunuz? İki dakikanızı ayırın ve bu anının zihninizde bir film gibi oynamasına izin verin."

Etrafıma bakındım. Michael'ın sağlık yardımcısı bile odanın arka tarafında gözleri kapalı bir şekilde duruyordu. Benimkilerin de kapanmasına izin verdim. Derin bir nefes aldım.

Whip'in kucaklayışının anısı zihnime dolduğunda içimi bir sıcaklık kapladı. Onun bir kucaklayıcı olduğunu keşfettiğimde şaşırmışım. Ben sarılmazdım. Beni ilerlemekten alıkoyan her şey doğası gereği rahatsız ediciydi, ama bir şekilde onun kollarının gücü ve sıcaklığı, onun içinde erimemi ve sadece *olmamı* sağlıyordu.

"Şimdi gözlerinizi açın ve o anı kağıdınızda yakalamaya çalışın." Öğrencilerim talimatlarımı yerine getirdikçe hülyalı ifadeler ve yumuşak gülümsemeler konsantre kaşlara dönüştü. Şükran günlüğü tutmak müfredatın dışında bir şeydi, ancak bunu derslerimize dahil etmişim ve bu yıldan sonra uygulamaya devam etmeseler bile öğrencilerim üzerinde önemli bir etki yarattığını umuyordum.

Kapımın önündeki hareket dikkatimi çekti. Bayan Kuder bana kaşlarını çatı. Kapıya doğru yürüdüm. "İyi günler. Yardımcı olabilir miyim?"

Arkasındaki tekerlekli arabayı işaret etti. "Bir teslimatınız var."

Arabaya bir göz attım. Kutular üzerine yığılmıştı. "Öyle mi?"

"Her sınıfa bir teslimat var ama bu kutunun *size* gönderilmesi için özel talimatlar var." Merakımı yenemeyerek içeri girmesini işaret ettim. "İçeri buyurun. Teşekkür ederim."

Homurdandı, dostluğundan etkilenmemişti. Görünüşe göre eğitim vakfını devraldığım için hâlâ kızgındı.

Her neyse.

İstedığı kadar kızabilirdi. Benim ve tabii ki Mavi Kuşlar'ın yardımıyla vakıf birkaç ay içinde son dört yılda *topladığından* daha fazla para toplamıştı. Üstelik henüz karnavala bile ev sahipliği yapmamıştık.

Arabasının üstündeki kutuda düzgün, bloklu bir el yazısıyla *Miss Ward* yazıyordu. Bayan Kuder'e baktım. "Bunlar nereden geldi?"

Ağzının etrafındaki derin kırışıklıklar daha da derinleşti. "İtfaiye bir yardım kampanyası düzenledi. Tüm okuldaki her sınıf bir şey alacak." İnanamayarak başını salladı. "Her çocuk. Buna inanabiliyor musun?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. *Neden icabına bakmama izin vermiyorsun?* Whip'in sözleri zihnimde yankılandı.

Olabilir mi? Heyecanım artarken gözlerimi kırptım ve dikkatimi yeniden topladım. "Teşekkür ederim."

Huysuz kütüphanecimiz bir homurtu ve eliyle bir tokat atarak sınıftan çıktı. Adımın yazılı olduğu kutuyu alıp

masamda. Makas kullanarak bandı dikkatlice kestim. Üstünde, aynı erkeksi el yazısıyla yazılmış *Prim* kelimesinin bulunduğu beyaz bir zarf vardı.

Etrafıma bakındım ve birkaç meraklı bakışa rağmen öğrencilerim hâlâ günlükleri üzerinde çalışıyorlardı. Parmağımı mührün altından geçirdim ve zarfın içinden bir not çıkardım.

Prim,

Halledeceğimi söylemişim ve hallettim. Outtatowner Acil Durum Hizmetleri Departmanı, her öğrencinin yazını biraz daha parlak hale getirmek için çeşitli eşyalar sağlamaktan mutluluk duyar.

Bu akşam saat 19:00'da Trawler's Cove'da benimle buluşarak bana teşekkür edebilirsiniz.

Not imzasızdı ama kimden geldiğini çok iyi biliyordum. Yüzüm aydınlandı. Notun altında, bir yığın eşyanın üstünde bir çift 9 numara Nike erkek ayakkabısı vardı; Robbie'ye vermeye çalıştığım ayakkabıyla birebir eşleşiyordu.

Nasıl olmuştu da.. ?

Zamanlayıcımın hafif sesi duyuldu. Başımı kaldırdım ve notu masamın çekmecesine tıktırdım. Birkaç öğrenci günlüklerini bitirmeye devam ederken diğerleri sandalyelerine geri çöktü.

Saate bakarak zamanlayıcıyı ve müziği durdurdum. "Evet, sınıf, beklenmedik bir gelişme var. Son çıkış dans partimizi yapmadan önce, yerel itfaiye teşkilatımızın bize birkaç veda hediyesi var gibi görünüyor!"

Heyecanlı mırıltılar ve titremeler odada bir dalga gibi yayıldı. "Robbie, benimle masamda buluşabilir misin?" Michael'ın sağlık yardımcısı bana gülümsedi. "Eşyaları dağıtmaya yardım edebilir miyim?"

Sırıttım. "Bu harika olur. Teşekkür ederim. Sanırım ... organize kaos umabileceğimizin en iyisi. Bir saniye içinde orada olacağım."

Robbie masama yaklaşırken o başını salladı ve kalan kutuları açmaya başladı.

Önümdeki kutudan Nike'ları çıkardım. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bunlar senin için."

Başını yeni ayakkabılarından kaldırmadı. "I . . . Senden bir hediye kabul edemem. Babam-"

"Bunlar benden değil," diye araya girdim. "Dediğim gibi, itfaiye departmanı cömertçe birkaç hediye bağışladı. *Her* öğrenci bir şey alıyor."

Ayakkabılardan birini eline almadan önce parmak uçları beyaz deriyi sıyırdı. "Benim numaram bile var." Gözleri yukarı fırladığında ona göz kırptım.

Robbie masama doğru eğildi ve beni kucakladı. Beni sıkarken nefesim kesildi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, duygu yüklü bir sesle.

Doğrudum ve omzunu sıktım. Kutuyu kaptığım gibi, heyecanı yönetmeye yardımcı olmak için ön tarafa geçtim.

İtfaiye ganimetleri, tişörtler, hediye kartları... Gerçekten de herkes için bir şeyler vardı ama Whip bir şekilde Robbie'nin icabına bakılmasını sağlamayı başarmıştı.

Whip King sürprizlerle doluydu.

Saate baktım. "Oh! Zil çalmak üzere. Son bir çıkış dansı partisi için toparlanalım."

Gürültülü haykırışlar ve bağırışlar duyuldu ama umurumda değildi. Sınıf olarak seçtiğimiz müziği sıraya koydum ve hoparlörlerimden akmasına izin verdim. Biz şarkı söylerken çocuklar zıpladı, dans etti ve daire çizdi. Sınıfımdan birkaç kız bana doğru yürüdü, vedalaşırken sulu gülümsemeler ve sıkı sarılmalar sundu.

Hayatı boyunca kendini grubun bir parçası olarak hissetmemiş biri için bu yirmi altı çocuk içimde bir şeyleri değiştirdi. Onları her zaman özleyecektim ve kalbimde de özel bir yerleri olacaktı.

Son öğrenci de el sallayarak veda ettikten sonra sonunda yıkıldım ve sıramın arkasında hıçkıra hıçkıra ağladım. Okuldan sonra Rachel beni sıramın arkasında saklanırken buldu, şiş gözler, sümüklü burun ve her şey.

Yanımda yere çöktü. "Demek Müdür'ün de duyguları varmış."

Ona sade bir bakış attım ve burnumu sildim.

"Sana takılıyorum." Omzunu nazikçe benimkine vurdu. "İçinde bir yumuşaklık sakladığını hep biliyordum."

Burnumu çektim. "Yıl sonunda hiç ağlamam. Neyim var bilmiyorum."

Güldü ve gözlerinin kenarını sildi. "*Her* yıl ağlıyorum, bu yüzden sana söyleyemem."

Ayağa kalktım, buruşuk bluzumu düzelttim ve makyajımı kurtarmak için gözyaşlarımı sildim.

"Bir grup arkadaş son günü kutlamak için bir şeyler içip atıştıracağız. Sen de var mısın?"

Elim cebimdeki Whip'in notunu buruşturdu. Saat yedide buluşmak istemişti ve birkaç kadeh sıvı cesaret bunun için uygun olabilirdi. "Çok isterim."

"Adresi bulunduğumuzda sana mesaj atarım ama planımız sadece bir saat kadar odalarımızda çalışmak ve sonra

bitti."

Ona gülümsedim. "Kulağa harika geliyor." Kapıya doğru yürürken onu durdurdum. "Hey, Rach. Trawler's Cove'u hiç duydun mu?"

Gözleri ilgiyle parladı. "Gördüm. Yerel çocukların sevişmek için gittikleri yer." Kaşlarını salladı ve sırtıttı. "Neden? Oraya mı gidiyorsun?"

"Ne? Hayır." Belirgin bir sıcaklığın boynuma doğru ilerlediğini hissettim ve onu aşağı indirdim. Makul bir bahane bulmaya çalıştım. "Bugün küçük grupta birkaç çocuk bundan bahsediyordu. Sanırım içgüdülerim onların iyi niyetli olmadıkları konusunda haklıydı."

Rachel gülümsedi. "İçgüdülerine güven. İyi bir tane." Kendi sınıfına doğru döndü. "Birazdan sana mesaj atarım." Koridorda Rachel iki kolunu havaya kaldırarak, "Okul bitti, bebeğim!" diye bağırdı.

Kahkahalarım çınladı ve sınıfımı temizlemek için acele ettim. İş arkadaşlarımla bir şeyler içmek için buluşmak ve Whip'le gizli randevuma hazır olmak istiyorsam, daireme koşup kendime gelmem gerekiyordu.

YİRMİ BİR

WHIP

Otuz bir yaşında, akli başında bir adama göre, ergenliğin garip sancılarını çeken bir genç gibi terliyordum. Bir çift memeye ilk kez bakmaya çalıştığımndan beri Trawler's Cove'a gitmemiştim ama Emily ve benim yakalanmayacağımız kadar تنها ve marinaya yakındı.

Koy, ana marinanın güneyindeydi. Yüksek kum tepeleriyle çevrili küçük bir plaj vardı, ancak koyun kendisi kayalık çıkıntılarıyla biliniyordu.

Gözlerden uzaktı.

Sessizdi.

Dalgaların kıyıya vuruşunu dinledim ve saatime baktım. 6:57. Emily'nin gelmesini *beklerken-umarken-elim* kalçama vurarak ritim tutuyordu.

Lise çağındaki dört çocuktan oluşan bir grup, koyun kuzey duvarının kayalık kenarından aşağıya sarkarken kıkırdamalar dikkatimi çekti. İki oğlan iki kızın kayalıktan aşağı inmesine yardım ederken bir yandan da inatla sevgililerini süzüyorlardı.

Kuma vurduklarında boğazımı temizledim.

"Kahretsin," dedi bir çocuk, gözleri daha da büyüyerek. "Hey, uh ..." Yardım için arkadaşına baktı.

Kollarımı kavuşturdum ve başımı öne eğdim. "Defol git."

Kızlardan biri onun kolunu çekti ve bana dikkatle bakarak fısıldadı, "Hadi. Başka bir yer bulabiliriz."

Hıyarlık ettiğimin farkındaydım -gençlerin takıldığı bir mekânı sahipleniyordum- ama mahremiyete ihtiyacım vardı. Yerimden kıpırdamadım.

Diğer çocuk başını salladı. "Evet, dostum. Hadi şu tarafa gidelim." Kıyı şeridinin daha yukarısındaki bir sahil şeridini işaret etti. Memnun bir şekilde koyun uzak köşesinde gözden kaybolmalarını izledim ve rahat bir nefes aldım.

"Bu kadar huysuz biri olduğunu fark etmemiştim." Emily'nin yumuşak sesi omzumun üzerinden süzüldü ve ben de döndüm.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Emily, yan tarafında gümüş bir yıldız olan beyaz, alçak topuklu spor ayakkabılar giymişti. Kot şortunun paçaları hafifçe yıpranmıştı ve yıpranma izi kalçasının üst kısmını kesiyordu. Daha yazın başındaydık ama teni şimdiden hafif bronzlaşmıştı. Ellerimi kalçalarında gezdirmek ve gördükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek istedim. Sade V yakalı tişörtü jean şortunun ön kısmına sokulmuştu ve üzerine yumuşak, büyük boy bir hırka giymişti çünkü *tabii ki öyle yapmıştı*.

Emily nasıl olduysa gündelik hayatı zahmetsizce seksi göstermiş.

Engibeli kayalıklarda ilerlerken ona elimi uzattım. "Gelebildiğine sevindim, Prim."

"Yaptığım için şanslısın." Emily'nin ayakları yumuşak bir gümbürtüyle kuma indi. "Trawler's Cove'un ne olduğunu anlamak için etrafa sormam gerekti ve bana sorarsan kulağa korkunç bir cinayet gibi geliyor."

"Neden hep seni öldürmeye çalıştığımı düşünüyorsun?" Tanıştığımız gece evime giden karanlık yol hakkında yaptığı benzer bir yorumu hatırlayarak alay ettim.

Omuz silkti ve bu kaygısız hareket karnıma bir yumruk gibi indi. "Bir kız çok güvende olamaz, sanırım." Elimi uzattım. "Benimle güvendesin."

Eli benimkinin üzerinde durakladı, sanki hâlâ söylediklerimin ne kadar doğru olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Sonunda narin eli benimkinin içine girdi.

"Meraklı gözler olmadan takılabileceğimiz sessiz bir yer istedim." Elini dudaklarıma götürdüm.

Gülümseyip çevremize bakmak için dönmeden önce yanakları gülün en güzel tonuyla doldu. Arkamızda, koy bizi yakındaki yürüyüşçülerden ve kum tepelerinde yürüyen plaj müdavimlerinden ayırıyordu ve Michigan Gölü karşı yönde göz alabildiğine uzanıyordu.

"Burayı seviyorum." Derin bir nefes alıp verdi. "Böyle bir yerde gerçekten nefes alabiliyormuşsun gibi geliyor."
Arkasına geçtim ve kollarımı ona doladım. Onu kucağıma alabilmek iyi hissettiriyordu, çok iyi.

omzumun üzerinden bakmadan. Meydan okuyan bir yanımla halka açılmamızı talep etmek istiyordu -birlikte olduğumuzu kabul etmeyen herkesi becermek- ama böyle düşünmek için çok erkendi. Birlikte yatmak konusunda anlaşmıştık, daha fazlası değil.

Kıyıdaki bir kayaya bağladığım kano suyun içinde sallanıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Gözleri büyüdü ve omzunun üzerinden bana baktı. "Hazır mısın? Buraya kadar sanıyordum."

Onu bırakmadan önce bir kez sıktım. "Hayır. Planlarım var." Elimi uzattım ve bu sefer tereddüt etmeden elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Onu kanoya doğru çektim. Şık ve avcı yeşiliydi. Oturaklar pırıl pırıl meşeydi, sıcak kahverengiye boyanmış ve parlayana kadar cilalanmıştı. Malzemelerim her koltuğun altına özenle sıkıştırılmıştı. Uzandım ve onun için bir can yeleği aldım.

"Bunu giy."

Yeleğe baktı. "Nereye gidiyoruz?"

Gülümsedim ve kendi yeleğimi giyip tokasını taktım. "Sadece sana bir şey göstermek istedim."

Gözlerini bana dikti. "Hmm. Tamam . . ."

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim. "Bin şu lanet tekneye Prim."

Emily gülererek kanonun kenarlarını destekledi ve dikkatlice içine girdi. Oturacağı yeri işaret ettim ve o da ön tarafa yerleşti. Botun bağlarını çözdükten sonra, içine tırmanmadan önce bizi suyun derinliklerine taşıdım.

Kürekleri kullanarak Trawler's Cove'un etrafında kürek çektim. Yaz güneşi gökyüzünde alçakta asılı duruyor, daha uzun günler ve daha sıcak geceler vaat ediyordu. Mandalina ve altın sarısı renkleri suyun üzerinde parılıyordu.

"Su o kadar berrak ki. İnanılır gibi değil. Kum tepeleri de *muazzam*."

Başımı salladım, sesindeki şefkat ve hayranlık duygusu hoşuma gitmişti. Emily'nin büyüdüğüm yeri takdir etmesinde içimi burkan bir şeyler vardı. "Gerçekten de böyle başka bir yer yok."

Koyu gezdikten sonra kanoyu, gençlerin gittiği yerin ötesinde, sadece tekneyle ulaşılabilen ıssız bir kumsal boyunca demirledim. Kıyı şeridinde dans eden yengeçler gibi sinirlerim gerilmişti.

"Aç mısın?" Ben sordum.

Kirpiklerini kırıştırdı ve midem bulandı. "Her zaman."

Güldüm ve koltuğumun altından küçük bir battaniye ve sepet çıkardım. "İşte benim kızım."

Emily'ye battaniyeyi ve sepeti uzattım, ardından kanonun altından küçük yakacak odun demetini ve katlanabilir küçük bir küreği indirdim. Kumdan bir açıklığa doğru yürüdük ve çenemle işaret ettim. "Şunu kurabilir misin?"

Emily sözünü sakınmadan battaniyeyi açtı, yumuşak kumun üzerine serdi ve sepeti ortasına yerleştirdi. Kamp küreğini kullanarak rüzgârı engellemek için dairesel bir çukur kazdım. Dairenin içine, kütükleri düzgün bir şekilde dizmeden önce ortasına biraz çıra yığdım. Elimi cebime attım ve bir çakmak çıkarıp çırayı tutuşturdum. Öne doğru eğildim ve büyüyen ateşe üfledim.

Döndüğümde Emily'nin beni izlediğini fark ettim. "Ne?" Sırtışı genişledi. "Hiçbir şey."

Battaniyenin üzerine yerleştikten sonra piknik sepetinin kapağını açtım. Emily köşede dizlerinin üzerine oturdu ve sepetin içine baktı. Yarım somun kabuklu Fransız ekmeği, iki Royal Riviera armudu, parşömene sarılı jambon ve bir parça peynir çıkardım.

Topuklarının üzerinde arkasına yaslandı, avuç içlerini pürüzsüz kalçalarının üst kısımlarına dayadı ve iç çekti.

"Sürprizlerle dolusun." "Nasıl yani?" Sonunda bir demi şişe köpüklü şarap ve iki sapsız kadeh çıkardım.

"Beni Trawler's Cove'a öpüşmek için götüreceğini sanıyordum." Mavi-yeşil gözleri solmakta olan güneş ışığında parlıyordu.

Kaşım kalktı ve yüzüme şeytani bir sırıtma yayıldı. "Seninle öpüşmemi *ister* misin?" Kaşlarımı aşağı yukarı oynattım ve dört ayak üzerinde ona doğru yürüdüm.

Emily ekmeğin kabuğunu kaptı ve şakacı bir ciyaklamayla bana fırlattı.

Onun alanını doldurdum. Parfümünün taze, çiçeksi kokusu etrafımı sardı. Beni bunalttı. Dudaklarımı onunkilere bastırdım.

İçini çekerek öptü ve tereddüt etmeden bana doğru açıldı.

Onun içinde boğulmak istedim.

Aletim kalınlaştı ve kanım onu kuma yapıştırıp *alma* isteğiyle kabardı. Nasıl oluyordu da sahip olamadığım tek kadından bu kadar etkileniyordum?

Bu işi sürdüğü sürece doğru yapmaya kararlıydım, kendimi durdurdum, ama yemyeşil alt dudağına dişlerimi son bir kez geçirmeden önce değil.

Ben doğaçlama pikniğimizi düzenlemeye geri dönerken Emily sırtıttı. Etrafına bakındı, bakışları çıtırdayan ateşe takıldı ve iç çekti. "Bu gerçekten çok güzel."

Söyleyecek doğru şeyi ararken Emily'nin bakışları üzerimde kaldı. "Sen dünyayı hak ediyorsun." Sözlerim yumuşaktı ama her birinde ciddiydim.

Emily usulca gülümsedi ve meraklı bir ses mırıldandı. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Babamla çok fazla takılıyorsun." Babasından bahsedince sustum, Emily devam etti ama dikkati ellerindeydi. "Bir süre önce kötü bir ayrılık yaşadım. İdeal değildi. Craig uğruna tüm hayatımı alt üst ettiğim biriydi. Yeni bir iş. Yeni bir şehir. Birkaç yıl boyunca her şey mükemmel bir şekilde düşünülmüş planıma göre ilerledi." Esprili olmayan bir kahkaha attı. "İşler yolunda gitmedi. Sonra Outtatown'a geldim ve yeni bir başlangıç yapmak istedim ama birçoğu bana sadece hareketlerin içinden geçmek gibi geldi. Babam içimi gördü, beni oturttu ve dedi ki, *Melly, hayatı bir kontrol listesi gibi yaşayamazsın. Eğer hak ettiğin hayatı istiyorsan kendi yolunu bulman gerekecek.*"

Derinleşen sesi ve şefin taklidi hayranlık uyandıracak kadar yerindeydi ve sözleri göğsüme bir darbe indirdi.

Yumuşak gözlerini benimkilere dikti ve omuz silkti. "Bazen kontrol listeleri daha kolay oluyor."

Sertçe yutkundum. "Ailen iyi insanlar. Onlara sahip olduğun için şanslısın."

"Peki ya seninki?" Ateş ışığında gözlerinde sessiz bir merak vardı. "Annem, annenin ortalıkta olmadığını söyledi ama baban ..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı sertçe salladım. "Benim ailem seninki gibi değil. Kalpten kalbe konuşmalarımız ve sevgi dolu sohbetlerimiz yok. Annem ben yedi yaşındayken ortadan kayboldu. Babam eşyalarını topladığını ve bir daha arkasına bakmadığını söyledi."

"Aman Tanrım ..." Fısıltısı kıyıya vuran dalgalar tarafından bastırıldı.

Acımasını istemedim, bu yüzden devam ettim, kendimi acı verici bir şekilde açtım ama sessiz ateş ışığında bir şekilde gerekli hissettim. "Babam sert bir adamdır. Saygısını hak eder. Otuz bir yaşındayım ve henüz o noktaya geldiğimden emin değilim."

"Nasıl kazanıyorsun?" Sorusu samimiydi ve beklediğim yargılamadan yoksundu.

"Sorgulamadan ya da tereddüt etmeden istediğini yapmak." Bir omzumu kaldırdım. "Mükemmel örnek annen." Doğrulduğunda kaşları çatıldı. "Annem mi?"

Başımı salladım. "Remington County Tarih Derneği'nin bir parçası ve babamın satın almak istediği bir binayı tarihi bina olarak ilan etmeye çalışıyorlar. Onu bundan vazgeçirmeye çalışmamı istiyor. Babam şefle olan ilişkiyi bir giriş olarak gördü. Bu onun uzmanlık alanı - kazanmak için uğraşmak."

Emily ağır dakikalar boyunca alevlerin dansını izledi. "Yine de yapabilirsin" -omzunu silkti- "yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyorsan onunla konuş."

Bunun hiçbir zaman bir seçenek olmadığını bildiğim için elimdeki sopayı kenara fırlattım. "Babamın istediği şey nadiren *doğru* şeydir." Gözleri benimkileri aradı ve ben de bacaklarımı önüme uzattım.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu sonunda.

Karşımdaki muhteşem kadına baktım, yüz hatları altın rengi ateş ışığıyla aydınlanmıştı. "Bu konuda endişelenmeyeceğim. Kral girişimini bu kadar uzun süre bensiz idare etti."

Söylemediğim şey, Şef Martin ve karısının bana ailemden daha fazla sevgi gösterdikleri gerçeğiydi. Onlar benim için kendi kanımdan daha önemli hale gelmişti.

O karşımda otururken, üzerimize gündelik bir rahatlık duygusu yerleştikçe ve dalgaların yuvarlanışını dinledikçe ruh hali yavaşça yükseldi. Mimolette ve armut ısırıklarıyla gülüştük ve işte o zaman acı bir gerçek kafama dank etti ve içimi korkuyla doldurdu.

Emily Ward, derli toplu, inatçı küçük bir pakete sarılmış çürük bir kalp ağrısıydı. Onu hak edecek kadar iyi olabileceğim bir dünya yoktu ama hayatımda ilk kez geride kalma ihtimali dayanılmazdı.

EMILY

"BULMAM LAZIM," diye homurdandı Whip, kamyonetinin kabinini çılgınca ararken. Eliyle saçlarını tararken saçları yer yer havaya kalktı.

Geride durup manzaranın tadını çıkardım. Whip'in beyaz tişörtü göğsüne tam oturuyordu ve o torpido gözünü karıştırırken, koltukların altını kontrol ederken ve orta konsolu kurcalarken kaslı kışına bakarken kot pantolonunun oturuşunu takdir ettim. Tekne gezintimiz ve pikniğimizden sonra sahilde olduğumuza dair tüm kanıtları silmiştik ve Whip bizi Trawler's Cove'a doğru geri götürmüştü.

Yardım teklifime rağmen, Whip kanoyu kayalık çıkıntıya kadar kendisi taşımakta ısrar etti, ardından da damlayan tekneyi kamyonetinin üzerine sabitledi. Oraya vardığımızda, ön cam sileceklerinden birinin altına küçük bir not sıkıştırılmıştı.

Bulmada iyi şanslar.

Sullivan'lardan birinin şakası olduğu açık olan Whip, kamyonetini bir şekilde karıştırdıklarına ikna olmuştu. Dakikalar boyunca hiçbir şey bulamayınca bir şey fark ettim. "Gerçekten bir şeyleri karıştırdıklarını nereden biliyorsun?"

Yavaşça bana döndü.

Düşüncem tam olarak şekillendiğinde başımı salladım. "Biriyle uğraşmak için kamyonunuza bir şey yaptıklarını ama aslında hiçbir şey yapmadıklarını *düşünmelerini* sağlamaktan daha iyi bir yol olabilir mi? Bu seni yiyip bitirir. Seni çıldırtır." Omuz silktim. "Ben de öyle yapardım."

Whip dik durdu ve kamyonetinin kapısını çarptı. "Orospu çocuğu."

Bir elimi kaldırdım. "Yani -yanlış anlamayın- yine de tuhaf bir şey var mı diye gözümü ya da burnumu dört açardım ama bunun bir akıl oyunu olduğuna bahse girerim."

Çenesindeki bir kas çalıştı. "Psikolojik savaş."

Bir kahkaha attım. "Yani, belki bundan daha az dramatik ama elbette."

Daha rahatlamış olan Whip kamyonetinin kapısına yaslandı ve sessiz yola baktı. "Yakınlarda bir yere mi park ettin?" Başımı salladım. "Evim sadece birkaç blok ötede. Yürüdüm."

Mırıldandı ve dikkatini ayaklarının üzerinde toplamadan önce sokağa bir göz attı. "Seni eve bırakabilirim ya da ..." Gözleri benimkileri buldu. "Benim evime geri dönebiliriz."

İçimde bir sıcaklık oluştu ve bir gülümsemeyi bastırdım. "Bu hoşuma giderdi."

Whip aceleyle yolcu tarafına geçti ve ben kamyonetine tırmanırken kapımı açtı. Saçlarım göl esintisi yüzünden birbirine karışmıştı ve beklentim tenimin altında uğulduyordu. Kamyonu yolda ilerlerken cama yaslandım.

Saat geç oluyordu ama Outtatowner'da hâlâ kıyı yaşamının telaşı vardı. Turist sezonu tüm hızıyla devam ediyordu ve kaldırımlar hâlâ hareketliydi. King Tattoo'nun hayat dolu olduğunu görebiliyordum ve Whip'in tüm dövmelemleri orada yaptırıp yaptırmadığını merak ettim. Zihnimde, her bir çizgiyi dilimle takip etme planları yaptım. Bakkalın önünden geçerken gülümsedim ve Whip'le tanıştığımız geceyi hatırladım.

Kamyonet kırmızı ışıktaki durduğunda Whip durdu ve "Siktir" diye mırıldandı. Doğruldu ve neye baktığını görmek için etrafıma bakındım.

Yaya geçidinin hemen ilerisinde, annemin eli üvey babamın kolunun kuytusuna şefkatle sokulmuştu.

Paniklediğim için gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne yapacağız?"

Bir kolunu kaldırdı, orta konsolu da yanına alarak aramızdaki bank koltuğunu açtı. "İn aşağı."

Tereddüt etmeden döndüm ve gövdeyi orta koltuğa bastırdım. Yüzüm neredeyse onun kucağındaydı ve kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından ışıklar değişti ve Whip'in kamyoneti ileri doğru hareket etti. Yolda ilerlerken

Kesişme noktasında, kolunun sessiz bir selamla kalkışını dehşet içinde izledim. "Seni gördüler mi?" Tısladım.

"Evet," diye gülümseyerek homurdandı. "Kesinlikle fark edildi." "Kahretsin. Sence *beni* gördüler mi?"

Whip'in kolu sırtım boyunca rahatça uzanıyor, gömleğimin kot şortumdan ayrıldığı yerde küçük bir daire çiziyordu. Sıcak parmakları bel kemerini aşır tenimi okşadı. "Bence iyiyiz, ama belki de güvende olmak için aşağıda kalmalıyız."

"Tamam." Önüme, doğrudan kasıklarına baktım ve ellerim gergin bir şekilde kalçasını kavrayarak bekledim. O sürmeye devam ederken yüzüm kucağındaydı. Çömelip olduğum yerde sabitlendiğimde, sertleştiğini fark ettim.

"Şehirden çıkmadık mı daha?" Bakmaya cesaret edemedim.

"Evet, bir süredir öyleyim." Kendini beğenmiş sözleri gözlerimi devirmeme ve oturduğum yerden kalkarken kalın kalçasına şakacı bir tokat atmama neden oldu. "Sen en kötüsüsün." Kamyonun kendi tarafıma geçtim.

Whip güldü. "Bundan zevk aldığı için bir erkeği suçlayamam, sadece birazcık." Koltuğunda kıpırdandı, kendini en müstehcen erkeksi şekilde ayarladı. İçimden bir şehvet şimşegi çıktı.

Kollarımı kavuşturdum, hâlâ sinirlenmiş gibi davranıyor ve meme uçlarımla sert küçük noktalar halinde büzüştüğü gerçeğini gizlemeye çalışıyordum. Sonunda Whip'in sessiz yolundan aşağı döndüğümüzde rahatladım. Güneş nihayet ağaçların ardında kaybolmuştu ve alacakaranlıkta geniş evinin şeklini seçebiliyordum.

Garajına değil de müstemilatın yanına park ettiğinde ona soru dolu gözlerle baktım.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Whip dışarı çıktı ve kapımı açmak için kamyonun etrafında döndü. Dışarı çıkarken ona sırtıttım. "Prenses muamelesine alışabilirim."

Omzumdaki saçları süpürüp bana doğru eğildiğinde ağzının kenarına bir sırtıma yerleşti. "Şimdi sana prenses muamelesi yapacağım çünkü dizlerinin üzerine çöküp sikim için yalvardığında bunu hak etmiş olacaksın."

Tüylerim diken diken oldu ve dizlerimin bağı çözüldü. Gömleğini kavradım. "Bu kabul edeceğim bir anlaşma."

"Güzel." Whip garaja doğru yürümeye başladı, ben de onu takip ettim. İçeri girince tepe ışıklarını yaktı. Atölyesinin ortasında, olta tutucuları ve halatları yan tarafa tutturulmuş gibi görünen büyük bir tekne vardı. Kirliydi ve kötü durumda görünüyordu.

Kıç tarafında *Noble King Fishing Tours* boyanmıştı, ancak altında başka bir şey varmış gibi görünüyordu. Başımı öne eğdim. "Tekne mi? Bir balıkçılık şirketiniz falan mı var?"

Ellerini ceplerine sokarken Whip'in gülümsemesi yumuşaktı. "Hayır. Bu teknenin Sullivan'lara büyük bir *siktir* git olması gerekiyordu. Şuna bir bakın." Öne doğru bir adım attı ve teknenin yeni takma adının altında gizlenen boya tabakasını parmak ucuyla çizdi. Üzeri boyanmıştı ama yine de bir ismin dış hatları görülebiliyordu.

"Juney?" Ben sordum.

"Merhum Bayan Sullivan'ın adı June'du."

Göğsümde bir sancı hissettim.

Whip'in dudakları birbirine yapıştı ve acımasızca başını salladı. "Babam Sullivan'ları birkaç basamak aşağı indirmeye her zaman çok meraklı olmuştur."

"Rekabet yüzünden," diye onayladım.

Başı seğirdi. "Onun için bundan daha fazlası var. Tabii ki birbirimize şaka yapıyoruz ama bunların hepsi önemsiz, zararsız şeyler. Bu kişiseldi."

Odanın ağırlığını hissederek sessiz kaldım ve devam etmesini bekledim.

"Red Sullivan -babaları- bir çiftçi ama balıkçılık turlarını kârlı bir turizm fırsatı olarak gördü. Muhtemelen iyi de bir fırsat olurdu."

Dehşet mideme sızdı. "Olabilir miydi?"

Whip başını salladı, gözleri tekneden hiç ayrılmıyordu. "Red hastalandı. Erken bunama başlangıcı sanırım. Babam tekneyi onun altından satın aldı, sadece üzerine kendi adını yazdı ve sırf yapabildiği için marınada göze çarpan bir yere yanaştırdı."

"Bu ..." Buna ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

"Boktan mı?" İğrenme sözlerini lekeledi. "Evet, öyleydi."

"Peki neden sende?" Göğsüm sıkışarak yüzünün yan tarafını aradım.

"Onu gerçek sahiplerine geri veriyorum. Kız kardeşim Sylvie'den Duke'a bir hediye. Onu buraya yerleştiriyoruz ve eğer yapabilirsem iç kısımdaki ahşap işçiliğinde birkaç tamirat yapacağım."

Hayranlık duygularımın kabarmasına neden oldu ama endişe de beynimi tırmaladı. Whip babasına hiç benzemiyordu. Russell King'in nüfuzunu ve gücünü kendi çocukları üzerinde kullanacak kadar kalpsiz olması içimi kemiriyordu. "Baban bu konuda ne hissediyor?"

Hafifçe alay etti ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti ve başımın tepesine hafif bir öpücük bıraktı. "Sen oldukça zekisin Prim. Bunu biliyor muydun?"

Kendimi gösterdim ve sıcak kucağına doğru eğildim. "Planımız fark etmemesini ummak ama fark ettiğinde de sonuçlarına

katlanmak.

Hadi gel." Whip içini çekti ve ışıkları kapatıp atölyeyi kilitlemeden önce beni çıkışa doğru yönlendirdi. "Senin için berbat ailem hakkında konuşmayı içermeyen planlarım var."

Hızlı bir hareketle kıcıma bir tokat attı ve ben de bir çığlık atarak ondan kaçmak için çimlerin üzerinden hızla uzaklaştım. Koştum ama arkamda ağır ayak sesleri gürledi. Baş döndürücü bir fermuar ve ardından ilkel bir ciyaklama karanlığı yırttı. Tüm çabalarımaya rağmen, Whip beni tam ortamdan yakaladı ve havaya kaldırdı. Kıkırdadım ve ona karşı koydum.

Çırpınmama ve tekmelememe rağmen, Whip beni itfaiyecinin omzunda baş aşağı taşıyana kadar itip kaktı. "Hiç adil değil! Bunu daha önce de yapmıştın!"

Kırbaç, kapısının kilidini açıp beni yatak odasına doğru çekerken zahmetsizce beni yerimde tuttu. İki eliyle kalçalarımı destekledi ve önünden aşağı kaymama izin verdi. Gözleri benimkilere dikilmişti. "Sana söz veriyorum, Prim. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım."

İçimi derin bir açgözlülük kapladı. Whip'le birlikte olabilecek tek kadın olduğumu düşünecek kadar aptal değildim, ama şu an için onun gerçekten *benim* olduğunu bilen doğuştan gelen bir kadınsılık taşıyordum.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve gözlerimi onunkilere kilitledim. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, göz temasını hiç kesmedim. "Prenses muamelesini böyle mi hak ediyorum?"

Parmaklarım pantolonunun bel bandıyla oynadı, karnının alt kısmındaki gergin deriyi okşadı. Dokunuşumla sıkıştı.

"Oldukça iyi bir başlangıç." Buz mavisi gözleri açtı. Alaycı dokunuşum karşısında vücudundaki her kas kaskatı kesildi. Dizlerimin üzerinde olabiliyordum ama pantolonunun fermuarını yavaşça açıp önümde dağılmasını izlerken gücü elimde tutuyordum.

O anda bile sikinin görüntüsü nefesimi kesmişti. Siyah boxer külotunun pürüzsüz yüzeyinden kabarmıştı. Uzunluğunu avuçladım, genişliğinin altından geçen her bir halterin üzerinde gezindim.

Onun için ilk kez dizlerimin üzerine çökmüyordum ama birbirimizin kıyafetlerini yırtmak, bitiş çizgisi için savaşmak yerine dalga geçmek istiyordum.

İşkence.

Ağzımı kullanarak yıldızları görmesini sağlamayı planlıyordum. Whip'in önce gelmesi beni hiç endişelendirmiyordu; deneyimlerim bana onun bunu fazlasıyla telafi edeceğini söylüyordu.

"Gözlerindeki o bakışa güvenmiyorum." Whip'in sesi tüylerimi diken diken eden bir boğukluktaıydı.

Pantolonunu ve iç çamaşırını indirip onu serbest bırakırken ona hınzırca bir sırıtış attım. "Seni diğer tüm kadınlar için mahvedeceğim." Sikinin alt tarafındaki belirgin bir damarı yavaşça yaladım.

Derin bir iniltiyle Whip'in başı geriye düştü. Sonra eliyle yanağımı okşamadan önce bana baktı. "Zaten yaptın, Prim."

Meme uçlarım sütyenimin içinde acı içinde kısırılıyordu. Beni yere atıp almasını istiyordum ama bunu onun için uzatmaya kararlıyđdım. Pozisyonumu ayarlayarak bir elimle onu kavradım, diğer elimle de sikinin başını okşadım. Yavaşça, onu ağzımın derinliklerine almaya başladım, dilimi metal halterlerin üzerinde gezdirdim.

Gözlerim sulandı ve onu daha da derine çekerken başım sallandı. Tükürük ağzımda birikti ve onu emmek ve kızdırmak için kullandım. Onun etrafında inliyor, amımın daha da ıslandığını hissediyordum. Whip ile seks yapmak müstehcen ve özgürleştiriciydi. *Daha önce* hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve *daha fazlasını* istiyordum.

Tutuşumu bırakarak ağzımı onun üzerinde tuttum ve gözlerimi onunkilere diktim. Serbest kalan elim bacaklarının arasına daldı ve taşaklarının yumuşak derisini nazıkçe okşadı. Burnumdan dikkatlice bir nefes çekerek onu olabildiğince derine çektim. Kırbaç titredi ve kalçaları seğirdi. Taşaklarının arkasındaki hassas noktayı okşayarak, çenem ağrıyana kadar onu daha da derine soktum.

Whip ile vahşiydim, özgürdüm. Aklımda bir fikir yeşerdi, hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğim kadar iğrenç bir fikir. Arkama yaslandım, ona gülümserken dilimi başının üzerinde gezdirdim.

"Bir fikrim var. Bir şey deneyebilir miyiz?" Kirpiklerim aşağı inerken utangaç bir

kızarıklık yanaklarımı ısıttı. Whip uzandı ve beni ayağa kaldırdı. "Herhangi bir şey."

Şortumun düğmelerini hızla açarak yere düşmelerine izin verdim ve spor ayakkabılarımı çıkardım. Sırada tişörtüm vardı, yere düştü, onu sütyenim ve külotum izledi. O hızlıca soyunurken ben çıılçıplak ve beklentiyle mırıldanarak onun önünde durdum.

Nefes alıp verirken karın kaslarının kesik çizgileri bükölüyordu. Bana doğru uzandı ve bir parmağını bacaklarımın arasına soktu. "Sırlısıkılam olmuşsun Prim. Sikimi o daracık gırtlığına kadar aldığın için ıslandığını söyle bana."

Parmağını daha uzağı itmeden yatağı doğru geri adım attım. "Daha fazlasını istiyorum." Yatağı tırmandım. Sırt üstü yatıp ayaklarımı ondan uzattığımda kaşları havaya kalktı. Sonra yatağın kenarına doğru kaydıldım ve başımı yataktan sarkıttım. "İşte böyle."

Sert bir çekişle sikini okşayıp öne doğru adım atarken gözleri karanlık ve vahşiydi. "Boğazını sikmemi mi istiyorsun?"

Dudaklarımı yaladım ve

başımı salladım. "Ağzını aç."

Bana söyleneni yaptım, dilimi ona uyum sağlaması için düz bir şekilde bastırdım. "Aferin kızıma."

Parmaklarım klitorisimi buldu ve o sikini ağzıma sokarken ben de yavaşça, işkence edercesine daireler çizmeye başladım. *"Siktir."*

Boğazımın arkasına doğru iterken çıkardığı tek bir hece sistemimi sarstı. Onu parçaladığım için dölünün boğazımdan aşağı kaymasını o kadar çok istiyordum ki. Ağzıma yavaşça girip çıkarken onayımı ve hevesimi mırıldandım. Geri uzandım ve kalçalarını kavradım. Ağzımı sikerken rahat bir hız ayarlamama izin verdi.

Sert avuç içleri meme uçlarımdan üzerinden geçti. Onları sıktı ve büktü. Tüm vücudum zevkle mırıldanırken kalçalarım birbirine bastırdı.

Göğüslerimi kavradı. "Boşalacağım, Prim."

Çabalarımı iki katına çıkarırken kalçalarını kavrayışım sıkılaştı ve onu orgazmına izin vermesi için cesaretlendirdim.

Parmak uçları daha da sertleşti ve bir iniltiyle, boğazımın arkasına sıcak, kalın sperm fişkirirken alabildiğim kadar inç aldım.

Onu çalıştırdım, yuttum ve orgazmının son pompaları boğazımdan aşağı damlarken onu daha derine tuttum.

Sarsıldı, ağzımdan kayarken dizlerinin bağı çözüldü. Karnıma doğru yuvarlandım, çenemdeki pisliği sildim ve ona sırtıttım. Yüzleşmeye hazır olmadığım hiçbir zorluk yoktu ve sik emmek de bir istisna değildi.

"Bu ... idi." Güldü. "Lanet olsun, Em. Başım dönüyor."

"A artı iş mi? Beş yıldız mı?" Yumuşak, heyecanlı bir

kıkırdamayla alay ettim. Whip bana sırtıttı. "Bu dünyanın

dışında. Sanırım Tanrı'yı gördüm." Isı yanaklarımı kavurdu ve

gözlerimi kaçırdım.

Bana doğru sinsice yaklaştı ve bana bakarken yüzümü ellerinin arasına aldı. "Neden kızarıyorsun, Prim?"

Dikkatini dağıtmak ve başka bir yere odaklamak umuduyla ellerine doğru eğildim ama o beni tuttu, bekledi.

"Sadece ..." Cesaretimi topladım ve gözlerinin içine baktım. "Beni farklı hissettiriyorsun. Kendime güveniyorum. Yatak odasında hiç bu kadar maceracı olmamıştım. Hoşuna gittiğine sevindim."

Beni uzun, sert ve derin bir şekilde öperken ağzımı hiç tereddüt etmeden indirdi. "Sen de beni farklı hissettiriyorsun."

Vücudu benimkini sararken gözlerinde hınzır bir parıltı parlıyordu. "Şimdi sana gösterme sırası bende," diye tehdit etti kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırarak.

Yatak başlığına yığılmış pelüş yastıklara gömüldüğümde, Whip'in elleri vücudumu okşadı. Ateş ve coşku bekliyordum ama dudakları yumuşak ve ılıktı.

Yavaşça vücudumda aşağı doğru hareket etti ve ben ona tamamen çıplak kalana kadar dizlerimi açtı. Ben yastıkları kavrayıp onun adını haykırırken, yüzü bacaklarımdan arasına gömülmüş bir halde orgazmımı sürükledi.

Daha sonra, kalçalarını benimkinin beşiğine yerleştirdiğinde, içeri girmeden önce açıklığımla alay etti. Gözleri kilitlendi, nefis ağırlığıyla beni yatağa sabitledi. Kollarım boynuna dolanırken bacaklarım ona sarıldı. Ellerim saçlarını okşuyordu.

Kırbaç yüzünü saçlarıma gömdü, adımı mırıldandı ve kendini içeri bıraktı.

Yatak odasının karanlığında bir şey değişti, içimdeki bir şey değişti.

Onun kucağında artık iki arkadaşın sevişip iyi vakit geçirmediğini fark ettim. Bu, iki ruhun kendilerini birbirlerine açması ve kırık parçalarımızın bir şekilde mükemmel bir şekilde birbirine uyduğunu keşfetmesiydi. Sonunda beni tamamen doldurduğunda adı nefesimin fısıltısıydı.

YİRMİ ÜÇ

WHIP

EMILY'nin yanında ölü gibi uyudum.

İtfaiyecilerin genellikle sağlıklı uyku alışkanlıklarıyla mücadele ettikleri bir sır değildi - işin bir avantajı olduğunu tahmin ediyordum. Ama Emily'nin yanında? Saçlarını yıkadıktan sonra şampuanımın kokusuyla yumuşacık bedenine sarıldığımda -ki ondan önce böyle bir şey yaptığımı hayal bile edemezdim- *saatlerce* dinlenebilirdim. Rüya ile uyanıklık arasında bir yerde, onun etrafında kıvrıldım.

İyi bir sevişme başka bir şeydi ama dün gece tamamen yeni ve beklenmedik bir şey olmuştu. Emily de bunu hissetmişti. Hızımız nazik bir gelgite ve saygılı bir keşif akışına dönüştüğünde bunu yüzünde gördüm. Nazik öpücükler. Karanlıkta fısıltılar. Söylenmemiş sözler.

Vücudunun her hattını saatlerce izledikten ve hafızama kaydettikten sonra bitkin düşmüş olmalıydım ama çok heyecanlıydım. Bir ejderhayı öldürebilir ya da Everest'e tırmanabilirdim.

Sahip olamayacağın bir kadına bu kadar ilgi duymak tam bir akıl tutulmasıydı. Onu kendime çektim ve yüzümü omzuna gömdüm. "Benimle kal."

"Mmm." Emily mırıldandı ve kıcını bana bastırdı. "Gelemem. Karnaval için Bluebirds ile öğle yemeği planlamam var." Kollarımın arasında dönüp bana bakmadan önce gerindi ve inledi. Eliyle ağzını kapattı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve bir kahkahayı bastırdım. "Ne yapıyorsun?" "Yavru kedi nefesim var," dedi elinin arkasından.

Sırıttım ve dudaklarına şapırtılı bir öpücük kondurmadan önce elini yüzünden çektim. "Gitmeden önce seni besleyebilir miyim?"

Yanakları kızarmış bir halde saate baktı ve sabahın geç saatinde olduğunu fark etti. "Gerçekten hareket etmem gerekiyor. Beni serseriye çeviriyorsun."

O otururken ben de yatakta geriye doğru uzandım ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim. "Bana sorarsan dün gece fazla mesai yaptın." Ben ona taparken onun zevkle eğilmesini izlemenin ne kadar tatmin edici olduğunu hatırlayınca kanım kaydı.

Emily çıplak ve utanmaz bir şekilde ayağa kalktı ve omzunun üzerinden bana hınzır bir gülümseme fırlattı. Kendinden emin bir şekilde parkelerin üzerinden geçip en-suite banyoda kaybolurken çıplak kıcına baktım. Gözlerimi kapattım ve hiçbir şeyin daha mükemmel bir sabahı mahvedemeyeceğinden emin bir şekilde o anı yaşadım.

Günüm tamamen boka sarmak üzereydi.

Ama eğer Remington County Tarih Derneği'yle karşı karşıya gelmek istiyorsa, bunun kendi sorumluluğunda olduğunu söylediğimde babamın yüzündeki ifadeyi görmeye değmeyecekse lanet olsun. Onun adına Marilyn Martin ya da başka biriyle konuşmak için devreye girmeyecektim. Aslında, konuşma planladığım gibi giderse, onun gazabına dayanacak kadar şanslı olacaktım ve duruşumda sabit olduğumu gördüğünde beni tamamen kesecekti.

Tek fark, artık umursamanın ötesindeydim. Artık beni tanımlaması için ona ya da onun etkisine ihtiyacım yoktu.

İş için uzakta olmadığı zamanlarda babam Michigan Gölü'nün kumullarla kaplı kıyılarında lüks bir apartman dairesinde yaşıyordu. Annem bir daha dönmek üzere ayrıldıktan kısa bir süre sonra King malikanesinin mülkiyetini kız kardeşine devretmişti. Biz o evde büyüdük ve Bug ile ücretli personel bizi ellerinden geldiğince iyi yetiştirirken babamın ara sıra yaptığı ziyaretlere katlandık.

Babamın Porsche'si binasının önüne park edilmediğinde, dolambaçlı yollardan King malikanesine doğru ilerledim. Babamın uzun süreler boyunca iş için dışarıda olması ve görünüşte hayırsever kuruluşlara yaptığı cömert bağışlarla cebini doldurması sık rastlanan bir durumdu. Kuşkusuz kendisinin de parmağı olan ve bol miktarda komisyon aldığı kuruluşlar

vergi indirimleri ya da cebinde taşıyabileceği iyilikler.

Her nerede olursa olsun, Bug Teyze onu takip edebiliyor gibiydi ve benim de ona yükleyeceğim bir ömür boyu sürecek sorunlarım vardı.

Arabamı uzun ve dolambaçlı araba yoluna çektiğimde, ailemin malikânesi ufukta büyükçe görünüyordu. King ailesinin zenginliğinin ve gururunun bir kanıtı olan büyük malikâne, babamın sık sık yaptığı gibi kibirle bana bakıyor gibiydi. Arabayı park ederken derin bir nefes aldım ve kendimi çok uzun zamandır ertelediğim yüzleşmeye hazırladım.

Süslü meşe ön kapı açılırken gıcırdadı, menteşeleri zamanın ağırlığından şikayet ediyor ve evin sessizliğinde yankılanıyordu. İçerideki hava cilalı ahşap ve eski para kokusuyla yoğundu. Etrafıma bakındım ve evin her tartışmayı, öfkeyle duvara fırlatılan her kırık tabağı, yerine getirilmeyen her sözü hatırladığını biliyordum.

Çalışma odasına doğru ilerlerken, kibrini bir bardak viskiyle boğmasını beklediğim babamla karşılaşmak için kendimi hazırladım. Ağır meşe kapı açıldı ve gölgelerle örtülü bir oda ortaya çıktı. Maun masanın arkasında bir figür kamburlaşmış, puro dumanı havada bayatlamıştı. Ben konuşmaya hazırlanırken odadaki gerilim arttı ama figür sessiz kaldı.

Yıllardır prova ettiğim sözleri söylemeye hazır bir şekilde orada dururken, figürün yükselmesi şaşkınlıkla durmama neden oldu. Loş ışıktaki Bug Teyze'nin yüzü belirdi; her zamanki sakin tavrı yerini endişeli bir havaya bırakmıştı.

Bug Teyze beni görünce sarsıldı. "Kırbaç," diye kekeledi, sesi kıyı rüzgarındaki sonbahar yaprakları gibi titriyordu. Güldü ve bir elini göğsünün üzerine koydu. "Beni korkuttun."

Onda bir terslik olduğunu hissederek bir adım öne çıktım. "Neler oluyor, Bug? Sen iyi misin?"

Gümüş rengi saçlarından bir tutamı yüzünden savurdu ve tekrar güldü. "Tabii ki iyiyim. Beni korkuttun, hepsi bu."

"Babamı arıyordum. Onu gördün mü?"

Sanki kendi evinde meraklı kulaklardan korkuyormuş gibi gözleri arkamdaki kapıya doğru kaydı. "İş onu şehre götürdü. Birkaç gün içinde şehre dönmüş olur."

Dudaklarım sert bir çizgi oluşturdu. Babamla yüzleşmek istemiştin ama onun şaşırtıcı olmayan yokluğu yelkenlerimi suya indirmişti. Burnumun kenarını sıktım ve omuzlarımın çökmesine izin vererek nefes verdim.

Gözlerimi açtığımda Bug ellerini ovuşturuyordu. Gözlerini aradım. "Neler oluyor?"

Bir süre sonra çenesiyle işaret etti. "Bodrumda bir şey buldum, görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey. Beni takip edin."

Evin arka tarafındaki merdivenlerden inerken, cilalı ahşap ayak seslerimizin altında inliyordu. Alt katlardaki hava nemli ve küflüydü, uzun zamandır unutulmuş anıların kokusuyla doluydu. Bug beni eski, tozlu bir kutunun bakımsız bir şekilde durduğu loş bir köşeye götürdü.

Çekingeni bir tavırla açtı ve ortaya bir yığın hatıra çıktı; solmuş fotoğraflar, yıpranmış bir kot ceket ve gelişigüzel yığılmış kâğıtlar. Kâğıt yığınının arasında, merakımı bir endişe düğümüne dönüştüren resmi belgeler vardı.

"Bug, bütün bunlar da ne?" Bakışlarımı resmi görünümlü kâğıtlara sabitleyerek sordum.

Bug tereddüt etti, gözleri benimkilerden kaçıyordu. "Sylvie'ye götürmek için eski bebeklik fotoğraflarını ararken bu kutuya rastladım.

İçinde ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden açtım ve tüm bunları buldum."

Uzanıp küçük plastik bir dikdörtgen aldım ve ters çevirdim. Şimdi altmışlı yaşlarının başında olmalıydı ama bana gülümseyen annem zamanın içinde donup kalmıştı; açık kahverengi gözleri ıslık ıslık, sarı saçları gevşek dalgalarla şekillendirilmişti. Kız kardeşim Sylvie'ye olan benzerliği dikkat çekiciydi ve beni çok etkilemişti. Tam da ölmeden önce onu hatırladığım gibiydi.

Annem gittiğinde yedi yaşındaydım. Uykuya dalmama yardımcı olmak için mırıldandığını ve sırtımı gıdıkladığını hatırlayacak kadar büyük, ancak gerçek melodiyi hatırlamayacak kadar küçüktüm. Annemin adı -Maryann- bir küfür haline gelmişti ve her birimiz onun yokluğuna ağıt yakmanın cezasının hızlı ve sert olduğunu erkenden öğrenmiştik. Babam hiç çocuk istememişti ama annemi mutlu etmenin bir yolu olduğumuzu sanıyordum. Sonunda bu yeterli olmadı ve bizi hiç istemeyen adamla birlikte geride bıraktı.

Kalbim hızlandı. Ehliyetinin bunca zamandır bodrumdaki bir kutuda olmasının olası sonuçlarını düşünürken oda etrafıma kapanıyor gibiydi. Uzun zaman önce süresi dolmuştu. "Bunları neden geride bıraksın ki? Ve neden onları *şimdi* buluyorsun?"

"Bilmiyorum, Whip." Bug başını salladı, gözlerinde şaşkınlık ve korku karışımı bir ifade vardı. "Sadece bilmiyorum." Kot ceketini çıkardım ve avucumun içine aldım. "Bu onun mu?"

Bug sadece keskin bir baş sallamasıyla yetindi.

Ehliyeti kutuya geri koydum ve karton kapakları kapatmadan önce ceketini üstüne yerleştirdim. "Önemli değil," dedim içimde büyüyen dehşet duygusuna rağmen.

Ayağa kalktım ve Bug kutuya doğru eğilip onu bana doğru itti. "Al bunu. Bunu evimde istemiyorum." Teyzem boğazını temizledi ve gömleğinin tozunu aldı. "Gitmem gereken bir öğle yemeği var - bir karnaval planlamak iş ister ve geç kalmak istemiyorum."

Bug, omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak ona karşı gelmem için bana meydan okudu.

Tıpkı bir kralın bir şeyi halının altına süpürmesi gibi.

Loş bodrumdan çıkarken, cevaplanmamış sorular havada gölgeler gibi asılı duruyordu ve ailemin sırlarının ağırlığı üzerime çökmüş, beni her şeyin görüldüğü gibi olmadığına dair rahatsız edici bir kesinlik içinde bırakmıştı. Bug bir şeyler

biliyordu,

Ya çok korkuyordu ya da babama bir şey söyleyemeyecek kadar sadıktı. Hangisi olduğundan emin değildim.

Ön kapıya doğru yürürken teyzeme döndüm. "Ona mesaj atıp konuşmak istediğimi bildireceğim."

Bug başını salladı ve yumuşak bir iç geçirdi. "Bir çocuğun omuzları babasının seçimlerinin ağırlığını taşımak için yaratılmamıştır.

Ama babanı tanıyorsun. Eğer onun şartlarına uygun değilse, hiçbir şey olmaz."

Belki de hepimizin çok uzun zamandır onun iradesine boyun eğdiğimiz yorumunu geri çektim. Babamın iş anlaşmalarına kendini kaptırmış olmasının Bug'ın suçu olmadığını biliyordum - ayrılmak annemizin yaptığı gibi bizi de terk etmek anlamına gelirdi.

Karton kutu ellerimde ağırlaşmıştı. Teyzeme başımı sallayarak veda ettim ve kutuyu kamyonetimin kasasına attım. Kutuya son bir kez yan gözle bakarken rahatsız edici bir ağrı midemi bulandırdı. Annemin eşyalarının orada, yanı başımda unutulmuş bir kutunun içinde durduğunu bilmek, onu her zamankinden daha gerçek kılıyordu.

Düşüncelerim Emily'ye geri döndü ve gözlerimi kapatıp başımı kamyonetimin koltuğuna yasladım. Mükemmel gülümsemesiyle Outtatowner'ın içine girmişti.

Mükemmel bir

aile.

Mükemmel

hayat.

Sahip olduğum tek şey bir soyadı ve onunla birlikte gömülü kalmayı reddeden bir kutu dolaşık, dikenli sırdı.

EMILY

Kendi dairemde uyuduğum son geceyi bile hatırlamıyorum. Aslında bu bir yalandı. Haftalar önce Whip nihayet bana şehirde gizlice dolaşmayı bırakmamı ve kıyafetlerimi onun evinde bırakmamı söylemişti.

Sıradanlık buraya kadarmış.

Annemin ne yaptığım ile ilgili sorularını geçiştirdiğimde göğsümdeki gerginlik hâlâ devam ediyordu ama bunun dışında Whip ve ben ilişkimizi gizli tutmak konusunda akıllıca bir iş çıkarıyorduk. Arabamın evde olmadığını fark eden olduysa da kimse bir şey söylemedi.

Pelüş yorganının içinde kozalandığımızda, sanki dünyadaki hiç kimse ve hiçbir şey bize dokunamazmış gibi hissediyordum. Gerindim ve ona doğru uzandım, ancak yataktaki yerini boş buldum. Dokunulamayacak kadar soğuktu, bu yüzden yer değiştirdim ve sıcaklıklarını çalmayı umarak battanileri etrafıma topladım. Sırt üstü uzanarak gözlerimdeki uykuyu sildim ve tonozlu tavandaki ahşap kirişlere baktım.

"Bir kişi için neden bu kadar büyük bir ev?" Bu, dudaklarımdan dökülen başıboş, içsel bir düşünceydi.

Bir an için sessizlik oldu, ta ki Whip'in banyodan cevap verdiğini duyana kadar. "Kardeşlerimin ihtiyaç duymaları halinde kalacak bir yerleri olduğundan emin olmak istedim."

Sevgi kalbimi delip geçti. "Hiç kalıyorlar mı?"

"Hayır." Kısaltılmış, tek heceli yanıtı yürek parçalayıcıydı. Karnıma doğru yuvarlandım ve yatağın onun tarafına doğru kıvrıldım. "Günaydın." Hâlâ sersemlemiş ve iyi kullanılmış hissediyordum, gözlerimi kapalı tuttum ve Whip'in yastığına gülümsedim.

"Günaydın." Sesindeki uyku, heceleri sert ve çatlak hale getirmişti. Hafif bir öpücük başımın tepesini okşamadan önce yatağın onun ağırlığıyla alçaldığını hissettim. Geldiği gibi hızla geri çekildiğinde gözlerimi kırıştıtarak açtım.

Odanın diğer ucunda, çekmecelerinden birini karıştıran Whip'in sırtı bana dönüktü. O gün için pantolon ve düğmeli gömlek giymişti bile.

Doğrudum ve battanileri üzerime çektim. "Erken bir gün mü?" diye sordum.

İşte böyle anlarda içimi bir huzursuzluk kaplıyordu. Kendime bu adam üzerinde hiçbir etkim olmadığını ve anlaşmamızın sıradan olması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldığım anlar.

Sıradan olmadıklarını hissettiklerinde bile.

Döndü ve bana Whip King'in tüm gücüyle vurdu, koyu renk pantolon, gömlek ve kravatla kusursuz bir şekilde giyinmişti. Göğsünün gömleğinden taşması ve sivri belini sıkıştırmaması midemi sıkıştırdı.

"Teğmenlik mülakatım bugün." Yüzü okunmaz haldeydi.

"Sen çok şanslısın." Gözlerime tam olarak ulaşmasa da parlak bir şekilde gülümsedim. "Babam seni seviyor."

Whip'in cevabı sadece garip, umursamaz bir homurtu oldu ve görünüşünü son bir kez kontrol etmek için aynaya döndü. Beynim allak bullak oldu. "Terfiyi hak ediyorsun. Bunu görecektir."

Whip düz dudaklı bir gülümseme sundu ve başını salladı. Endişe beynimi kemiriyordu. Aramızdaki ilişkinin biraz *bozuk* olduğuna dair birkaç işaret yakalamıştım ama her birini mantıklı hale getirmenin yollarını bulmuştum.

Atölyesinde fazladan saatler. *Ben Bluebirds ile karnaval için detaylar üzerinde çalışırken o da projesini bitiriyor.*

Omzunun üzerinden göz attığım bir özel dedektifle ilgili internet araması. *Muhtemelen işle ilgili bir şey... belki?*

Kadının kot ceketi dolabının arkasında asılı. *Peki, tamam. Bu biraz garip.*

Yatak odasından çıkmadan önce Whip kapıda durdu. "Boşsan öğle yemeğinde buluşalım mı? Belki şehrin birkaç mil dışına çıkıp sakın bir köy yolu bulabiliriz."

Surat astım. "Karnavalı tamamlamak için planlarım var. Bu bizim son şansımız. Ayrıca Bug'a kütüphanede yardım edeceğime söz verdim. Ona göre Çocuk Bölümü tam bir *rezalet* ve vakfa yaptığı tüm yardımların karşılığını ona ancak bu

şekilde ödeyebilirim. Erteleyelim mi?"

"Elbette." Saatini kontrol etmeden önce başını salladı. Kaşlarını çatmış. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece sinirlerim bozuk sanırım." Odayı son bir kez daha geçti ve ağzına bir öpücük kondurdu.

Ona doğru eğilmek, parfümünün beni sarmasına izin vermek istedim. Bunun yerine Whip geri çekildi ve o gittikten sonra ısınan tenimi boş yatak odasında üşümeye bıraktı.

Etrafta gizlice dolaşmak başlarda eğlenceli ve yasaktı ama son zamanlarda giderek daha fazla yük gibi gelmeye başlamıştı. Daha geçen hafta şehir merkezinde birbirimizin yanından geçmiştik ve kollarımı ona atmadan önce kendimi tutmak zorunda kalmıştım. Bunun yerine kibarca gülümsedim, el salladım ve yürümeye devam ettim.

Tam bir işkenceydi.

Duygularımın dümeni ele geçirdiğini inkâr etmek mümkün değildi. Mantiken, Whip ve benim her boş anımızı birlikte geçirdiğimizi biliyordum. Hareketleri sözleriyle uyuyordu. Aramızda filizlenen her şey doğaldı ve geliyordu.

Geçmişteki güvensizliklerim ya da duygularımı bana karşı kullanabileceği konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Sadece içgüdülerime güvenmeliydim.

Sorun şu ki, içgüdülerim bana Whip'in patronunun kızıyla gizlice birlikte olmasından daha fazla sırrı olabileceğini söylüyordu.

YAZ GÜNEŞİ Outtatown Halk Kütüphanesi'nin kurşunlu pencerelerinden süzülüyor, gıcırdayan ahşap zemine sıcak bir parıltı yayıyordu. Rahat binaya adımımı attığımda beni seven kitapların tanıdık kokusu ve fısıltıyla yapılan konuşmaların sessiz mırıltısı karşıladı. Tepedeki floresan ışıkların yumuşak, ortam uğultusu, ara sıra çekilen sandalyelerin gıcirtısına ve çevrilen sayfaların hışırtısına karışıyordu. Keşfedilmeyi bekleyen hikâyelerle dolu maun raflar tavana doğru uzanıyor, cilalı sırtları bir renk mozaïği oluşturuyordu. Havada sadece kütüphanecinin klavyesinin ritmik tıkırtısı ve eski klimanın uzaktan gelen uğultusuyla bozulan sessiz bir saygı vardı.

Güneş ışınları yıpranmış halıya desenler çiziyor, her rafında macera ve romantizmin okuyucuları beklediği kapıdan geçerken adımlarıma rehberlik ediyordu. Hava, gizli masalların vaadiyle parılıyor gibiydi. Nefesimi içime çektim ve gözlerimi kapattım.

Çocukluğumdan beri kütüphaneler her zaman güvenli bir alan olmuştur. Bir sığınak.

Duvarlarının güvenliğinden romantizm ya da macera hikâyeleri okuyabileceğim ya da bir cinayet gizeminin tehlikelerini yaşayabileceğim bir yer.

Kütüphanenin cazibesine rağmen, yığınların arasından binanın kalbine doğru ilerlerken kütüphane şaşırtıcı derecede boştu. Birkaç çocuk kitapları karıştırıyordu ama Bug'ın neden benden yardım istediğini hemen anladım. Her gün çocuklarla çalışıyordum ve mevcut haliyle Outtatown Halk Kütüphanesi'nin sessiz yeşilleri ve sıkıcı bejleriyle hiç de *eğlenceli olmadığını* biliyordum.

Bug beni görünce kütüphaneciyle konuşmasını bitirdi ve benimle yarı yolda buluştu. "Gelebilmenize sevindim. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Vakıf için yaptığınız her şey için en azından bunu yapabilirim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bug yürümeye başladı ve ben de ona ayak uydurdum. "Bu kütüphanede uzun zamandır gönüllü olarak çalışıyorum. Bu yıllar içinde pek değişmedi ama aramızda bunun bir sorun olduğunu düşünmeye başlayanlar var."

O devam ederken mırıldandım ve düşündüm.

"Yetişkinlere yönelik programlarımız güçlü ancak çocuklara yönelik programlarımız yetersiz. Her geçen gün daha az çocuk görüyoruz. Telefon ve video oyunlarına yetişemiyoruz. Sizin deneyiminize sahip birinin birkaç yeni fikir üretmesine yardımcı olabileceğini umuyordum. Burayı canlandırmaya yardımcı olur."

Avuçlarımı birbirine sürttüm. "Öncelikle beni düşündüğünüz için onur duydum. Kütüphanelerin toplumları için yapabileceklerini her zaman sevmişimdir." Etrafıma bakındım ve Outtatown'daki çocukların kütüphaneyi ziyaret ederek neler kazanabileceklerini düşündüm. "Sanırım ilk aklıma gelen, orta yaştaki çocuklar ya da gençler için programlar geliştirip geliştirmedığınız olurdu."

"Orta çocuk mu?"

"Birinci sınıftan ortaokula kadar olan çocuklar. Bebek değiller ama henüz ergen de değiller. Bu yıllarda pek çok eğlenceli öğrenme gerçekleşir. İşte bu kritik dönemde, kütüphaneyi bir tür güvenli sığınak olarak kurarsınız. Giriş engelini azaltırsanız, ergenlik çağında da buralarda takılmaları daha olası olacaktır. Çocuklar teknolojiyi sever. Kütüphane bunu tamamen kucaklamalıdır."

Hayal gücümde yarı biçimlendirilmiş bir görüntü belirdi. Çocukların o duvarların içinde bir şeyler inşa ettiğini, keşfettiğini ve güldüğünü görebiliyordum.

Elbette doğru miktarda vizyon ve kaynakla bu yapılabilir.

Tek umudum Bug'ın da bunu görebilmesiydi. "Bir kütüphane sadece insanların kitap ödünç almak için geldikleri bir yer olmak zorunda değildir. Bir araya gelebilecekleri ve komşularıyla iletişim kurabilecekleri bir yer olabilir. Kütüphane toplumları değiştirme gücüne sahiptir - hatta King-Sullivan rekabeti gibi bir şeyi tarihe gömebilir - ama işe çocuklarla başlamalısınız. Onlara toplanabilecekleri bir yer verin. Keşfedebilecekleri bir yer,

bağlantı kurun ve ilham alın."

Bug bir elini kalçasına koydu. "Burada bu kadar yeni biri için oldukça ateşli bir konuşma, ama tarzını beğendim."

"Kütüphanede her zaman umutlu hissettiren bir şeyler olmuştur." Parmaklarımı raftaki kitapların sırtlarında gezdirdim.

Gözlerini bana dikti ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Sen biraz tuhaf bir kuşsun." Ona genişçe gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Bug sırtıttı. "Bunu mümkün olan en iyi şekilde söylüyorum elbette. Burada benim kadar uzun süre yaşadığınızda, küçük bir kasabada doğup büyüyen insanların çoğunun küçük kasaba düşünce tarzına sahip olduğunu fark ediyorsunuz. Bunu kabul etmekten nefret ederiz ama bazen dışarıdan gelenler yeni bakış açıları getirebilir. Bu değişikliklerden bazılarını görmek için yönetim kuruluyla konuşacağım. Onlara sunabileceğim birkaç fikir yazmanızı isteyebilir miyim?"

Bug'dan iltifat almanın nadir bir şey olduğunu fark ederek sadece gülümsedim. "Elbette. Yardımcı olabildiğime sevindim."

Gitmek için döndüm ama Bug elini havaya kaldırarak beni durdurdu. "Gitmeden önce son bir şey daha. Whip ile aranızdaki şu şey. Daha uzun süre sır olarak kalacak mı?"

Kıpırdamadan durdum, odanın duvarları üzerime geliyordu. Nasıl tepki vereceğimi bilemeden donup kaldım. Cevap vermeyince Bug'ın kaşları meydan okurcasına kalktı. "İnkâr mı ediyorsun?"

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, kan kulaklarımın arasında *uğuldarken*

başımı zar zor salladım. Dudaklarından memnun bir gülümseme geçti. "Tam düşündüğüm gibi."

"Nasıl yaptın-" Tükürdüm.

Bug gülümsedi. "Buralarda benden pek bir şey kaçmaz. İnsanlar çoğunlukla kendi konuşmalarını duymak için saçmalıyor, ama gerçekten dinlerseniz, her türlü ilginç şeyi duyarsınız."

Babamın ne yaptığımızı öğrendiğini hayal ettiğimde panik göğsümü ele geçirdi. "Sence babam biliyor mudur?"

Dudakları büzüldü. "Dünyadaki en kötü şey bu mu olurdu? Bir kralla ilişkiye girmen? İkiniz de rıza gösteren yetişkinlersiniz."

Başımı salladım. "Sorun o değil. Babam, o-" *Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.* "Benim için, sonuçta, iyi olurdu. Babam korumacıdır elbette, ama Whip için ... o terfiyi *gerçekten* hak ediyor ve bunu alamamasının nedeni ben olmak istemiyorum."

"Hepimiz seçimler yaparız." Sesindeki uğursuz ton tüylerimi diken diken etti. "Şef Martin, bir adamı tuttuğu arkadaşlara göre değil, liyakatine göre terfi ettirecek kadar mantıklı görünüyor. Ayrıca, yeğenimin ne zaman işi bırakacağını ve ne zaman hak ettiği şey için savaşaacağını bilecek kadar akıllı olduğundan eminim. Onun bir Kral olduğunu asla unutmayın."

İşten mi yoksa tamamen başka bir şeyden mi bahsettiğinden emin değildim ama ifadesindeki kesinlik beni bir aptal gibi başımı sallamaya itti. "Evet, ben Eminim sorun yoktur. Sadece *resmi bir* şey yapmak hakkında konuşmamıştık. Her şey daha çok yeni."

"Elbette, anlıyorum. Ama sağduyu adına ..." Kaşları alnına doğru kayarken gözleri önümde gezindi. "Dedikoduları minimumda tutmayı planlıyorsanız yeğenimin tişörtünden başka bir şey giymek isteyebilirsiniz."

YİRMİ BEŞ

WHIP

RÖPORTAJLAR benim parlama zamanımdı.

Genellikle arkama yaslanır, rahatlar ve önümdeki işin gereklerini nasıl başarıyla yerine getirmeyi planladığımı kendimden emin bir şekilde aktarabilirdim. Patronunuzun karşısında otururken ve bir gece önce kızının sizi ne kadar zorladığını hatırlarken bunu yapmak çok daha zordu.

Şef Martin, kendisi ve mülakatçılardan oluşan bir heyet sorularını gözden geçirip son cevaplarımı not alırken masanın karşısından beni inceledi. Ter saç çizgime sıçradı ve sert plastik koltukta kıpırdandım.

Masasına oturdum, yemeğini yedim. Tanrım, onun tatlı küçük kızına yaptığım şeyler . . .

Suçluluk duygusu beni sarstı ve Şef Martin'in gözlerinin içine bakacak cesareti kendimde bulamadım. Bunun yerine, bir sonraki cevabımı tabur şefine yönelttim. İlk mülakata giren bendim ve bu benim için sorun değildi. Sadece en iyi üç adayın mülakata alınacağı söylentisi yayılmıştı ve diğerlerinin değerlendirileceği çıtayı ben belirlediğim için mutluydum. Ancak şimdi belirlediğim çıtanın acınacak kadar düşük olacağından paniklemeye başlamıştım.

Şef Martin koltuğuna geri oturup yanındaki kâğıda son bir not alırken yüzü okunmaz haldeydi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Önümüzdeki günlerde tüm adaylara nihai kararımızı bildireceğiz."

Başımı salladım ve ayağa kalkarak elimi ona uzattım. "Teşekkür ederim, efendim."

Aceleyle çıkmadan önce her görüşmecinin elini sıkarak odanın içinde dolaştım. Kapı arkamdan kapandıktan sonra kravatımı çekiştirdim, boynumdan çıkarıp cebime soktum.

"Aww, Bill. Sakın bana gergin olduğunu söyleme." Lee Sullivan'ın ukala kahkahası sinirlerimi bozdu. Lacivert taktik pantolonunu ve OFD tişörtünü giymişti. Takım elbisemi çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

"Gergin değilim. Vardiyama geç kaldım." Onu başından savdım, gömleğimi pantolonumun kemerinden çıkardım ve üzerimi değiştirebilmek için koridorda koğuşlara doğru yürüdüm.

"Sakin ol. Sadece taşaklarını patlatıyorum," diye seslendi Lee arkamdan. Tam zamanında döndüğümde ağzına bir M&M attığını gördüm. "Bunu çantada keklik görüyorsun."

Lee Sullivan'dan güvenoyu almaya ihtiyacım yoktu.

Bir an için, sizi sevmesi gereken bir adama değerinizi sürekli kanıtlamak zorunda kalmadan büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Pılını pırtını toplayıp daha iyi bir şey için seni geride bırakmayan bir anneye sahip olmak.

Ama ya yapmadıysa?

Bug o kutuyu kollarıma ittiğinden beri kafamı kurcalayan düşünceyi bastırdım. Atölyemin köşesinden, onu attığım yerden benimle alay ediyordu. Kot ceketi neden dolabımın arkasına asma isteği duyduğuma dair hiçbir fikrim yoktu, sadece onu unutulmuş bir karton kutuda buruşuk bir şekilde bırakmanın çok iç karartıcı olduğunu hissediyordum.

Kollarımı üst ranzaya dayayıp başımı sarkıttım. Aklımdan geçenleri *düşünmek* bile Kral'ın adına ihanet etmek anlamına geliyordu.

Daha fazlası olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Kaçırdığım bir şey.

Yıllarca unutmaya çalışmama rağmen, hayatlarımızın ne kadar büyük ölçüde değiştiğini hatırlamak kolaydı - çocukluğumun *öncesi* ve *sonrası* olarak ne kadar belirgin bir şekilde ayrılabilceğini.

Sık sık küçük kardeşlerimin şanslı olduklarını, onu hatırlayamayacak kadar küçük olduklarını düşünürdüm. Ama kaçırdığım bir şeyler olmalıydı. Belki de Abel ya da Royal benim fark etmediğim ya da zamanında unuttuğum bir şeyi hatırlıyordu. Annemizin eşyalarının neden bir kutuya tıklıp bodruma gömüldüğünü açıklayan bir şey.

Cevapların babamda olduğunu biliyordum ama ona asla gidemezdim. Ona en yakın kişi olan küçük kardeşim JP'ye güvenemezdin. Babamın istediği gibi bir adam olmasına sadece birkaç yıl kalmıştı. Gittikçe daha fazla

Her geçen yıl babamız gibi.
Cebimden telefonumu çıkardım ve ağabeylerime bir mesaj gönderdim ve bunun birçok hatanın ilki olmamasını umdum.

Konuşmamız gerek. Büyük bir mesele.

ROYAL

Eğer dolaptan çıkmaya çalışıyorsanız, önemli bir şey değil. Biz zaten biliyoruz.

Siktir git.

ABEL

Royal, aptal olmayı bırak. Ama cidden, Whip, eğer buysa, sorun yok.

İçimi çektim ve gözlerimi tavana doğru yuvarladım. Bir krizin ortasıdaydım ve kardeşlerim bu fırsattan yararlanarak benimle uğraşıyorlardı.

Annemle ilgili.

Bir dizi baloncuk patladı, sonra kayboldu ve tekrar patladı. Az önce attığım bombanın ikisini de sarstığına şüphe yok.

ROYAL

Dükkan açık. Burada buluşmak istersen özel olarak konuşabiliriz. ABEL

Bira fabrikasına bakacak birini bulabilirim. Saat kaçta?

Vardiyamdan sonra uğrarım.

ROYAL

Karnaval nedeniyle şehir merkezinde park yeri bulunmayacaktır. Arka taraftaki ara sokağı dene. Arka kapıyı açık bırakacağım.

Kardeşlerimle olan mesajlaşmamı silmem muhtemelen paranoyakçaydı ama yine de Russell King'in sahip olduğu gücün farkındaydım. Yeniden odaklanmam gerekiyordu ve öğleden sonrasının geri kalanında tüm dikkatimi ekipmanları kontrol etmeye, yeniden kontrol etmeye ve görevlerimi yerine getirmeye verdim.

Daha sonra Emily'den bir mesaj geldi ve bu günümdeki tek parlak noktaydı.

EMILY

Seni bu akşam karnavalda göreceğim miyim? Görüşme nasıl geçti? Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum!

Yanıtımı yazarken telefonuma bakıp gülümsedim.

Görüşme iyi geçti. Bana çıkma mı teklif ediyorsun?

Sinirlerim tepeme çıkarken ağırlığımı kaydırdım. Karnaval, buluşmak için çok halka açık bir yer olacaktı.

EMILY

Geliyorum! Annem babamı şehir dışına yemeğe götürmekten bahsetti, ben de senin yaşlı patronunun işimizi bilmesinden endişelenmeyeceğini düşündüm. Seni dürüst bir adam yapabilirim. Şey . . . bir çeşit.

BİR GECE UZAKLAŞMAYA İHTİYACIM VARDI. Kafamı toparlama zamanıydı ve ondan başka vakit geçirmeyi tercih edeceğim başka birini düşünemiyordum.

Muhtemelen bir sosisli sandviç ve dönme dolaba binmeye ikna edilebilirim.

EMILY

Kılık değiştireceğim.

İŞLER DEĞİŞİYORDU. Emily ve ben rahat olmak için anlaşmıştık, ama küçük hayatımızdaki en büyük olaylardan birinde birlikte

Kasaba sıradanlığın tam tersi olurdu.

Onun okul yılı bitmişti ve benim mülakatım da tamamlanmıştı. Hissettiğim değişimin, sonunda her şeyin yerli yerine oturmasından kaynaklandığını ummaktan kendimi alamıyordum.

ROYAL HAKLI ÇIKTI, tabii ki. Karnaval nedeniyle Outtatowner'da park yeri yoktu. Binanın arka tarafında bile arabalar her park yerine tıkiş tıkiş doluydu. Yirmi dakikamı aldı ama sonunda kamyonetimi Bayan Tiny'nin Cadillac'ı ile bir çöp konteyneri arasına sıkıştırdım.

King Tattoo'ya doğru caddede yürürken karnaval müziğinin tenekemsi, ritmik ritmi havada yankılanıyordu. Yol boyunca yanlarından geçtiğim ailelere ve komşulara sessizce el salladım ve hafifçe başımı salladım. Kasabanın ana caddesinden iki blok ötede, belediyeye ait boş bir arazide düzenlenen karnavalın heyecanı havada asılı duruyordu.

İki günlük karnavalda gezintiler, oyunlar ve hatta canlı müzik için bir sahne bile kurulmuştu. Emily'yi görme beklentisi kanımda uğulduyordu ama önce halletmem gereken bir şey vardı.

Annemiz hakkındaki tartışmanın bir balon gibi söneceğinden hiç şüphem yoktu ama cevaplara ihtiyacım vardı. King Tattoo'ya vardığımda, en yakın arkadaşlarının dövmeleriyle gösteriş yapan ve gülen üniversite çağındaki bir çift kız için kapıyı açtım.

Dövme dükkânının parlayan siyah-beyaz dama tahtası zeminine baktım. Mekan, kardeşimin duvarlar boyunca çerçevelenmiş sanat eserleriyle aydınlıktı. Zaman içinde başka sanatçıları da işe almış ve onların eserleri de kendisinininkilerin yanında asılı duruyordu. Binaının üzerinde King ismi yazıyor olabilirdi ama ağabeyim kendisiyle birlikte çalışan sanatçılara değer veriyordu.

Dövme makinelerinin uğultusu havayı doldurdu ve masada çalışan ve aynı zamanda yerleşik piercingci olan Luna ile göz göze geldim. Her iki kulağının kabuğunda da çıtçıtlar vardı ve gamzeler için elmaslar floresan ışığında göz kırpyordu.

Sağ yanağımı işaret ettim. "Bu yeni mi?"

Luna gülümsedi ve en yeni piercingini göstermek için başını eğdi. "Diğer tarafın da uyması gerekiyordu." Kirpiklerini kırıştırdı. "Her zamanki gibi göz kamaştırıcı. Royal buralarda mı?"

Başını eğdi. "O arkada. Diğer kardeşin zaten burada." Güldü ve başını salladı. "Tanrım, onun ne kadar korkutucu olduğunu unutmuşum."

Gülümsedim. "Abel? Hadi ama. O bir oyuncak ayı." Onun havlayan kahkahası benimkilerden birini ortaya çıkardı. Elimi çenemde gezdirdim. "Evet, belki bu biraz abartılı oldu. Görüşürüz, Luna."

"Hoşça kal," diye şarkı söyledi ve parmaklarını nazikçe salladı.

Royal'in ofisi olarak kullanılan arka odaya doğru ilerlerken botlarım muşambanın üzerinde yankılanıyordu.

Kapı sadece kısmen kapalıydı, bu yüzden itip açmadan ve içeri girmeden önce iki kez çaldım. "Benim."

Royal'in sesi beni karşıladı. "Kapı açık."

İçeri girdiğimde masasının arkasındaydı, deri ofis koltuğuna uzanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, uzun bacaklarını uzatmış, botlarını masaya dayamıştı.

Abel köşede pusuya yatmış, omuzlarını kamburlaştırmış ve ellerini ceplerine sokmuştu. Luna'nın ağabeyim hakkındaki önceki değerlendirmesine güldüm. O bir oyuncak ayı değildi.

Kapıyı arkamdan sonuna kadar kapattığımda Royal'in kaşları soru sorarcasına kalktı. "Senin sırların var, küçük kardeşim."

Kollarımı kavuşturdum. "Evet, tek ben değilim. Ama bu konuşmanın bu odadan çıkmayacağını bilmem gerekiyor."

"Birine zarar verdin mi?" Abel'in gergin sesine tanıdık bir acı sızmıştı.

Bir elimle omzunu sıktım. "Hayır dostum, öyle bir şey yok. Hepimiz iyiyiz." İri omuzları sözlerim karşısında gevşedi.

Royal botlarını masasından kaldırdı ve ayaklarını yere bastı. "Neden annem hakkında konuşmak istiyorsun? Neden şimdi?"

Royal'in ofisinin etrafına bakındım. Birinin dinleme olasılığı düşüktü ama yine de tedirgin hissediyordum. "Birkaç hafta önce Bug bodrumda bir kutu buldu. Çok sarsılmıştı. İçinde anneme ait bazı şeyler vardı."

"Babamın her şeyi yaktığını sanıyordum," dedi Abel.

"Evet, ama bunu o yakmadı." İçimi çektim ve kardeşlerime baktım.

"Bug bunu sana neden verdi?" Royal sorguladı.

Omuz silktim. "Bilmiyorum, çünkü ben de oradaydım. Belki

de?" "İçinde ne vardı?" Abel sordu.

Gerginlik pençelerini omuzlarıma doladı ve boynuma yerleşti. "Bazı eski evraklar, birkaç fotoğraf, bir kot ceket. Ehliyeti."

Royal'in gözleri benimkilere kaydı. "Ehliyet?"

Küçük ofisinde birkaç adım attım. *Ehliyetinin orada olmasının çok garip olduğunu düşündüğüm için tamamen haksız olmadığımı biliyordum.*

"Bir insan ehliyeti olmadan nasıl gider ve yeni bir hayata başlar?" Abel'ın sert sesi ancak bir

Fısıltı.

Sözleri aklımdan geçen soruları doğrular nitelikteydi. "Son kullanma tarihi geçmiş miydi? Eski bir tane gibi, belki de gitmeden önce?" Royal sordu.

Bir an düşündüm. "Sanırım bu mümkün. Son kullanma tarihine ya da başka bir şeye o kadar yakından bakmadım.

İkinizden biri ne zaman ayrıldığını hatırlıyor mu? Tam olarak hangi ay?"

"13 Eylül." Abel'in gözleri muşamba üzerindeki lekeden ayrılmadı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Koyu renk gözleri benimkilere dikildi. "Çünkü on ikinci doğum günümden dört gün önceydi." "Siktir." Royal bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Bunu unutmuştum."

"Bakin, bunun ne anlama geldiğini ya da bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum ama tek bildiğim o kutunun uzun zamandır orada olduğu. Bug onu bulduğunda çılgına döndü. Onun hiç soğukkanlılığını kaybettiğini gördünüz mü?" Kardeşlerimin yüz ifadelerine baktım ve ikisi de bana ciddi bir şekilde başlarını salladılar.

Başka ne yapacağımı bilemedim. "Sence zamanı gelmiş olabilir mi? Belki de onu bulmaya çalışmalıyız?"

Kardeşlerim sessizdi, ta ki Royal sonunda "Bulunmak istemeyebileceği gerçeğini kabul ediyor musun?" diye sorana kadar. İçim burkuldu ama yine de cevap verdim. "Elbette."

Abel doğruldu. "Yardım edebilecek birini tanıyorum. Eski PO'mun birkaç bağlantısı var. Ona ulaşip bu işi üstlenmek isteyip istemediğini sorabilirim. Etrafı kurcalamaya ve sorular sormaya başlayabilir."

Başımı salladım. Abel'in bir çeşit arkadaşı haline gelen eski bir şartlı tahliye memuru vardı. Onun bağlantılarından birinin yardımcı olma ihtimali vardı ve bu, kazıyı yerel birinin yapmasından daha iyiydi.

Kardeşlerimin arasına baktım. "Ama bunun aramızda kalması konusunda hemfikiriz. Eğer bir şey yoksa kızları bu işe bulaştırmamız gerektiğini sanmıyorum. Ve JP ..." Düşüncelerim yarım kaldı.

"Evet, biliyoruz," diye bitirdi Abel.

Elimi en büyük kardeşime uzattım. "Pekâlâ. Adamın buna hazırsa bana haber ver, oradan devam ederiz."

Royal'in elini sıkmak için döndüm, o da benimkini sıktı. "Şefin kızıyla randevunda iyi eğlenceler." Sırtarak kaşlarını kaldırdığında donup kaldım. Royal her zaman ortalığı karıştıran biriydi. "Sandığın kadar kurnaz değilsin, küçük kardeşim."

Güldüm ve başımı salladım. "Görünüşe göre öyle değil. Sadece bunu benim için mahvetme." "Hayır." Royal güldü ve başını salladı. "Bunu yapmana izin vereceğim."

EMILY

Yıldızlı bir yaz gecesinin VELVET pelerininin altında, karnaval bir masal diyarı gibi gözler önüne seriliyordu. Hava, yeni patlamış mısır ve kızarmış sosisli sandviçlerin ılık, tereyağlı aromasıyla iç içe geçen pamuk şekerin tatlı kokusuyla doymuştu. Çocukların uzaktan gelen kahkahaları havada yankılanıyor, bir atlıkarıncanın kalliopunun neşeli melodileriyle noktalanıyordu.

Ilık esinti yakındaki gölün kokusunu taşıyor, atmosfere tatlı su ve neşe katıyordu. İleride, renkli ışıklar basit stantları ve karnaval araçlarını süslüyor, karnavalın heyecanını yaşayan kasaba halkının yüzlerine yumuşak bir parıltı yayıyordu. Alacakaranlık gökyüzüne karşı görkemli bir nöbetçi olan dönme dolap, uzaktaki kıyı şeridinin ve Michigan Gölü'nün pırlıl sularının nefes kesici manzarasını sunuyordu.

İnsanları otoparktan oyunların ve araçların kurulduğu yere yönlendirmek için çakıl yollar döşenmişti. Her adımda ayaklarımın altındaki çıtırtı, insanların coşkusuna yaklaştıkça kalp atışlarımla eşleşen bir ritim yaratıyordu. Whip ve ben batı girişinin hemen dışında buluşmak üzere sözleşmiştik. Saate baktım ve içimden baş döndürücü bir heyecan geçti.

Birkaç dayanılmaz dakikadan sonra onun tanıdık adımlarını tanıdım. Otoparktan girişe doğru ilerlerken uzun bacakları aramızdaki mesafeyi tüketiyordu. Bir kahkahayı bastırarak çantamdan Groucho gözlüklerimi çıkardım ve taktım.

Midem bulandı. Kendimi kötü hissettiğim birkaç an yaşamıştık ve aklımda birkaç sorudan fazlası vardı -örneğin, neden dolabında bir kadın ceketi asılıydı- ama o tür bir kız olmak istemiyordum. Sıradan olmak konusunda anlaşmıştık ve çoğunlukla bu benim için işe yarıyordu. Davranışlarının bana nasıl bir adam olduğunu kanıtlamasını istiyordum ve bunun yeterli olması için dua ediyordum.

Whip beni görür görmez kalın kahkahası havayı yararak geçti. Burnum seğirdiğinde bir kahkahayı bastırdım. Ekli bıyığım gıdıklandı ama yüzümü ciddi bir ifadeye büründürdüm.

Whip rahatça bana doğru yürüdü. "Affedersiniz, efendim?" Gülünç burnunun ve bıyığının altından sııttım.

"Bana yardım edebileceğinizi düşünüyor musunuz? Emily Ward'ı arıyorum. Yaklaşık şu boylarda." -Whip elini benim boyuma doğru kaldırdı.

- "Sarı saçları, fırtına sonrası göl gibi gözleri ve harika göğüsleri var."

İçimden bir kahkaha patladı. Sahte burun gözlüklerini yavaşça çıkardım ve ona sevimsiz bir gülümseme verdim. Whip'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay anasını. Hiçbir fikrim yoktu."

Bedenim mırıldandı, onu çağırırdı. Onun içinde erimek ve bizi kimin görebileceği konusunda endişelenmek zorunda kalmadan karnavalın kucaklamasının zamansız büyüüne kapılmak istedim.

Bunun yerine kahkahalarımın azalmasına izin verdim ve gözlükleri çantama geri koydum. "Seninle burada tanışmak güzeldi." Başını salladı. "Tamamen tesadüf. Aç mısın?"

Girişe doğru döndüm. "Açlıktan ölüyorum."

Birlikte kalabalığın içinde eridik, halatlarla çevrili giriş yolundan geçerek etkinliğin kalbine doğru ilerledik. Çocukluk nostaljisinin bir zaman kapsülüydü, burada araçlar sizinle birlikte büyümüş gibiydi - biraz gıcırıltılı ama yine de hayat boyunca ilerliyordu.

Whip, "Her karnavalın birbirinin tıpatıp aynısı olması çok komik," dedi.

Ona döndüm. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum." Dikkatim yakındaki Tilt-A-Whirl'ün yontulmuş boyasına ve paslanmış yazılarına kaydı. "Bu karnaval şirketinin büyüdüğüm kasabadaki karnavalı yapan şirketle aynı olduğuna yüzde bin eminim. Vakıf onlara *nakit* ödeme yapmak zorunda kaldı." Başımı salladım ve güldüm. "Muhtemelen işçiler de aynıdır."

Whip etrafımıza baktı. "Bundan hiç şüphem yok." Derin bir nefes çekti. "Kek ve motor yağı kokusunun bu kadar çekici

olacağını kim düşünebilirdi ki?"

"Evet, huni kek!" Kolundan tuttum ve onu gördüğüm ilk yiyecek satıcısına doğru sürükledim. Elim onunkinden ayrıldı.

Sıraya girer girmez pazılarını tuttum ve ona tekrar dokunmak için can attım. Bu kadar yakın, açıkta olmak yasak ve heyecan verici hissettiriyordu.

Bana baktı. "Başardın gibi görünüyor."

Etrafımdaki gülümseyen yüzlere baktım. Sipariş vermek için beklerken arkamızda sirk kalyop müziği çalıyordu. "Karnavalı herkes sever. Bağış kampanyaları için yapılan tüm planlamaların bu kadar hoşuma gitmesi beni şaşırttı. Mantıklı sanırım. İyi bir planı severim."

Bir adım öne çıktık ve bana baktı. "Planın nedir Prim? Senin için sırada ne var?"

Whip'in arduvaz gözleri bana öyle baktığında, dünya yok oluyor gibiydi. Beni gördüğünü hissettiren bir tarzı vardı. *Seçilmiştim*. İğrenç ironi, sahip olamadığım tek adam tarafından seçilmiş olmamdı.

Sorusu sessiz bir ağırlık taşıyordu, sanki beynim de soruyordu: "Sırada *ne var?* Bu halimle asla bir sır olmaktan öteye gidemeyecektim. İçimde biriken her ne ise çok ileri gitmesine izin vermemenin daha güvenli olacağını biliyordum. Duygularım kontrol altına alınmazsa işler daha da karışacaktı. Yuvarlanan duygularımın beni alt etmesine izin vermek yerine, onları bastırdım ve dikkatimi eğlenceli vakit geçirmeye odakladım.

"Okul bitti." Gülümsedim. "Bayan Kirk resmi olarak istifasını verdi, ben de Outtatowner Junior High'da tam zamanlı öğretmenliğe geçmek istiyorum."

Gözleri yüzümü inceledi ve sonra omuz silkip ileriye baktı. "Başaracaksın." Onun

güven oyu bana zevk verdi ve sııttım. "Ben de öyle düşünüyorum."

Siparişlerimizi verdikten sonra -benim için huni kek, onun için de bir corn dog- insanların arasından yolumuza devam ettik. O kadar çok kişi toplanmıştı ki, gülümseyen kalabalığın içinde sadece bir avuç yüzü tanıyabildim. Etrafımızı saran yabancıların sayısına rağmen, Outtatowner ile ilgili bir şey her zaman güvenli ve misafirperver hissettiriyordu. Kasabanın tabelasında buranın yabancıların arkadaş olduğu bir yer olduğu yazıyordu ve tam da böyle hissettiriyordu.

Temmuz havasını ciğerlerime çektim ve iç çektim. "Burayı gerçekten seviyorum."

Whip etrafına bakındı. "Burası harika bir yer." Adımları yavaşladı ve bana baktı. "Buraya daha sık gelmediğine şaşırdım."

Kullanılmış kağıt teknemi yakındaki bir çöp kutusuna attım ve parmaklarımın tozunu aldım. "Ailemi bir ya da iki kez ziyaret ettim ama babam şef olarak işe başladığında ben zaten Virginia'da yaşıyordum."

Whip'in dudakları bir çizgi oluşturdu. "Orası hoşuna gitti mi?"

Endişe mideme yayıldı. "Um." Hayatımın o döneminden ve yaptığım hatalardan bahsetmekten nefret ediyordum. "Başlarda iyiydi." Yan yana yürüdük ve devam etmem için bana yer verdi. Gözlerimi önüme dikerek ona açılmak için cesaret aradım. "Çıktığım adam orada bir iş bulmuştu - Virginia'ya ilk olarak bu şekilde geldim. O bir itfaiyeci."

"Ahh . . ." Whip'in gözlerinde mizah dans ediyordu. "Demek bu

yüzden bizden nefret ediyorsun." Güldüm. "Sizden nefret

etmiyorum, sadece *sizi tanıyorum*."

"Öyle mi? Ne biliyorsun?" diye sordu.

"Tam o tip." Elimi anlamsızca havada salladım. "Adrenalin bağımlıları. Her zaman bir sonraki heyecan verici şeyi ararlar. Evde kalan anneden bir öpücük almak için yangınlara koşmak ve kedileri ağaçlardan

kurtarmak." Kaşları aşağı doğru kıvrıldı. "Bu garip bir şekilde spesifik."

Bir omzumu kaldırdım. "Benim durumumda, bir sonraki heyecan verici şey evde kalan anne değil, en iyi arkadaşım ve yardımcı öğretmenimdi."

Başını iki yana salladı. "Ah."

"Evet, bunu öğrenmek hiç de eğlenceli olmayan bir bilgiydi. Onları yakaladıktan sonra -hem de arabamda- bırakın aynı odada ders vermeyi ve öğrencilerimizin ihtiyaç duyduğu her şey olmayı, ona bakamadım bile." Bir yılı tamamlayamamanın verdiği o tanıdık sıkıntı kaburgalarımı dürttü. "Ben de bıraktım. Dönemin sonunda ayrıldım. Buraya geldim ve sadece okul yılını bitirmek için maaş kesintisi ve Bayan Kirk'ün doğum izni işini aldım."

"İtfaiyeci olduğu için değil." Sesindeki törpü üzerimde yuvarlandı. "Çünkü o lanet olası bir aptal."

Belki de Whip'in de Craig'in ben gittiğimde bir şey kaybettiğini düşündüğünü bilerek gururlandım. Omzumu onun omzuna çarptım. "Biliyor musun, benden nefret ettiğin zamanlarda seni daha çok seviyordum."

"Yalancı." Güldü. "Ayrıca, senden hiç nefret etmedim. Ama belki de bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum."

Karıncalanmalar göğsüme yayıldı. Onunla yüzleşmek için durduğumda yüz hatlarında ışık dans ediyordu. "Sana nasıl hissettirdim?" Çenesi karıncalandı ve kalp atışlarım hızlandı. "Sanki sana sahip olmak için tüm dünyayı yakabilmişim gibi."

Beynim karıştı ve kanım kaynadı. Parmağımla burnunu işaret ettim ve sııttım. "Gördün mü? Pervasız."

Whip gülerek parmağımla tuttu ve beni kendine doğru çekti. Karnavalın eteklerinde durduk, etrafımız komşular ve yabancılarla çevriliydi, dünya etrafımızda hareket ediyordu. Aramızdaki gerginlik çatırdıyordu. Dikkatim dudaklarından gözlerine sıçradı. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

Arkamdan gelen bir itiş beni ona çarptırdı. Döndüğümde Robbie Lambert'in ellerini havaya kaldırdığını

gördüm. "Oh kahretsin! Yani vurdum. Üzgünüm, Bayan Ward."

Kendimi toparladım ve gülümsedim. "Hey, Robbie. Sorun yok." Gözlerim yeni ayakkabılarından yüzüne kaydı ve kalbim sıkıştı.

Yüksek elmacık kemiğini boyayan, koyu morun tonlarının çürümüş yeşilimsi sarı bir kenara sızdığı bir çürüğe odaklandım. Elimi uzattım ama birkaç adım geri çekilince geri çektim. "Yüzüne ne oldu? İyi misin?" Parmak uçları çürüğün üzerinde gezindi. "Ah, evet. Bir şeyim yok. Sadece takılıyordum. Sonra görüşürüz, Bayan Ward."

"Güle güle. ." Arkadaşlarına doğru koşup grubuna katılmasını izlerken zayıf bir ses çıkardım. "İyi misin?" Whip sordu.

Başımı salladım. "İyi, sadece... ona inandın mı? Çürüğü hakkında?"

Whip ileriye, Robbie ve arkadaşlarının kalabalığının içinde kaybolduğu yere baktı. "Elbette, neden olmasın?" Daha uğursuz bir şey beynimi tırmaladı. "Sanırım babası ona vuruyor."

Whip kaşlarını çattı. "Kanıtınız var mı? Bunu size hiç söyledi mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hayır, bu sadece bir his. Daha önce de kollarında morluklar olmuştu ama yüzünde hiç olmamıştı. Bu çürük taze ve acı verici görünüyordu."

"Müdür Cartwright ile her zaman konuşabilirsiniz."

Başımı salladım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Ben zorunlu bir raportörüm. Bir öğretmen olarak yasalar gereği istismar şüphesi olan *her şeyi* bildirmem gerekiyor."

Durakladı, gözleri hafifçe büyüdü. "Sadece ikinci bir görüş almak istemiştim. Hepsi bu. O çocukların çoğu sahilde futbol oynuyor. Arada bir serseri bir dirsek yakalardık. Kötü bir niyetim yoktu."

"Biliyorum, özür dilerim. Sanırım sadece endişeliyim. Babasında beni kötü hissettiren bir şeyler var."

"Pokey Lambert asabi ve hıyarın teki ama çocuk istismarcısı olduğunu sanmıyorum."

Robbie'ye son bir kez bakmak için kalabalığa bakarken dudağımın içini çiğnedim. "Evet, belki de haklısın."

Kalabalığın içinde kaybolmuştu, bu yüzden içimi kemiren duyguyu bir kenara bıraktım. Moralim düzeldi ve ilerideki eğlence evinin girişini gördüğümde gözlerim parladı. "Hadi, sana bir şey göstermek istiyorum."

WHIP

Zemin ayaklarımın altından kayarken lunaparkın karanlık koridoru üzerimize kapandı. Bir elim korkuluktaki diğer elim Emily'nin kalçasında kilitli kaldı. Karanlığın güvenliğine sarılmışken ona dokunmakta özgürdüm. Elim kışını okşamak için aşağı kaydım.

"Dikkat et." Bir sonraki dönemece giden duvarın altından eğilirken omzunun üzerinden sırtıttı.

"Oh, izliyorum." Poposunu tekrar avuçladım ve elimin kalçalarının arasına kaymasına izin verdim. "Gördüğüm şey hoşuma gitti."

Eğlence evinin bir sonraki bölümünde Emily omuzlarını öne eğmiş, duvara dönük bir şekilde duruyordu. "Peki ya şimdi?"

Arkasında durdum ve lunapark aynasındaki yansımasını inceledim. Dışbükey aynanın onun görüntüsünü, tipik

kıvraklığının kısa bacaklı, çok tombul bir versiyonuna dönüştürmesine güldüm.

"Bilmiyorum..." Onun yanında durdum, hareket ettikçe kendi yansımanın eğilip bükülmesini ve değişmesini izledim.

"Hoşuma gitti." Emily kahkahasını gizlemek için ağzını kapattı. "Biliyor musun, başımı böyle eğdiğimde Dickie Johnson'a benziyorsun."

Yüzüm düştü ve ölü bir bakışla dikkatimi ona sabitledim. "Yapma. Sen. Cüret etme," diye alay ettim. Parmaklarımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Tadına bakacak bir şeyim bile yok."

Keyifli kahkahası müziğin üzerinde süzülüyordu ve onu kollarıma almadan önce sırtıttım. Aynadaki yansımamız, başımın üst kısmını tavana kadar çarpıtarak uzanıyordu. "Kafam bu kadar büyük olsaydı benden yine de hoşlanır mıydın?"

Kollarını benimkilere sardı ve sıkıttı. "Sonunda senin aşırı şişirilmiş egona uyacaktı."

Hırslayarak boynunu ısırardım ve sırtıttım. Emily'yle tartışmak her zaman önemli bir olaydı.

Birkaç genç yanımdan geçip köşede kaybolduğunda aklıma bir fikir geldi. "Buraya gel," diye fısıldadım yumuşak tenine karşı.

Onu geriye, çıkmaz sokağa doğru çekerek kendime yakın tuttum. Köşeye sıkışmış, eğlence evinin duvarlarının hemen ötesinde şenliklerin sıkıcı uğultusu devam ediyordu. Etrafımız aynalarla çevriliydi, açıktaydık ama benim kuru bir çıraydım ve Emily beni tüketmekle tehdit eden bir ateşti.

Onu aynaya doğru bastırdım ve vücudunun anında benimkiyle bütünleşmesinin tadını çıkardım. "Seni alabilirim. Tam burada, tüm dünya dışarıda beklerken, birinin gelip bizi bulup bulmayacağını bilmeden."

Mırıldandı ve bana doğru bastırdı. "Bu talihsizlik olurdu." Kaşları meydan okurcasına kalktı.

"Denemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Meydan okudum.

"Şey ..." Emily kulağıma doğru eğilirken sesi soluksuz bir fısıltıya dönüştü. "Önce beni yakalaman gerekecek." Bir kahkaha atarak kolumun altından geçti ve bir köşede kayboldu.

"Küçük pislik," diye homurdandım ve peşinden gittim, bir duvara çarptım ve etraftan dolaşmak zorunda kaldım.

Aynalardan oluşan labirent devam etti, ben onu takip ederken her dönüş gerilimi artırıyordu. Kahkahalar yankılandı, yansıtıcı yüzeylerde bozuldu ve diğer tüm sesler uzak bir senfoniye dönüştü. Kalbim hızla çarpıyordu, sadece kovalamacadan değil, daha fazlasının, aramızda inşa edilen bir şeyin alt akıntısından.

Yaşlı bir çiftin yanından mırıldanarak özür dileyerek geçtim ve sonunda Emily'yi çıkmaz bir girintide köşeye sıkıştırdım. Nefes nefese kahkahalarımız birbirine karıştı ve yüklü atmosfer bizi sardı. Bana şakacı bir meydan okumayla baktı, gözleri muziplikle parlıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapattım, havada çatırdayan elektriğin tadını çıkardım.

Emily'yi aynalı duvara doğru bastırdığımda karnavalın ortam gürültüsü arka planda bulanıklaştı. Çarpıtılmış yansımalar o an gerçeküstü kılıyordu, gerçekliğin arzumun kaprislerine boyun eğdiği bir rüya gibi. Gözlerimiz kilitlendiğinde nefesi kesildi, dışarıdaki dünya kayboldu.

"Seni istediğim zaman yakalayabilirim," diye fısıldadım, sesim eski atların uzak kükremelerini yansıtan alçak bir gürültüydü.

Aramızdaki gerilim hissediliyordu, manyetik bir güç bizi birbirimize yaklaştırıyordu.

Dudaklarında cüretkâr bir gülümseme belirdi ve gözleriyle bana meydan okudu. "O zaman devam et ve beni yakala."

Oyunun peşine düşerek ileri atıldım ama o, beni hem hüsrana uğratan hem de büyüleyen bir çeviklikle labirentte gezinerek kaçtı. Biz labirentte dans ederken aynalar gerçekliği çarpıtarak bir görüntü kaleydoskopu yarattı.

Emily sonunda çıkışa ulaştı ve eğlence evinin platformundan atladı. Hiç vakit kaybetmeden, keçeleşmiş çimlerin üzerinden ve kalabalığın arasından kaçmaya devam etti. Kovalamacamız bizi karnavalın kenar mahallelerine, bir halka atma oyununun arkasına götürdü, burada kalan sesler sessiz bir uğultuya dönüştü. İki oyun arasında تنها bir köşeye daldığımızda atmosfer değişti. Sahil havası dile getirilmeyen bir gerilimle canlandı ve Emily'nin kahkahası yumuşayarak aramızda paylaşılan bir sırra dönüştü.

Nefes nefese kolundan tutup döndürdüm ve onu sessiz, karanlık bir karavan duvarına doğru ittim. Karnavalın nabızı arka planda atıyordu ama burada, gölgelerin içinde sadece biz vardık.

"Biliyordum seni-"

Cümlemin ortasında teslim oldum, ağzım onunkine çarptı.

Dünya o çalıntı an için var olmaktan çıktı. Dudaklarında hafif bir kek tadı kalmıştı ve onu kovalamanın heyecanı daha da artmıştı. Geri çekildiğimde gözlerimiz buluştu ve onun için ne kadar ileri gittiğimi fark ettim.

Bunu takip eden sessizlikte Emily'nin deniz mavisini gözleri

benimkilerle kilitlendi. Vücudum çılgılık attı: *O her şeyim.*

Gözüme bir hareket çarptı ve karnavalın ana yürüyüş yolunda gölgelerin ötesinde duran bir figürün farkına vardım. Şef Martin'in sert bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerim büyüdü. Kahkahaların yankıları benimle alay eder gibiydi, gecemizi tam olarak tahmin edemediğim sonuçları olan yüksek bahisli bir oyuna dönüştürüyordu. Etrafımızdaki enerji yükselirken, havada bir duygu karmaşası dönerken, bir anlık belirsizlikle hareketsiz kaldım.

Emily'nin babasının bakışları beni delip geçti ve kalbim küt küt atmaya başladı. Sertçe yutkundum, benden kaçan kelimeleri arıyordum. "Ne oldu?" Emily etrafına bakındı, hâlâ gülüyordu ve öpüşmemizin yoğunluğundan dolayı zor nefes alıyordu.

Bu oyunun, bu kovalamacanın lunapark duvarlarının ötesinde de sonuçları olduğunu fark ederek orada öylece dururken zaman uzuyor gibiydi. Hava sağır edici bir sessizlikle kalınlaştı, karnaval sesleri artık uzak fısıltılara dönüşmüştü.

Emily babasını gördü ve gözleri büyüdü, beni saran şoku yansıtıyordu. Randevumuzu meraklı gözlerden uzakta bir sır olarak saklamak istemiştik ama şimdi bu sır açığa çıkmış, loş ışıklı sokakta ifşa olmuştu. Enerjimiz heyecandan gergin bir belirsizliğe dönüşmüştü.

"Kırbaç," dedi şef, sesi alçak ve ölçülüydü, sessizliği bir bıçak gibi kesiyordu. Adım havada asılı kaldı, onaylamama ve dile getirilmemiş bir tehditle ağırlaştı.

Emily'den uzaklaşmak için bir adım geri attım ama durumun ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Karnaval, yanıp sönen ışıkları ve dönen oyuncaklarıyla etrafımızda sönükleşiyor gibiydi. Anı kurtarmak için kelimeler aradım, herhangi bir kelime, ama parmaklarımdan arasından kayıp giden hayaletler gibi benden kaçtılar.

"Baba." Babası bir adım öne çıkıp yüzünde öfke ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade belirdiğinde Emily avuçlarını kot pantolonundan aşağıya doğru indirdi. "Yemekte olduğunu sanıyordum. I--"

"Annen karnavalı görmek istedi."

Nabzım kulaklarımda zonkluyor, ortaya çıkan sahneye uyumsuz bir ritim katıyordu. Aramızdaki sessizlik uzadı.

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum," dedi, sesi şimdi kontrollü ama kaynayan bir güçtü. Emily ile mi yoksa benimle mi konuştuğundan emin değildim.

Sesimi bulmakta zorlandım, zihnim durumun derinliğini kavramak için yarışıyordu. Emily yanımda durmuş, gözleri anlayış bekliyor, yaklaşan fırtınayı dindirmenin bir yolunu arıyordu. Ama dönen ışıklar ve şenlikli kaos, çözülmekte olan sırlarımızın sessiz bir tanığına dönüşmüştü.

"Efendim, ben ..." Sözcüklerim bocaladı ve Şef Martin'in bakışlarının ağırlığını hissettim. Arka plandaki kahkahalar benimle alay ediyor, buraya gelirken aradığımız özgürlük ve neşeyi hatırlatıyordu.

Sessizlik ağırlaşmıştı, kalın bir sis bizi sarıyordu. Emily'nin babası bir adım daha attı ve içgüdülerim kaçmam, fırtınadan kaçmam için çılgılık attı. Ama ayaklarım yere sağlam basıyordu, sırlar ve sonuçlarla dolu bir ağa dolanmışım.

Ve sonra, tam gerilim doruğa ulaşmışken, ışıklar yanıp sönerken sokağı anlık bir karanlığa gömdü. O kısacık karanlıkta Emily'nin yüzünde bilmiş bir gülümseme gördüm. Gözlerinde bir yaramazlık parıltısı dans ediyordu ve ışıklar tamamen geri dönmeden önce, "Kaç" diye fısıldadı.

Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuşum gibi Emily'nin elini tutarak koşmaya başladım. Etrafımı saran enerji çılginca bir nabza dönüşerek beni ileriye doğru itti. Park halindeki römorkların kıvrımları ve dönüşleri arasında ilerledim, karanlık beklenmedik kaçışımızda benim müttefikimdi.

Ben koşarken etrafımdaki dünya bulanıklaştı, Emily'nin kahkahalarının ve babasının sert sesinin yankıları gecenin içinde kayboldu.

Otoparka döküldük, canlı ışıklar bizi eğlencenin kasırgasına geri davet ediyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı ve Emily'nin babasını peşimde görmeyi umarak omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım. Ama sokak sessiz ve boş kalmıştı.

Emily ofladı ve nefes almak için eğildi. "Aman Tanrım. Bunu yaptığımıza inanamıyorum!"

Yanımdaki keskin acıyı tuttum, sonra volta atarken onu işaret ettim. "Sen . . . belasın."

Güldü ve yüzündeki bir tutam saçını silkeledi. "Bana ne oldu bilmiyorum. Sadece yüzünü gördüm ve çıldırdım. *Kızgın* görünüyordu."

Gülüyordu. *Neden gülüyordu ki?*

"Çünkü çok kızgındı," diye homurdandım.

Ve kafası

karişmiş.

İhanete

uğramış.

Renklerin kaleydoskopu ve baş döndürücü gezintiler kaygısız yüzlerine geri dönmüştü. Yine de ara sokaktaki karşılaşma, eğlenceli olması gereken bir gecenin ortasında bile sırların gerçek sonuçları olduğunu hatırlatan bir gölge gibi kaldı.

Yanıp sönen ışıklar ve kahkahalar içimde dönüp duran duygu karmaşasına acı tatlı bir fon oluşturuyordu. Gece beklenmedik bir hal almıştı, eğlence evindeki kovalamacanın heyecanı şimdi pek de gizli olmayan buluşmamızın ayıltıcı gerçekliğiyle hafiflemişti.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Neden gülüyorsun?"

Emily içini çekti ve yüzü eğlenerek buruştu. "Komik olduğu için mi? Whip, babam tarafından öpüşürken yakalandık ve *kaçtık*." Ellerini ağzının etrafında kavuşturdu ve gece gökyüzüne doğru bağırdı, "Listemdeki bir şeyi kontrol etmek için bu nasıl baba?"

Emily yine kıkırdadı. "Bir avuç ergen gibi koştuk." Derin bir iç çekiş havayı doldurdu. "Aman Tanrım, o haklıydı. Bu çok iyi hissettiriyor. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

Emily'nin karanlık sokaktaki muzip gülümsemesini ve *koş* diye fısıldadığında gözlerinde parlayan ateşi aklımdan çıkaramıyordum. Gelecekteki maceraların, henüz yüzleşilmemiş zorlukların vaatlerini barındıran bir gülümsemeydi bu.

"Bir Kral kaçmaz. Başımız dik bir şekilde dayak yeriz." Çenem karıncalandı.

Emily yanımdan geçip otoparka girdi ve parmağını şakacı bir şekilde burnumun ucunda gezdirdi. "Bu çok boktan."

İçimi çektim ve ellerimi bıraktım. "Evet, sanırım muhtemelen öyle."

"Yarın babamla konuşacağım." Geriye doğru yürüdü, gizli ilişkimizin ortaya çıkmasından etkilenmemiş gibi görünüyordu. Emily parmağıyla işaret etti. "Şimdi buraya gel."

EMILY

Annemin mutfağını dolduran tek ses, kaşığın çay fincanına vuruşuydu. Parmak uçlarım altımdaki tezgâhta sessiz bir ritim tutarken gözleri benimkilere kaydı. Köşedeki mutfak tezgâhının üstünde, yerimde tüneyerek, başımın belada olduğunu bildiğim her zamanki gibi bekledim.

Annem elindeki kaşığı fincanın içinde döndürdü.

"William ..." "Biliyorum."

Kaşları çatıldı. "Ve ailesi ..."

"Biliyorum."

İç çekti. "Ve baban ..."

"Biliyorum."

Bir an düşündüm. "Yani 'Sokağa çıkma yasağına yirmi dakika geç kaldım' diye mi kızgın, yoksa 'Poppy Kerr ve ben şu çamurluğa girdik' diye mi kızgın?"

Annem karıştırmaya ara verdi ve kaşlarını kaldırdı. "O 'baloda sarhoş oldun' delisi."

Hay sikeyim.

Lisedeyken iyi bir kız olduğumu bilmek kimseyi şaşırtmazdı. Notlarım mükemmeldi, iyi çocuklarla takılırdım ve nadiren sorun çıkarırdım. Ama bir keresinde, ilk yılımda, benden bir yaş büyük bir çocukla kısa bir süre çıktım. Beni son sınıfların mezuniyet sonrası partisine götürdü ve "İçki içiyorsun, değil mi?" diye sordu, bir yandan da çoğunlukla votka ve sadece bir miktar portakal suyu olan bir tornavida yaptı.

Ben de tabii ki yalan söyledim ve "Kesinlikle. Evet. Bu alkollü içeceği seviyorum." Spoiler: Sevmedim.

Aslında, bunca yıl sonra bir tornavidayı düşünmek bile boğazımın arkasındaki safranın yükselmesine neden oldu. Bir içki içtim ve suratım beş karıştı. Neyse ki erkek arkadaşım terbiyeli bir adamdı ve başarısız bir seksi olma çabasıyla kucağıma su döküp haki eteğimi tamamen şeffaf hale getirdikten sonra beni eve erken götürmeye karar verdi.

Ne yazık ki hem onun hem de benim için üvey babam bir şeye ihtiyacım olursa diye bekliyordu. Gözlerinde o bakışı gördüğüm tek andı - *kızgın olmadığımı, sadece hayal kırıklığına uğradığımı* açıkça ifade eden bir bakış.

O bakıştan nefret ederdim.

Fazladan ev işleri ya da kamu hizmeti ile cezalandırılmayı tercih ederdim - kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şey ama onun yüzündeki asık suratla ya da sessizleşip başını sallayarak uzaklaşmasıyla uğraşmak zorunda kalmayı tercih ederdim. Kaç yaşında olduğum önemli değildi, biyolojik olarak beni sevmesi gerekmeyen ama yine de bunu yapan bir adamı hayal kırıklığına uğratmak içimi burkuyordu.

Başımı yenilgiyle öne eğdiğimde annem mutfaka geçip elini dizime koydu. Sıkıldığında cesaretimi toplayıp gözlerinin içine baktım.

Kot mavisi gözleri yumuşak ve anlayışlıydı. "Sadece onu dinle tatlım. Bence söyleyecekleri seni şaşırtacak."

Kot şortumun yıpranmış paçasında var olmayan bir tiftik parçasını karıştırdım. "Peki sen bu konuda ne diyeceksin?"

Eliyle dizimi okşadı. "Bence son birkaç ayda gerçekten kabuğundan çıktın. Daha çok gülümsüyorsun. Tabii ki burada, şehirde olmana bayılıyorum. Tanıdığım o mutlu küçük Melly tam burada . . ." Köprücük kemiğimin hemen altından göğsüme dokundu. "Son birkaç ayda o küçük kızı yıllardır görmediğim kadar çok gördüm. Ve eğer bunu William King yapıyorsa, senin adına mutluyum."

Ağır sözleri karnıma bir gümbürtüyle indi. *Değiştığimi fark etmiş miydim? Whip'in işi miydi, yoksa bu kasabada olmak mıydı? Birdenbire evim gibi hissettiğim bu yer mi?*

"Sanırım o da bunun bir parçası," diye itiraf ettim. "Ama aynı zamanda ilk kez olmam gereken yerde olduğumu"

hissediyorum." İçimi çektim

ve ellerimi kucağımda dinlendirdim. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Annem elini benimkinin içinde kavradı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bu Michigan sularında büyülmüş bir şeyler var." Elim sıkıldı ve ben ona baktığımda göz kırptı. "Buradaki erkekler de hiç fena görünmüyor."

Güldüm ve anneme sarılmak için eğildim. Tüm hayatım boyunca bana yol gösteren ve kendi yolumu bulmama izin veren bir deniz feneri gibi kararlı ve güçlü olmuştu.

Beni kararlarımdan her zaman koruyamazdı, ancak sonrasında ortaya çıkan sonuçların fırtınasını atlattmak için her zaman yanımdaydı.

"Sence Mavi Kuşlar biliyor mudur?" Ben sordum.

Annemin yumuşak kahkahası mutfağı doldurdu. "Sevgilim, küçük bir kasabada merakla beklenen bir karnavalda karanlık bir köşede birbirinizin yüzünü emiyordunuz. Kimsenin onun sadece kalp masajı yaptığına inanacağından şüpheliyim. Sanırım herkesin bildiğini söylemek yanlış olmaz."

Odanın diğer ucundan babam boğazını temizledi ve annem sarılmamızdan geri adım attı. Tezgâhtan atladım ve annem kolumu son bir kez güven verici bir şekilde sıkı.

"İyi şanslar, ama seni kandırmasına izin verme. O hâlâ kocaman bir lokum," diye fısıldadı.

Ona hızlıca başımı salladım ve mutfığa, babamın yanından geçip koridorun sonundaki ofisine doğru yürüdüm.

Evdeki ofisi, kapısında *Şef Martin yazan karakoldakinden* çok daha cana yakındı. Burada bilgisayar masası düzenliydi ama çerçeveli resimler neredeyse her yüzeyi kaplıyordu. Aile tatillerinden, Noellerden enstantaneler ve kendisi de itfaiye şefi olan büyükbabasının eski siyah-beyaz fotoğrafları ofise rahat bir hava katıyordu. Yaz mevsimi olmasına rağmen, büyük boy kazağı hâlâ sandalyesinin arkasında asılıydı.

Yüzümü ona döndüm, popomu masasına yasladım ve ayaklarımı bileklerimden çaprazladım. Mutfak ile ofisi arasındaki otuz adımda, yeni keşfettiğim Emily'liğimin kucaklamam gereken bir şey olduğuna karar vermiştim.

Böylece üvey babamla yüzleşmek için cesaretimi topladım. Derin bir nefes aldım ve kıpırdanmamak için ellerimi kucağımda birleştirdim. "Yani . . . Sanırım sana bir özür borçluyum. Eminim yetiştirdiğin kadını dün gece biraz uygunsuz bir pozisyonda görmek beni şok etmiştir. Ancak, Whip ve ben ikimiz de yetişkiniz ve kiminle çıktığım konusunda sizin iznimize ihtiyacım yok, bu yüzden özür dilemeyeceğim."

"Tamam." Babam gözlerini kırptırdı. "Benden kaçtığın için özür dilemen gerektiğini düşünüyor musun?" "Belki." Gülümsememi geri çektim. "Panikledim."

Babam masasının etrafında döndü ve iç çekerek sandalyeye oturdu. "Ah, Melly. Seninle ne yapacağım ben?"

Döndüm ve karşıdaki koltuğa oturdum. "Artık çocuk değilim baba. Gerçekten bir şey *yapmana* gerek yok."

Gözlerini ovuşturdu. Yıllar geçtikçe ince çizgiler onu yaşlandırmıştı ama hâlâ onu her zaman hatırladığım gibiydi. "Anneni sevmeden önce bile sana aşık olduğumu biliyor musun?"

Karşımdaki adama göz kırptım.

"Bu doğru," diye devam etti. "Sen üç yaşındaydın ve annenle ben bir süredir görüşüyorduk. Seninle tanışmadan önce beni altı ay bekletti. Saçların sarı atkuyruğu şeklindeydi ve parti elbiselerine *bayılırdın*. Arka bahçede çamura batar, ortalığı dağıtır ve eğlenirdiniz." Sanki benim o küçük halimi çok net görebiliyormuş gibi gözleri odaksızlaştı. "Merhaba demek için yanıma geldim ve sen bana bakıp tombul elini uzattın ve 'Hadi gel' dedin." Güldü. "Hepsi bu kadar. Üç küçük kelime ve ben gidiciydim."

Gözlerim yaşardı. Biyolojik babamı hiç tanımamıştım ama karşımdaki adam yüzde bin babam olmalıydı. "Ben hâlâ o kızım baba. Ben sadece ..." Kendime baktım ve iç çektim. "Daha yaşlıyım."

"Zaman bir hırsızdır. Bir gün uyanacaksın ve geçmesini dilediğin tüm bu günlerin geçtiğini fark edeceksin ve onu yavaşlatmak için her şeyini vereceksin."

Duygularım boğazımda düğümlendi. Annemle babamın yaşlandığını ve bunun ne anlama geldiğini düşünmekten nefret ediyordum. Outtatown'da kalmak onlarla daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyordu ve bu düşünceye sıkı sıkıya sarıldım.

"İşte bu yüzden," diye devam etti babam, "hiçbirini yanlış kişi için harcamamalısın. Sen ve annen hayatımın bu kadar mutlu ve tatmin edici olmasının nedenlerisiniz."

Kaşlarımı çattım, imasından hoşlanmamıştım. "Whip'in yanlış kişi olduğunu sana düşündüren nedir?" Gülümsedi. "Öyle olduğunu hiç söylemedim. O iyi bir adam. İş ahlakı rakipsizdir."

"Ama ne?" Ayağa kalktım, göğsümde küçük bir öfke kıvılcımı oluştu. "Bu senin için yeterince iyi değil mi?"

Babam kıkırdadı ve beni durdurmak için elini kaldırdı. "Hiçbir erkek senin için yeterince iyi olmayacak, fıstığım. Bu işler böyledir. Ama eğer aradığın erkeğin o olduğunu söylüyorsan, o zaman ..." İçini çekti ve ellerini kucağına bıraktı. "O zaman erkek o olacak. Fikrini değiştirirsen, onun arkasında sıraya girip şansını bekleyen yüzlerce daha olur."

Çizdiği gülünç imaja güldüm. "*Yüzlerce* kişinin sıraya gireceğinden şüpheliyim," diye şaka yaptım.

Öne doğru eğildi. "Dikkatini o kadar çok önündeki adama veriyorsun ki başka bir şey göremiyorsun ve bu her zaman kötü bir şey değil. Ama ben bunu o Craig denen salakta gördüm ve sana söylüyorum, eğer etrafına bir göz atsaydın, benim gördüğümü çok daha erken görürdün."

Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. "O da ne?" "Ödöl sensin. Her zaman öyleydin."

Gözlerim kucağıma düştü. "Teşekkürler, baba."

"Ah, devam et." Güldü ve boğazındaki duyguyu temizledi. "Sen yetişkin bir kadınsın. Git hayatını yaşa."

Sırıttım ve ayağı kalktım, sonra masasının üzerinden eğilerek ona sarıldım. "Seni seviyorum baba. Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Umarım benden bir şeyler saklamak zorunda olmadığını biliyorsundur. Annen ve ben her zaman senin yanındayız."

"Teşekkürler, baba."

Sabahtan beri hissetmediğim kadar hafıflemiş bir halde kapıya doğru yürümeye başlamıştım ki sesi beni durdurdu. "Hey, Melly?

Unutmayın... eğer kalbinizi kırarsa, onu ortadan kaldırabilir ve bir kaza gibi görünmesini sağlayabilirim."

BAŞIM dik bir şekilde kasabada yürürken Temmuz güneşinin yüzümü ısıtmasına izin verdim. Babamla yaptığım konuşmayı Whip'e anlatmak için sabırsızlanıyordum. Terfi konusunda endişeli olduğunu biliyordum, ama babamın kişisel ilişkimizi ona karşı kullanacak türden bir adam olmadığını görecekti. Eğer Whip bu iş için en iyi adamsa, o işi alacaktı.

Artık sır yok. Yakalanacağız diye endişelenmek yok. Nerede olduğum hakkında yalan söylemek yok.

Kendime karşı dürüst olursam, barın öbür ucundan bana gönderdiği suçlayıcı bakışları ya da yanımdan geçerken parmak ucuyla koluma dokunmasını kesinlikle özleyecektim ama bunu aşacaktım. Gerçekten *çıkabilirdik*.

İçime pompalanan sersemlik, yanımdan geçen her bir kişiye gülümseyip el sallarken adımlarıma moral katıyordu. Her geçen gün kasabalıları turistlerden ayırma ve bu ilginç küçük kasabanın özelliklerini anlama konusunda daha iyi olmaya başlamıştım.

Kutlanacak bir öğleden sonra gibi hissediyordum. Durdum ve vitrindeki tabelaya baktım: *The Sugar Bowl*. Kasabanın fırını her zaman tıklım tıklım olurdu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Kahveleri sıcaktı ve fırının sahibi Huck Benton mutfakta bir dâhiydi. İçimde bir fikir dans etti. Whip insanların her zaman itfaiyeciler için istasyona bir şeyler bıraktığını söyledi. Bir kutu hamur işi alıp istasyona kendim götürebilirdim. Onu herkesin önünde şapır şupur bir öpücük için kendime çektiğimde Whip'i şok edebilirdim.

Sugar Bowl'un cam kapısını açtım ve sahne zihnimde canlanırken heyecanlı bir ciyaklamayı bastırdım. Ben Whip'i hayal ederken iki küçük yaşlı kadının çıkması için kapıyı tuttum.

Mükemmel olacaktı ve bunun ilk şokundan sonra Whip'in fırtınalı gözlerinin kararacağından ve beni gelecek lezzetli vaatler konusunda uyaracağından emindim.

YİRMİ DOKUZ

WHIP

Telefonumu yüzüncü kez kontrol ettim ve hâlâ mesaj atmadığını görünce kaşlarımı çattım. Yarım düzine kez onu kontrol etmek için acınası bir mesaj yazmıştım ama hâlâ tartışıyorlarsa araya girmek istemedim. Yapışkanlık onun tarafından görülmek istediğim bir şey değildi, ama gerçek şu ki tüylerim diken diken olmuştu. Vardiyamın son birkaç dakikasını dinlenme odasında geçiriyordum ve babasıyla konuşmasının nasıl geçtiğini duymak için sabırsızlanıyordum.

Emily ve benim hakkımdaki söylentiler hızla yayıldı ve telefonum sabahtan beri arkadaşlarımdan ve kız kardeşlerimden gelen meraklı mesajlarla çınılıyordu.

MJ

Bizi görmezden gelmeyi bırak. Biz senin kız kardeşin ve Emily'nin arkadaşıyız. BIZE DETAYLARI VER.

Eğer arkadaşınsa, ona sorabilirsin.

SYLVIE

Eğlence mahvedici.

SYLVIE HEMEN küçük Gus'ın salyalı yüzünü ezdiği sevimli bir selfie gönderdi.

SYLVIE

Bu sevimli suratın nasıl sır saklayabilirsin ki?

Hafızam beni yanıltmıyorsa, o ve babası oldukça büyük bir sırdı.

MJ

Seni yakaladı, Syl.

SYLVIE

Fiiiiine. Cevapları Emily'den alacağız.

Lütfen yapma.

YARI GÜLÜMSEYEREK telefonumdan başımı kaldırdım ve karakolun etrafına baktım. Şef henüz gelmemişi ve korku içime sızarak kız kardeşlerimin bana verdiği rahatlamayı sildi. Bunu yapmadan önce Emily'nin peşinden gitmenin yanlış olduğunu biliyordum - babası benim patronum ve akıl hocamdı. İlişkiler konusunda berbat biriydim ve kaçınılmaz olarak işleri berbat ettiğimde, bu ikimizi de taraf tutmak zorunda kalmak gibi garip bir duruma sokacaktı. Ama şimdi bu işin içinde olduğum için kendimi kurtaramıyordum ve kurtarmak da istemiyordum. Ruhum onu çağırıyordu ve ben her *zaman* onu seçecektim.

Tek umudum bunun yapmak zorunda kalmayacağım bir seçim olmasıydı.

Belirsizlik havada asılı kaldıkça daha da tedirgin oluyordum. Oturup çekicin düşmesini beklemek dayanılmazdı. Kahve makinesinin acele etmesini sabırsızlıkla beklerken parmaklarımı tezgâha vuruyordum.

İlk yudumda, Emily'nin babasıyla yaptığı konuşmanın olası sonuçlarını düşünürken kahvemın tadı acı ve endişe gibi geldi. Gözlerim sürekli saate kayıyor, geçen her saniye çözülmemiş gerilimin acı verici bir hatırlatıcısı oluyordu. Yüzü sert, hayal kırıklığı alnının çizgilerine kazınmış Şef'in karakola hışımla girişini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Kalbim çarpıyor, saatin her tik takına eşlik eden sabit bir korku ritmi vardı.

"Hey, Whip!" Connor'ın sesi dahili telefondan seslendi. "Aşağıda bir ziyaretçin var."

En üst basamağa kadar yürüdüm ve sıritan yüzüne baktım. İçimi çektim. "Benimle taşak geçme. Başka bir büyükanne ile

başı çıkamam.

goril striptiz."

Connor bir kahkaha attı. Geçen yıl bir "ziyaretçim" olmuştu ve yaşlı bir goril gibi giyinmiş biri olduğu ortaya çıkmıştı. Kapiya doğru yürür yürümez, goril müzik çalmaya ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı - *büyükanne külotuyla birlikte*. Bunun arkasında Lee'nin olduğunu biliyordum. Kostüm giymiş olanın o olduğundan oldukça emindim ve bu çok komikti - bunu ona asla itiraf etmeyeceğimden değil.

Connor başını iki yana salladı. "Hadi ama. Sanırım bunu görmek isteyeceksin."

Adımlarımı ikişer ikişer atarak hızla aşağı indim. Emily'nin kollarında büyük beyaz bir fırın kutusu ve yüzünde geniş, parlak bir gülümsemeyle ayakta durduğunu gördüğümde kalbim kaburgalarımın çarptı.

"Aww . . ." Alt dudağı dışarı doğru çıkıktı. "Belki direğe binip aşağı inersin diye düşünmüştüm." Connor kahkahasını eliyle kapattı ve ben de ona kaybolmasını söyleyen bir bakış attım.

Emily'nin yanına gittim. *Gerçekten de buradaydı; etrafı kamyonlarla çevrili, lastik ve limon temizleyicisi kokan cihaz bölmesinde duruyordu.*

Kutuyu daha yükseğe kaldırdı. "Senin için bir şeyim var."

"Öyle mi?" Şeker Kasesi'nden özenle dizilmiş bir dizi hamur işi bulmak için kapağı açtım. "Mürettebat bunlara bayılacak. Teşekkür ederim."

Bana gülümsedi ve aptallar gibi birbirimize gülümsedik.

Bu gerçekte nasıl oluyordu?

Emily yavaşça boğazını temizledi. "Babamla konuştum."

Gözlerini aradım ama net ve emindiler. Omuzlarımdaki gerginlik bir nebze olsun gevşedi. "Bence sen ve ben iyi olacağız."

Sen ve ben.

Kulağa hoş geliyor.

Elbette hala şefimle olan biten her şey hakkında konuşmak istiyordum ama şu an için Emily bana her şeyin yoluna gireceğini garanti ediyordu. Neredeyse gerçek gibi gelmiyordu. Böyle şeyler benim gibi adamların başına gelmezdi. Emily Ward gibi kadınlar değersiz erkeklere aşık olmazdı.

"O zaman aramız iyi mi?" Ben sordum.

Nazıkçe, heyecanla başını sallaması aklımı başımdan almaya yetti. Onu pasta kutusundan kurtarıırken omuz silkti. "Eminim gerçekten anlamadığım bir taşak geçme seviyesi olacak, ama benim durduğum yerden, babam haberi olabildiğince iyi karşıladı."

Dilim kalınlaştı ve çenem seğirdi. *Gerçekten bu kadar kolay mıydı?* Eğer itfaiye istasyonuna gelişindeki kaygısızlığa ve mavi-yeşil gözlerindeki parlaklığa güveniyorsam, evet. Sanırım öyleydi.

"Seni dışarı çıkarıyorum." Sırıttım.

Kaşları havaya kalktı. "Oh, gerçekten mi?"

Azı dişlerim sevimsiz sırtışıımı gizlemek için kenetlendi. "Aynen öyle. Eğer bu artık bir sır değilse, bütün lanet kasaba benim olduğunu öğrenecek."

Utangaç bir kızarıklık yanaklarını pembeleştirirken dudakları kıvrıldı. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

"Yediye kadar hazır ol. Seni evden alırım." Açık bölme kapısına doğru başımı salladım. "Şimdi defol git buradan. Burada sevimli görünerek dolaşmak için fazla dikkat dağıtıcısın."

Bana selam vermek için iki parmağını kullandı. "Tamamdır."

Döndüğünde bir elimle pasta kutusunu dengede tutarken diğer elimle şakacı bir şekilde kıcına şaplak attım. Güneşli Temmuz öğleden sonrasına adım atmadan önce bağırdı ve kıkırdadı.

"Bunu söylemek biraz zor." Emily eğildi ve ben meyveli içkisini önüne koyarken fısıldadı. The Grudge doluydu ve sahneye yeni bir grup kurulurken müzik kutusundan eski country klasikleri mırıldanıyordu.

Homurdanarak cevap verdim ve biramı yudumladım. "Belli belirsiz ama orada." Dikkat çekmeden barın batı tarafını işaret etmek için eğildim. "Eğer bakarsan, bunların hepsi Sullivan'lar ve müttefikleri. Kızlarından çıkan güneş ışınlarından bunu anlayabilirsin."

Bana kuru bir yan bakış attı ve sinsice gülümsedi. "Peki ya Krallar?"

Kıkırdadım ve arkama yaslandım. "Bu kolay. Her Kral dünyanın yükünü taşır. Bunu omuzlarında görebilirsin."

Gözleri doğu tarafını taradı, geniş ailemin üyelerini ve bizimle ilişkili olanları içine aldı. "Her zaman savaşmaya hazırsın, ha?"

Başımı salladım ve yudumladım. "Hemen hemen."

"Bu kavganın bu kadar uzun sürmesi ve buralı olmayan hiç kimsenin bundan haberdar olmaması çok çılgınca. Turistler

sadece buranın yanında *var oluyorlar* ve hiçbir fikirleri yok."

Kolumu sandalyesinin arkasına uzattım ve parmak uçlarımın boynunun dibindeki yumuşak teni okşamasına izin verdim. "Biz aptal değiliz. Burası bir turist kasabası ve bu yüzden bizi kontrol altında tutuyor. Kasaba yıllardır süren rekabet yüzünden bölünmüş olabilir ama iki taraf da ana gelir kaynağını yabancılaştırarak kasabayı riske atmaz. Outtatowner'ı ziyaret eden ve her yıl geri gelen ailelere güveniyoruz. Ailelerimizin birbirleri hakkında ne düşündüğü gerçekten önemli değil. İşler böyle yürüyor."

Kız kardeşim Duke Sullivan'ın kolunun altına girerek içeri girdi ve ben de onların barın tam ortasında yer kaplamalarını izledim.

"Belki de o kadar bölünmüş değilizdir." Emily kız kardeşime gülümseyerek dostça bir el salladı, Sylvie de ona karşılık verdi. Duke'la göz göze geldik ve selamlamak için çenesini eğdi. Ben de ona karşılık vermek için kadehimi kaldırdım.

"Bu konuda haklı olabilirsin."

Outtatowner'da işler değişiyordu - bunu havada hissedebiliyordunuz. Çizgiler her yerde bulanıklaşmıştı ve eğer bir şey bilseydim, ilk karşı çıkan kişi babam olurdu. Kız kardeşimi neredeyse evlatlıktan reddetmişti.

Biramı bir yudum daha yuttum ve Russell King'le ilgili her türlü düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım. Bu gece Emily ve benim hakkımdaydı ve o bunu benden alamazdı.

Grup ilk setine başladığında, ellerimi ahşap masaya vurdum. Sonra avucumu ona doğru uzattım. "Bu dansı bana lütfeder misin Prim?"

Elini benimkinin içine sokarken Emily'nin gözlerinde heyecan dans ediyordu. "Çok isterim."

Yavaşça onu dans pistine götürdüm ve gözlerin bize doğru döndüğünü hissettim. Emily uzun süredir Outtatowner'daydı ve artık herkes onun Şef Martin'in kızı olduğunu biliyordu. Karnavalda öpüştüğümüz ve babası tarafından fark edildiğimiz haberi de kasabada bir cehennem gibi yanmıştı.

Dans pistine ulaştığımızda Emily'yi kolumun altında döndürdüm. Birlikte müzik eşliğinde sallandık. Emily göğsüme yaslandı, ben de ona sarıldım ve başının tepesine bir öpücük bıraktım. Tanıştığımız gecenin anıları zihnimde dönüp duruyordu. O zamanlar onun özel biri olduğunu biliyordum ama hayatımı ne kadar değiştireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bunu ne kadar çok *arzulamıştım*.

Whip King'in aslında Emily Ward ile birlikte olduğu spekülasyonunu doğrularken meraklı gözler üzerimizde gezindi. Bu ateşli, muhteşem kadının *benim* olduğunu bilmenin tadını çıkarıyordum.

Ve bunu mahvedebilecek tek kişi bendim.

EMILY

KAMUOYUNA AÇIK OLARAK Whip King'le çıkmak bir geçit törenine katılmak gibiydi; yıldız sporcu gözünü *size* dikmişti ve bunu herkes biliyordu. Sadece lisenin görkemli günleri ve vasat öpüşme becerileri yerine, Whip'in delinmiş bir aleti vardı ve bir tanrı gibi öpüşüyordu.

Temmuz ayı, kumsallı, güneşli günler ve buharlı, uzuvları birbirine dolaştıran gecelerden oluşan bir bulutun üzerinde süzülüyordu. Whip'in evine taşınmışım ve artık sırrımızın ağırlığını taşımak zorunda olmadığımı bilmek çok özgürleştiriciydi.

Whip çalıştığı için günüm boş geçiyordu ve günümün tamamını sahilde uzanıp bronzlaşmaya çalışarak geçirmeyi planlıyordum. Ama önce kahve. Sugar Bowl'un kapısını iterek açtım. Bu küçük sahil kasabasına bu kadar çok turistin akın etmesi beni hâlâ şaşırtıyordu. Sırada beklerken, tarçın ve kavrulmuş kahve çekirdeklerinin kokuları yeni sürülmüş güneş losyonuna karıştığından kimseyi tanıyamadım.

Kararımı vermeden önce menü panosunu hızla taradım. Telefonum çaldığında, arayanın annem olup olmadığına bakmak için çantama uzandım ve bizim için sahilde bir yer ayarladığını teyit ettim. *Outtatowner Junior High* ekranda belirince durakladım ve telefona baktım. Sırada bir adım öne çıkarak telefonu kulağıma götürdüm ve diğerini parmağımla tıkladım.

"Alo?" Ben cevap verdim.

"Bayan Ward? Müdür Cartwright. Uygun bir zaman mı?"

"Oh, uh-eyet. Evet. Kusura bakmayın, fırında çalışıyorum ve biraz gürültülü." Kambur durduğum çifte küçük, özür dileyen bir gülümseme sundum ve sıra bensiz ilerlerken oradan uzaklaştım.

Hareketli pastanenin bir köşesine çekildim ve sesime neşeli bir profesyonelin pratik sakinliğini kattım. "Aradığınız için teşekkür ederim efendim. İlgi mektubumda da belirttiğim gibi, açık olan öğretmenlik pozisyonu için niteliklerimi görüşmeyi umuyordum."

"Ah, evet." Boğazını temizledi. "Bu yüzden arıyorum."

Evet! Mutluluk dansımı bastırdım ve devam edebilmesi için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu, pozisyonun doldurulduğunu bildirmek için yapılan bir nezaket ziyaretidir."

Kulaklarımın arasındaki ağır çekim vızıltı, fırındaki seslerin titremesini bastırdı. Söylediği kelimeleri anlamaya çalışırken oda dönmeye başladı.

"Pardon?" Onu yanlış duymuş olmalıydım.

"Bayan Kirk'ün pozisyonu dolduruldu. Bunu size söyleyen kişi olmak ve OJH'de geçirdiğiniz süre için teşekkür etmek istedim." "Oh, ben ..." Gözlerimi kırpıtm.

"Referansa ihtiyacınız olursa, iletişim bilgilerimi kullanmaktan çekinmeyin, güçlü bir tavsiye vermekten mutluluk duyarım." Rahatsız edici duraksaması derimi kaşındırdı. "Sonuç olarak, çalışmanız tatmin edici olmaktan çok daha fazlasıydı."

"Tatmin edici olmaktan fazlası mı?" Onun sözlerini tekrarlamak bile hala kafasında yer etmesini sağlamıyordu. Müdür Cartwright içini çekti. "İstediğinizin bu olmadığını biliyorum Bayan Ward."

Çenem düştü. "Performansıyla ilgili bir şey miydi? Özür dilerim. Anlamıyorum."

Durakladı ve sağır edici sessizlik çok şey anlatıyordu. "Hayır. O ..." Sinirli bir iç çekti ve midem bulandı. "Eğitim vakfının bağış toplama çabalarına ışık tutan ve okul yönetim kurulunun görmezden gelemeyeceği bir telefon aldık."

Sakinleştim, tüylerim diken diken olmuştu. Kafam karışmış olabilirdi ama savaşımadan pes etmeyeceğime emindim.

"Vakıf mı?"

Bu üç etkinlikte vakfın *yıllardır* topladığından daha fazla para topladık. Bu iyi bir şey değil mi?"

"Herkes çabalarınızı takdir ediyor, biz de ediyoruz ama-"

"Ama yeterli değil miydi?" Profesyonelliğim elimden kayıp gidiyordu, bunu biliyordum ama reddedilmek içimi yakıyordu. Geleceğimin parmaklarımın arasından kum gibi kaydığını hissettiğimde göz kapaklarımın altından sıcak gözyaşları süzüldü.

Telefonda eski müdürüm iç çekti. "Robbie Lambert'i terk etmeniz için verdiğim emirleri çiğnediniz mi, çiğnemediniz mi?"

sadece ayakkabıya mı ihtiyacı var?"

Zihnim allak bullak oldu. Elbette ona ayakkabı verdiğim için azar işitmişim ama Robbie'nin dışlanmaması için itfaiyecileri *tüm* öğrencilere bir şeyler vermeleri için organize eden Whip'ti.

"Yani . . . I-" İçimde sıcak bir öfke kabardı. "Babası, oğluyla ilgilenen biri için neden bu kadar üzgün?"

"Bayan Ward, şikayette bulunan Bay Lambert değildi. Aslında, oğluna bakma meselesi tam da bizi bu karmaşaya sokan şey. Ayrıca aile hakkında çocuk istismarı şüphesiyle bir rapor tutulduğunu da biliyor muydunuz?"

Sustum. Robbie'nin ve morarmış yüzünün görüntüsünü aklımdan çıkaramayınca, karnavaldan sonra giderek artan şüphelerimi bildirmek için bir telefon görüşmesi yapmışım. Whip'in ifşa olmasıyla ilgili sırrıma o kadar kapılmışım ki, raporumu okula bildirme fırsatını henüz yakalayamamışım. "Um . . ."

Sikeyim.

Zihnim dönerken sinirlerim omurgamdan aşağıya doğru dalgalandı.

Müdür Cartwright hattın diğer ucundan oflayıp pufladı. "Tam da şüphelendiğim gibi. Bayan Ward, tüm öğretmenlerin öğrencileriyle ilgilenmesini takdir etmekle birlikte, bu tür suçlamalar çok ciddidir."

"Tamamen katılıyorum, bu yüzden-"

"Bayan Ward, protokolü takip etmek -ekibinize güvenmek- yerine bunu kendi başınıza çözmeye çalıştınız. Robbie Lambert tekvandoya kaydolmuş. Bundan haberiniz var mıydı?"

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Hayır, değildim."

"Ayrıca kısa bir süre önce, herkesin gözü önünde, talihsiz bir şekilde gözünün morardığı bir antrenman müsabakasına katıldı. *Bundan haberiniz var mıydı?*"

Dehşet midemde birikti. "Hayır."

"Bu arada, yarışmayı kazandı, ancak Çocuk Koruma Hizmetlerini aramanız nedeniyle, bu zaferi kutlamak yerine, kendisi ve ailesi sizin suçlamanızla ilgili olarak aktif bir şekilde sorgulanıyor. Robbie'nin öğretmenlerinden de bilgi verebilecek isimleri bir araya getirmekle görevlendirildim."

Korkunç bir batma hissi beni boğmakla tehdit ediyordu. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ..."

Müdür Cartwright yumuşadı. "Bunu anlıyorum ve tüm çocukları korumanın bizim hakkımız olduğuna inanıyorum. Ancak, öncelikle tüm gerçekleri bilmeniz gerekiyor."

"Robbie iyi mi?" Yaptığım şeye inanamıyordum.

"Üzgünüm ama verebileceğim başka bir bilgi yok. Soruşturma devam ediyor." Yenilmiş bir şekilde omuzlarım çöktü. "Anlıyorum. Teşekkür ederim, efendim."

"Geleceğiniz için iyi şanslar, Bayan Ward."

Telefonu kapatırken onun cansız vedasını bile duymadım. Dilim kuru ve kalındı.

Bu nasıl olmuş olabilir?

Ortaokuldaki bir iş, köklerimi salmak ve nihayet ekili kalmak için bir fırsattı. Küçük fırının etrafına bakarken görüşüm bulanıklaştı ve her şeyin elimden kayıp gittiğini hissettim.

Her şeye sahip olmaya çok yaklaştığımız.

HIÇBİR ŞEY YOKTU.

Bluebird Books'un sessiz bir köşesine gizlenmiş, Outtatowner'a makul bir sürüş mesafesinde olan *her* okul web sitesini ve iş ilanı arama motorunu araştırmışım. Sınıf öğretmenleri, içerik uzmanları, öğretmen teknik desteği, müfredat geliştirme, eğitimde öğretmenlik sertifikamın bana hak kazandıracığı *her şey* ve yine de elim boş döndüm.

Sinirli bir şekilde dizüstü bilgisayarımı kapattım. *Öğretmen açığı var sanıyordum, Tanrı aşkına!*

Yenilgiyi kabul etmekten nefret ederdim ama kumar oynadığımı ve kaybettiğimi inkâr edemezdim. Outtatowner'ın benim büyük başarıım olması gerekiyordu ve bunun yerine başka bir fiyaskoya dönüşüyordu.

Sırtımın ortasına dokunan bir el dikkatimi çekti ve daha dik oturmamı sağladı. Rachel bana gülümsedi ve sağımdaki sandalyeye kaymadan önce yanıma taze bir fincan kahve koydu. "Şansın yok mu?"

Kaşlarımı çatarak kahveye baktım ve başımı salladım. "Henüz değil."

Bacaklarını kıvırdı ve köpüklü lattesini yudumladı. "O omurgasız Cartwright'ın senin için ayağa kalkmadığına inanamıyorum. Bir müdürün öğretmenlerinin arkasını kollaması gerekir. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Onun desteğini takdir ederek zayıfça gülümsedim. "Başka birini tutmaya hakkı vardı. Ve bu CPS davası tam bir karmaşa. Zavallı çocuk tekvando zaferini kutlayamadı bile, çünkü bir dakika bile yavaşlayamadım, dümdüz ilerledim. Ayrıca, Robbie'yi ve ayakkabı ihtiyacını rahat bırakmam için verilen emre karşı geldim ve o da bana bunu söyledi."

"Ama *sen* yapmadın," diye teklif etti.

Omuz silktim. "Hayır, onun yerine gizlice yattığım adam bunu abartılı bir şekilde büyüttü ve

Müdürüm, istediğim her şeyi yapmak için patronumun etrafından dolaşmaya fazlasıyla istekliydim."

"Bence Whip'in yardım etmeye çalışması çok romantik." Gözleri hüznünlendi ve kahvesini yudumladı.

Ben de öyle.

"Ne yazık ki romantizm amirinizin güvenini kazanmıyor. Sanırım *iki* beceriksizliği görmezden gelemedi." İçimi çektim ve kahvenin ellerimi ısıtmasına izin verdim. "Whip işte. İş alamadığımı henüz bilmiyor."

Kaşları çatıldı. "Ona söylemek istemedin mi? Üzülmene yardımcı olabilirdi."

Alaycı, gönülsüz bir kahkaha attım. "Henüz değil." Dudağımla oynadım. "Bu haberi heyecan verici bir iş beklentisiyle yumuşatabileceğimi umuyordum ama ..." Belli belirsiz bilgisayarımı işaret ettim. "Hiçbir şey yok."

Bana doğru eğildi. "Lütfen pes etme. Bu sadece ilk gün ve senin taşınman düşüncesine dayanamıyorum. Sonbaharda okulların açılmasına daha çok zaman var. Bir şeyler çıkacaktır, bunu biliyorum."

"Umarım öyledir," diye cevap verdim, onun sahip olduğu güvenle tam olarak inanmasam da.

"Bu akşam bir şeyler içmek ister misin? Brooklyn ve ben seksenli yılların cover grubunu dinlemek için birkaç kasaba ötedeki bir bara gideceğiz."

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Bir süre daha kitapçıda kalacağım. Aramaya devam etmek istiyorum. Mavi Kuşlar da bu akşam toplanıyor ve onlara benim için yaptıkları her şey için teşekkür etmek istiyorum."

Rachel'in yüzü düştü. "Sanki bir vedaymış gibi konuşuyorsun."

Gözyaşlarım kirpiklerimden dökülmek üzereydi ama duygularımı bastırdım ve gülümsüyormuş gibi yaptım. "Öyle değil." Sadece bunun doğru olmasını umuyordum.

UZUN ÖĞLEDEN SONRA GÖLGELER Bluebird Books'un halı kaplı zemininde süzülüyordu. Pencere kenarında bir köşeye sıkışmış otururken saatler geçmişti. İş arayışlarım arasında, Outtatown'er'daki hayatın gözümün önünde nasıl akıp gittiğini izledim; el ele dolaşan çiftler, sahile doğru yürüyen aileler, dostça gülümsemeler ve dalgalar.

Saat ilerledikçe ortam aydınlatması yavaş yavaş karardı ve bir zamanlar hareketli olan koridorlar daha sessiz bir samimiyete teslim oldu. Tepedeki ışıklar kapatıldı ve kitapçı, alanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş masa lambalarının yumuşak ışıltısıyla yıkandı. Battaniyeler rahat okuma köşelerini süslüyor, müşterileri iyi bir kitapla kıvrılmaya davet ediyordu.

Son müşteriler de çıkışa doğru ilerlerken hava değişti, kapı arkalarından kapanırken usulca çınladı. Çevrilen sayfaların hafif hışırtısı ve ara sıra duyulan kahve fincanlarının şingırtısı artık sessizleşmiş olan atmosferde yankılanıyordu. Sanki kitapçının kendisi nefesini tutmuş, Mavi Kuşlar'ın gelişine hazırlanıyormuş gibi havada bir beklenti duygusu asılı duruyordu.

Ve sonra, saatler akşamı gösterirken, Mavi Kuşlar'ın tanıdık yüzleri içeri süzölmeye başladı. Kahkahalar ve selamlaşmalar mekânı doldurdu, sessizliği neşeli bir ritimle noktaladı. İkram tepsileri ve şarap şişeleri taşıyan kadınlar, kolay bir aşinalıkla hareket ederek kitapçıyı buluşma yerlerine dönüştürdüler.

Yüzümde bir gülümsemeyle Mavi Kuşlar'ın toplandığı kitapçının arka tarafına doğru yürümeden önce derin bir nefes aldım ve kendimi çelikleştirdim.

"Emily, buraya gel." MJ gülümsedi ve yüksek arkalıklı bir sandalyenin üzerindeki yerinden el salladı. "Sana bir koltuk ayırdım." Yanındaki kanepeyi okşadı.

"Teşekkürler." Gülümsedim ve pelüş koltuğa gömüldüm.

"Ee," dedi kaşları aşağı yukarı zıplayarak. "Arayı kapatmamız gereken şeyler var."

Yanaklarımda sıcak bir kızarıklık belirdi. Whip ve benim karnavalda öpüşürken bulunduğumuz haberi o küçük kasabada hızla yayılmıştı ve Grudge'da herkesin önünde ortaya çıkmamız herkesin merakını pekiştirmişti.

Zayıfça gülümsedim.

"Onu rahat bırak, MJ." Sylvie öne çıktı ve MJ'e bir fincan uzattı, sonra dönüp bana gülümsedi. "Merhaba, daha önce tanıştığımızı biliyorum ama fazla konuşma fırsatımız olmadı. Ben Whip'in kız kardeşiyim, Sylvie King, yani Sullivan!" Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Kusura bakma, bunu söylemeye hâlâ alışmaya çalışıyorum." Gülümsemesi yumuşak ve samimiydi. "Grudge'da dans ederken eğlenmiş benziyordun. Sohbet edecek kadar uzun kalamadığımız için üzgünüm. Görünüşe göre kocamın en fazla iki dansı var."

Yeni yeğeni için yaptığı oyuncak kutusunu bana gösterdiğinde Whip'in gözlerindeki sevgiyi hatırlayarak gülümsedim. Onun elini sıkamak için elimi uzattım. "Seni tekrar görmek güzel. Sevimli oğlunuz için sizi tebrik ederim."

Tatlı tatlı gülümsedi ve karşı tarafımdaki sandalyeye yerleşti. "Bir yaşından büyük oldu bile. Buna inanamıyorum. o."

"O çok tatlı bir çocuk," diye ekledi MJ. "Annesinin gülümsemesine sahip." Sylvie güldü. "Evet, ama aynı zamanda babasının tavrını da almış."

İki kadın içkilerini yudumlarken kahkahalarını paylaştılar ve ben de sıcak bir dostluk hissine kapılmaktan kendimi

ala madım. As

Tek çocuk olduğum için sırlarımı paylaşabileceğim, erkekler hakkında konuşabileceğim ya da nihayetinde çocuklarımı birlikte büyütebileceğim bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmemiştim.

Son kadınlar da toplandığında Tootie Sullivan grubun önünde durdu ve dikkatimizi çekmek için küçük bir zil salladı. "İyi akşamlar Mavi Kuşlar. Hepimiz yerleşmeden önce bir dakikanızı almak istiyorum. Burada özel bir konuğumuz var.

bu gece bize." Oturduğum yeri işaret ederken nazik gözleri beni buldu. "Emily, yukarı gelmek ister misin?" Oturduğum yerde kıpırdandım ve ayağa kalktım, düşüncelerimi toparlayarak odanın önüne doğru ilerledim.

"Emily bu gece hepimizle konuşup konuşamayacağını sordu." Tootie önünü işaret etti. "Hepsi dinliyor, canım."

Ona başımı salladım ve gülümsedim. "Teşekkür ederim. Merhaba." Dostça gülümseyen yüzler denizine baktım. "Herkese teşekkürler. Hepinizin önünde dururken kendimi biraz aptal gibi hissediyorum."

Birkaç yumuşak mırıltı kalabalığın içinde dalgalandı ve birkaç kadın birbirine sokularak gizlice fısıldaştı. Acaba benim hakkımda ve Whip King'le resmen çıktığımız haberiyle ilgili dedikodu mu yapıyorlardı? Bir itfaiyeci ve şefin kızı başlıca dedikodu malzemesiydi.

Boğazımı temizledim ve devam ettim. "Gerçekten sadece teşekkür etmek istedim. Mavi Kuşlar'ın yardımı ve cömertliği sayesinde Outtatowner Eğitim Vakfı son birkaç ayda yıllardır toplamadığı kadar para topladı. Teşekkür ederim."

Yumuşak alkışlar ve neşeli çığlıklar küçük kadın topluluğu arasında dalgalanıyordu. Onların dostane arkadaşlığı beni rahatlatı. "Ye şunu Scooter Kuder," diye seslendi biri arkadan şakacı bir şekilde.

Göğsümden bir kahkaha fırladı ve omuzlarımdaki gerginlik dağıldı.

"Gelecek yıl daha büyüğünü yapabiliriz!" MJ oturduğu yerden fıncanını kaldırarak seslendi.

Gözlerim bana yumuşak ve güven verici bir gülümseme veren anneme takıldı. Ne yaptığımı biliyordu - eğer Mavi Kuşlar gelecek yıl da vakfı desteklerse, dümende benim yerime başka biri olacaktı. Günün erken saatlerinde anneme güvenmek beni neredeyse yıkıyordu. Annem her şeyin yoluna gireceği konusunda bana güvence vermişti ama gün ilerledikçe onun verdiği güvenden yoksun kalmıştım.

Gülümsedim ve kenarlarından sallanmamasını umdum. "Bu kasabadaki çocuklar size sahip oldukları için çok şanslılar.

Tekrar teşekkürler hanımlar." Duygularımı kontrol altında tutmak için odanın önünden uzaklaştım.

Tootie elini dirseğime koydu. "Gitmeden önce, bir şey daha var." Sağına baktı. "Bug, yer senin."

Her zaman güçlü ve gururlu olan Bug King bir adım öne çıktı. Göz göze geldiğimizde, hızlıca başını sallaması içimde bir şaşkınlık yarattı. "Son toplantımızda Mavi Kuşlar olarak bir oylama yaptık ve oy birliğiyle karar aldık. Mavi Kuş Kitap Kulübü'ne resmen katılmanız için sizi davet etmek istiyoruz."

Kaydedilen tek duygu şoktu ve hemen ardından büyük bir minnettarlık geldi. Kadınlar bana gülümserken etrafıma bakındım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir dahaki sefere romlu punç getireceğini söyle!" Lark Sullivan arkadan seslendi ve kitap kulübünde kahkahalar yükseldi.

Ben de onlarla birlikte güldüm ve gözlerimden yaşlar boşandığını hissettim. "Bu benim için bir onur. Teşekkür ederim." Çenem titredi ve güven verici bir nefes aldım.

"Pekala, artık bu iş hallolduğuna göre oturabilirsiniz." Bug çenesiyle işaret etti. "Çöpçatan Galamızı mahvetmemesi için Güdük Larson'a nasıl bir eş bulacağımızı bulmamız gerekiyor."

Gülümsememi bastırdım ve MJ'in yanındaki yerime geri döndüm. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum ama bu gece için ben bir Mavi Kuş'tum.

EMILY

MAVİ KUŞLARLA BULUŞTUKTAN SONRA, bitkin düşmüştüm.

Sefil bir trol gibi dairemde tek başıma debelenmenin belli bir çekiciliği vardı ama her şeyden çok Whip'in kucağının sıcak konforunda kaybolmak istiyordum. Müdür Cartwright ile yaptığım görüşmeyi ona açmam gerekiyordu, bu yüzden toplantıdan sonra aceleyle ona hızlıca bir mesaj attım.

Kitap kulübü az önce sona erdi. Arkadaşlık etmek ister misin?

WHIP

Bütün gece seni bekledim.

Bir kız Whip gibi bir adamın kendisini beklemesine alışabilirdi. Arzu, sıcak ve yoğun, içimde özlemle dönüyordu.

Yola çıkıyorum!

Kıyafetlerimi değiştirmek için daireme uğradıktan sonra hevesle onun evine doğru yola koyuldum. Dolambaçlı yolundan aşağı inmek tanıdık bir rahatlık haline gelmişti. Arabam onun uzun araba yolunu kaplayan ağaçların gölgesinin altına iner inmez güvendeydim.

Sözünün eri Whip, çıplak ayakları ve kot pantolonuyla ön verandasındaki Adirondack sandalyelerden birinde oturmuş bekliyordu. Arabamdan indim ve yüzünde parlak bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Onu içime çekerken gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasını yaktı. Whip güçlü, seksi ve *bana* aitti.

"Aç mısın?" diye seslendi. "Eğer açsan yemeğim var."

Gülümsedim ama verandanın merdivenlerini çıkarken karnım sıkıştı. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi bir araya geldik ve ben onun kucağında eridim. Onu daha sıkı kavrarken parmak uçlarım tişörtüne battı.

Whip bana baktı. "Hey, ne oldu? Bu hâlâ babanla ilgili değil mi?" Parmak ucuyla bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırdı ve yakışıklı yüz hatlarında güvensizlik dans etti. "Onunla konuşmayı planlıyorum, sadece doğru zamanı bulmam gerekiyor. Bunu çözeceğiz."

Yutkundum ve başımı salladım. "Hayır, sorun o değil. Dediğim gibi, her şeyle şaşırtıcı bir şekilde iyi. Bugün rastgele capybara capsleri atıp hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. O iyi biri."

Kaşları havaya kalktı. "Bu doğru mu?"

Yüzümü göğsüne gömdüm, sıcaklığını çalmayı umuyordum. "Yani, tabii ki gizlice dolaşma kısmı onu *heyecanlandırmadı* ama bu konuda bir yetişkin gibi davranmaya istekli görünüyor."

Whip'in sarılması sıkılaştı. "Senin için de uygunsa onunla konuşmak isterim." Başımı kaldırdım ve gülümsedim. "Elbette."

Başımın üstüne bir öpücük bıraktı. "Gel hadi. Seni besleyeyim."

Whip'i mutfağına kadar takip ettim. Ocağın üstünde alüminyum folyoyla kaplı dikdörtgen bir fırın kabı vardı. Folyoyu sıyırdı ve peynirli üst kısmından buhar yükseldi. "Lazanya. Umarım sorun olmaz. İstasyon için yeni bir şey deniyorum. İyi ısıtıyor ve kalabalığı doyuruyor."

Midem yüksek sesle homurdandı ve elimi karnıma bastırıp güldüm. "Evet, sanırım bu iş görür."

Sırtıttı ve ben de uzun bir günün ardından eve gelip bu alanda birlikte var olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ettim. Endişe midemde düğümlendi. Whip'e aslında işsiz olduğumu ve bir sonraki adımımın ne olması gerektiğinden emin olmadığımı söylemem gerektiğini biliyordum.

Her zaman bir planım vardı ve geleceğimle ilgili bu dengesizlik seviyesi beni çok korkutuyordu.

Whip buzdolabına doğru ilerledi, iki kişilik küçük bir salata çıkardı ve mutfak adasının üzerine koydu. Ardından çekmecedan metal bir spatula çıkardı ve lazanyayı büyük, kare porsiyonlar halinde kesmeye başladı.

"Şimdi bana bunun berbat olup olmadığını söylemelisin." Tabağa bir kare koydu ve kenara kaydırıldı. "İyi bir aşçı olmak bir itfaiyeci için önemlidir."

Güldüm. "Hayat kurtarma kısmı değil mi?" Alay ettim.

Omuz silkti. "Evet, yani... o da var ama o haftanın en iyi yemeği için övünme hakkı?" Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtı ve gülümsedi. "Hadi ama."

Yanımdan tabakları aldım ve adaya yan yana dizdim. Bir çatal kullanarak her birimize birer kase salata koydum ve onları da yerleştirdim. *Burada bir işim ve geleceğim yok* sözleri boğazımda düğümlendi. Whip babamla konuşmasının iyi gitmesinden dolayı açıkça rahatlamıştı ve ben bu anı mahvetmekten nefret ediyordum.

Lazanya ve salatasını mideye indirdikten sonra, onun yerine yemeklerini övdüm. "Gerçekten, çok lezzetliydi. Onun üzerinden on."

Sırıttı, onu hiç görmediğim kadar genç ve şakacı görünüyordu. "Teşekkür ederim. Çıtır çıtır pişmiş köşeleri seviyorum ama fırında biraz fazla bıraktığım için endişelendim."

Çatalımı bir güzel yaladım. "Mükemmeldi. Tekrar teşekkürler."

Bulaşıklarımızı yan yana ama neredeyse sessizlik içinde yıkadık. Çok az bulaşık olduğu için tabaklarımızı ve kaselerimizi elde yıkadı ve ben de akan suyun çenemdeki gerginliği yatıştırmasına izin verdim.

Whip ellerini kurulamayı bitirdiğinde bana döndü. "İyi olduğuna emin misin?"

Gözlerine bakamadım ama sarsak bir şekilde başımı salladım. "İyiyim. Sadece yorgunum, sanırım."

Whip bir bira çıkardı ve sormak için bir tane daha uzattı. Başımı salladım ve o da birayı buzdolabına geri koydu. "Mavi Kuşlar nasıl?"

Zayıfça gülümsedim. "Her zamanki gibi harikalar. Benden resmi olarak grubun bir parçası olmamı istediler." Gülümsedi. "Pekâlâ! Havalı çocuklar kulübündesin."

Başımı salladım. Boğazım düğümlenmişti. "Kabul ettim ama belki de etmemeliydim." Whip bira şişesini yarısına kadar ağzına götürerek durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

Gözyaşlarım kirpiklerimden dökülmek üzereydi. "İşi alamadım, Whip. Müdür Cartwright başka birini işe aldı."

Whip'in omuzları çöktü ve aramızdaki boşluğu kapatmadan önce başını yana eğdi. "Aww, Prim. Çok özür dilerim." Kollarını bana doladı ve çenesini başımın üstüne koyarak beni kendine çekti. "Bunu gerçekten istediğini biliyorum."

Geri çekilmeden önce burnumu sildim. "Anlamıyorsun. O işi sadece *istemedim*, ona güveniyordum. Baktım ve makul bir mesafe içinde başka hiçbir şey yok." Derin bir nefes aldım ve ellerimi indirdim. "Sanırım taşınmak zorundayım."

Çenesi büküldü ve gözleri kapandı. İç çekti. "Nereye taşınayım?"

Başımı salladım. "Henüz bilmiyorum. Şehre daha yakın, muhtemelen? İnan bana çok araştırdım. Şu anda arabayla bir saatlik mesafede yapabileceğim bir öğretmenlik işi yok. Küçük kasabalarda büyük banliyölerde olduğu kadar öğretmen ihtiyacı yok."

Vücudu kaskatı kesildi ve omuzları dikleşti. Boğazında bir homurtu uğuldadı. "Gitmeni istemiyorum." İçimi bir heyecan kapladı, hemen ardından da içimi acıtan bir hüznün. "Ben de gitmek istemiyorum."

Sanki bu sözleri yüksek sesle söylememe ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes verdi. Sert bir baş hareketiyle gözlerimin içine baktı. "O zaman yapma. Başka bir iş bul." Bir eliyle ensesini ovuşturdu ve adım atmaya başladı. "Etrafa sorabilirim. Kimlerin işe alındığına bakarım. Fırındaki Huck'ı ararım ya da bira fabrikasında bir şey var mı diye bakarım. Wyatt Sullivan'a üniversitede bir şey bilip bilmediğini sorabilirim." Birden ayak sesleri kesildi ve bana baktı. "Ama bekle. İş neden almadın? Müdür sana söyledi mi?"

Ağzımı açtığımda kelimeler boğazımda düğümlendi ama hiçbir şey çıkmadı. Ona yalan söylemek istemiyordum ama tam zamanlı öğretmenlik pozisyonu için göz ardı edilmeme kısmen de olsa onun sebep olduğunu nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum. Ayrıca Robbie için Çocuk Koruma Servisi'ni aramak konusunda en başta onu dinlemem gerektiğini söylemekten de korkuyordum.

"Um . . ." İçimi çektim ve gerçekleri kabul ettim. "Müdür, Robbie'ye o ayakkabıları alabilmek için bulduğumuz küçük çözümü öğrendi. Bu işin dışında kalmak için onun isteklerine karşı çıkmamdan pek memnun olmadı." Nefes verdim ve gerisinin içimden dökülmesine izin verdim. "Üstüne üstlük Robbie'nin yüzündeki morluklar için Çocuk Koruma Servisi'ni aradım, meğer o gerçekten iyi bir dövüş sanatçısıymış ve ben de paranoyak bir vekil öğretmenmişim." Elim düştü ve bir şaplaqla kalçama çarptı.

"Oh, kahretsin." Whip iç çekti. "Çok üzgünüm Prim. Hepsi benim hatam. Asla müdahale etmemeliydim. Senin için her şeyi berbat ettim." Ellerini tezgâha dayadı ve sonra sertçe itti. "Tanrım, o Pokey Lambert denen pisliği öldürebilirdim. Tam bir pislik."

"Bu senin hatan değil. Söylediğiniz gibi CPS'i aramadan önce müdürümle konuşmalıydım. Robbie ve ailesi için tam bir

karmaşıa yarattım. Kendimi çok kötü hissediyorum." Ellerim birbirine dolandı. "Ayrıca ayakkabılar hakkında şikâyetle bulunan Bay Lambert değildi. Kimin yaptığını bilmiyorum ama Müdür Cartwright başka biri olduğunu doğruladı." Omuz silktim. "Sanırım bir şekilde bazı düşmanlar edindim."

Başını kaldırdığında öfke yakışıklı yüz hatlarını buruşturdu. "Bundan şüpheliyim."

Whip önümde durdu, elleri kollarımı ovuyordu. "Öğrencilerinizi korumaya çalışarak iyi bir şey yaptınız. Onun iyi olmasına sevindim ama senin için bu şekilde sonuçlandığı için üzgünüm."

Çıplak ayaklarıma baktım. "Ben de."

"Söylediklerimi düşündün mü?" Sesindeki umut göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. "Başka bir yerde çalışabilir ve burada kalabilirsin. Gerçekten öğretmenlik yapmak zorunda mısın?"

Saatler gibi gelen bir süre boyunca garip bir kucaklaşmayla birbirimize kilitlenmiş bir şekilde kaldık. Sonunda nefes aldım. "Ben bir öğretmenim, Whip. Her gün çocuklarla çalışmamayı düşünemiyorum. Öğrenme, kahkaha ve öğrencilerle çevrili olmak? Bunlar olmadan kim olduğumu bilmiyorum."

Gözleri kapandı ve yenilgiyle başını salladı. "Biliyorum."

"Bir şeyler bulacağım." Tanrım, umarım ikimize de yalan söylemiyorumdur. Bu histen nefret ediyordum -kaburgalarımın dürttüğü ve midemin çalkalandığı *her* histen. Kaçmak tek mantıklı cevaptı. Daha önce hep işe yaramıştı. "Sanırım sıcak bir duş almak istiyorum. Günün yorgunluğunu atar ve yerleşirim. Sorun olur mu?"

Daha fazlasını söylemek istemiş gibi tereddüt etti ama bunun yerine ağzını kapatıp başını salladı. "Elbette. Burada işimi bitireceğim."

"Teşekkürler." Aceleyle yanından geçtim ve sümük ve gözyaşları içinde dağılmadan önce doğruca ana yatak odasına gittim. Dağıldığımı görmesine izin veremezdim.

Ne hissettiğimi açıklayamıyordum bile. Kalmamı istemesinin verdiği hazzı. Beni yakın tutan çözümler önerdiğinde derin sesine sinen umut. Craig benden onu takip etmemi beklemekten başka bir şey yapmamıştı ve tam olarak yeterli olmadığım tüm yollar hakkında sessiz kalmamı istemişti.

Ama bu da aynı şey değil miydi? Sırf bir erkeğe yakın olmak için öğretmenlik tutkumu terk etmek? Whip'in hayatımın en iyi seksi olduğu gerçeği, savaştığım yoğun duyguların kısmen korkularımdan kaynaklandığı gerçeğini değiştirmiyordu. Whip tutkulu ve pervasızdı. Bakmadan önce sıçrama eğilimindeydi ve kısa bir an için belki ben de aynısını yapabilirim diye düşündüm.

Bunun yerine, herhangi bir güvenlik ağından yoksundum ve kığımın üstüne düşmüştüm.

Eğer sadece onun için kalırsam, annemin tekrar görmekten çok mutlu olduğu Emily'liği sonsuza dek kaybedebilirdim. Eğer Whip'e tamamen bağlanırsam, ona olan hislerimin daha da derinleşeceğini biliyordum. Ona aşık olmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyordu. Eğer bunu yapmama izin verirsem, duygularım açığa çıkacaktı -kaçınılmaz olarak beni bir şekilde incitmek için kullanabileceği duygular. Değişmemi beklemesi ne kadar sürerdi? Hâlâ öğretmenlik yapmam gerekip gerekmediğini sorarak başlamamış mıydı zaten?

WHIP

Mutfağında oturup tezgâha baktım ve Emily'nin yatak odasına gider gitmez ağlayışını dinledim. Arkasından boğuk, iç burkan bir hıçkırık kaçtığında kapı daha yeni tıklanmıştı.

Gidiyordu.

Mutfak etrafımda dönüyor ve daralıyordu; yumuşak ışıklar, sadece ben ve ona olan mesafe kalana kadar kenarlarda bulanıklaşıyordu. İçimde dolaşan çaresiz, kırılmış duygulara dayanamıyordum. Emily'nin yorgun olduğunu ve düş almak istediğini söylediğini biliyordum. Muhtemelen onu ağlarken görmemi istemiyordu ama ...

Bulaşık havlusunu tezgâhın üzerine attım ve koridordan geçerek ana yatak odasına doğru ilerledim. Kapalı kapının ardında, akan suya rağmen boğuk hıçkırıklarını duyabiliyordum.

Sessizce odaya girdim. Banyo kapısının altından sızan ışık yolumu aydınlatıyordu. Banyo kapısının dışında, titrek nefesi daha da belirgindi. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım.

Şüphe zihnimde dönüp duruyordu.

İki elinle tutunuyorsun ve o yine de gidiyor. Her zaman gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Onu elinde tutacak kadar iyi değildin.

Karnım guruldadı ve çenem büküldü. "Siktir et."

Kapıyı çalmadan kapı kolunu çevirdim ve banyoya girdim. Duş akıyordu ve aynadan Emily'nin duşun zeminine çökmüş, omuzları titreyen küçük bedenini hemen fark ettim.

Hızlıca gömleğimi çıkarıp kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı attım. Tek kelime etmeden duşun kapısını açtım ve arkasından içeri girdim. Yere eğilerek kendimi onun üzerine attım ve duş başlığından aşağıya doğru akan sıcak suyun yükünü omuzlarıma aldım. Hıçkırıklar bedenini sararken bacaklarım ve kollarım onu kucakladı.

Söylenecek doğru kelimeleri bilmiyordum. Her şeyi nasıl daha iyi yapacağımı bilmiyordum. Ona gösterebileceğim tek şey orada olduğumdu. O kalamasa bile ben kalacaktım.

Emily'nin büyük hayalleri vardı ve *benim* için hayatını alt üst etmekten daha fazlasını hak ediyordu. Benden onunla birlikte gitmemi de istememişti. Ona seçenekleri sıralarken aklımdan panikle geçen bir düşünceydi bu, ama bunun saçmalığı beni dilimi tutmaya zorladı. Sadece birkaç aydır gizlice çıkıyorduk ve Emily'nin onu her yerde takip etmemi istediğini düşünmek benim için acelecilik olurdu.

Ama ben yapardım.

Eğer söz verirse, şefe haber verecek ve başka bir iş aramaya başlayacaktım. Ama bunu teklif edemeyecek kadar korkaktım.

Emily'nin öğrencileriyle ilgilendiği için cezalandırılmasına çok kızmışım. Birinin, itfaiyenin yaptığı bağışlarla ilgili olarak okulu arayıp başını belaya sokmak istemesi beni daha da öfkeliyordu.

Duşta sessizce otururken ona sarıldım. Bunu ona kimin yaptığını bulacağıma ve bunu ona ödeteceğime yemin ettim.

EMILY'NİN hıçkırıkları yerini sessiz burun çekmelere bıraktığında bana doğru gevşedi. Saçlarını ve vücudunu yıkadım, sessizliğimde ona çok hızlı gerçekleşiyor gibi görünen tüm değişiklikleri işlemesi için yer verdim.

İşimiz bittiğinde onu yatağa taşıdım ve tişörtlerimden birini giymesine yardım ettim. Yatak odamın yumuşak ışığında, kirpikleri aşağı inerken kızarmanın ipucunu fark ettim. Başparmağımı yanağının elmasının üzerinde gezdirdim.

Bacaklarını yatağın içine sokarak bedenimi ona sardım ve bunun ona son sarılışım olmaması için dua ettim. Ölçülü nefeslerle, sırtı göğsümde yükselip alçalırken karanlığa baktım. Parmaklarım kolunun dış kısmı boyunca geziniyor, her çizgisini ve kıvrımını ezberliyordu.

Emily kalçalarını oynatarak nazikçe kıcını içime bastırdı ve ben de bir iniltiyi bastırdım. Eğer iyi bir adam olma ve hızlı bir sikiş yerine sadece rahatlık sunma şansım varsa uzun bir gece olacaktı.

Sessiz fısıltısı karanlığı yardı. "Kırbaç," diye nefes aldı. "Lütfen dokun bana."

Onu takip ederek parmak uçlarımla omzunu, kolunu ve kalçasını okşadım. Tişörtünün eteklerini topladım ve karnının yumuşak tenini hissetmek için elimi altından geçirdim.

Bana doğru iç çekti.

Dizlerimi daha yukarı kaldırdım, yumuşak tenini okşarken onu kendime çektim. Dudaklarım boynu ve omzu boyunca nazik öpücükler bıraktı. Ağzım tenine karşı yumuşadı ve sıcaklığını içime çekip onu tatmak için zaman ayırdım.

Emily kımıldadı, sessizce bana doğru yuvarlandı. Alçak ışıktaki gözlerinde cevap aradım. Beni öpmek için eğilmeden önce yumuşak bakışları yüzümde gezindi. Daha önce paylaştığımız telaşlı, çılgın öpücükler gibi değildi. Durgun ve derindi. Ağızlarımız buluşup dillerimiz keşfederken onu içime çektim.

Ağırlığımı kullanarak onu nazikçe sırt üstü yatırdım ve üzerine çıktım. Kirpikleri yanağında geziniyordu ve ben vücudumun müsait olan her santimini onun kine bastırdım. "Zahmetsizce çok güzelsin. Bunu biliyor musun?"

Emily gülümsedi ama utangaç bir kahkaha atarak yüzünü göğsüme gömdü.

Onu usulca dürtmek için yer değiştirdim. "Ben ciddiyyim. Her gün kendime senin gibi bir kadınla birlikte olacak kadar nasıl şanslı olduğumu soruyorum." Her zaman doğru kelimeleri bulamıyordum. Göğsümdeki hassas sızıyı nasıl ifade edeceğimden tam olarak emin değildim ama denemek zorundaydım. "Sen benim güvenli yerimsin, Prim."

Emily'nin kolu sırtıma dolandı ve beni kendine çekti, ağzını benimkinin üzerine eğdi. Ellerim tişörtü de beraberinde sürükleyerek yanlarını düzeltti. Öpüşmemizi sadece tişörtü çıkarıp bir kenara atmak için kestim. Elim bacaklarının arasına sokmak için uzandığımda sikim aramızda kalınlaştı.

Emily karanlığın içinde inleyerek bacaklarını araladı ve bana erişim izni verdi. Onu ovaladım ve kızdırdım, hazır olana kadar içine dalmaktan ve almaktan geri durdum. Onu okşarken çenesini ve boynunu öptüm. Kalçaları öne doğru eğildiğinde, önce bir, sonra iki parmağımı içine soktum.

Tırnakları omzuma battı ve amcığı parmaklarımın etrafında kenetlenirken keskin kısırtmanın tadını çıkardım. "Sen," diye nefes aldı. "*Seni* hissetmek istiyorum."

"Ben buradayım, bebeğim." Parmaklarım onun içine girip çıkıyor, her seferinde daha yavaş ve daha derine iniyordu. Omuzlarıma bastırdı, gözleriyle buluşmamı istedi. "Lütfen."

Prezervatifleri sakladığım komodine doğru eğildim ama omzumdaki tutuşu sıkılaştı. "Sadece sen."

Onu öpmek için eğildiğimde dudağımda küçük bir gülümseme belirdi. Bacaklarını ayırdım ve kendimi girişine çentikledim. Tüm varlığım serbest kalmak için can atıyordu, ama bu sefer yavaş gitmeye kararlıydım - ona nasıl tapılmayı hak ettiğini göstermek için.

Yavaşça, sikimin başını onun içine soktum. Ben içine girdikçe inlemelerimiz yatak odasını doldurdu, piercingimin her bir halteri onu gererek açtı.

Kabzasına kadar gömüldüğümde durakladım ve ona baktım. "Bana evim gibi geliyorsun."

Gözleri irileşti ve etrafıma sarılırken kolları beni aşağı çekti. Onunla birlikte hareket ettim, işaretlerini okudum ve neye ihtiyacı varsa verdim. Karanlıkta birlikte hareket ederken saatler geçmiş gibi geldi.

İkimiz de bitkin ve nefessiz kaldığımızda, onu kendime çektim ve burnumu saçlarına gömdüm. Doymuş ve tükenmiş bir halde bakışlarım yatak odasının en ucundaki gömme dolaba kaydı. Köşeye sıkışmış bir kot ceket, kafatasımın içinde ulaşamadığım bir çizik gibi beni rahatsız ediyordu. Annem hakkında konuşmak *hiç* düşünmediğim bir şeydi ama Emily ile geçirdiğim sessiz anlarda neredeyse güvende hissediyordum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Kulağına fısıldadım. Mırıldandı ve uykulu gözlerle bana baktı.

"Dolabımda asılı bir kadın ceket var," diye başladım.

Emily başını kaldırıp bana baktı. "Bunun nereden geldiğini merak ettim." Şakacı bir kaşımı kaldırdım. "Kıskandın mı?"

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Tabii ki hayır. Bunun için fazla olgunum."

Kollarımla onu daha da sıktım. "Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Aslında . . ." Kahretsin, bu sözleri söylerken bile karnım ağrıyordu. "Ceket annemindi." Emily'nin deniz mavisi gözleri beni olduğum yerde tutarak devam etmem için bana alan açtı. "Bug onu bodrumda başka şeylerle birlikte rastgele bir kutuda buldu."

"Başka ne gibi şeyler?" diye sordu.

"Ceket, birkaç fotoğraf, ehliyeti ..." Sesim son bilgi parçasında kesildi - *hala* bana doğru gelmedi.

Emily kaşlarını çattı. "Birinin bu olmadan şehri terk etmesi biraz zor."

Onun basit ifadesi zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı, ama ben onu bastırdım. "Annemin bu kotu giydiğini hatırlıyorum."

ceket. Kollarını manşet yapardı." Beynime kazınmış olan bu sıradan ayrıntıya güldüm. "Gerçekten hatırlıyor muyum yoksa sadece resimlerden mi hatırlıyorum bilmiyorum. O gittiğinde ben çok küçüktüm."

Emily'nin parmak uçları kaşımda ve yüzümde hafifçe gezindi. "Bir annenin nasıl olup da böyle çekip gidebildiğini anlamıyorum. Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Duygular boğazımda düğümlendi. Annemi ya da onu neden bir türlü unutamadığımı düşünmek istemiyordum. Emily'yle geçirdiğim anların çok hızlı geçtiğinden endişelenmek istemedim.

Bunun yerine, her saniyenin tadını çıkarmak istedim, bu yüzden Emily'yi daha yakına çektim ve sıcaklığına sarıldım. Bulduğumuz bu şeyin -bu büyüün- bir iş gibi basit bir şey yüzünden sona erebileceğini düşünmek ruhumu eziyordu.

Başka bir yolu olmalı.

WHIP

Ertesi sabah uyandığımda Emily'nin yatağının yarısını soğuk buldum. Üzerime bir eşofman geçirdim ve onu aramaya çıktım. Mutfak adasında oturuyordu; saçlarını şekillendirmiş, makyajını yapmış, kot pantolon ve kısa kollu bir gömlek giymişti. Ayakları çıplaktı ve taburesinin basamağına dayanmıştı.

"Günaydın." Kahve makinesine doğru ilerledim.

Sanki onu düşüncelerinden koparmışım gibi başını kaldırdı. Boğazını temizledi. "Selam." Gülümsedi. "Günaydın."

Kahvemi doldururken ona baktım ve ilk yudumumu alırken onu izledim. Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, aptal, her şey yolunda değil" der gibi kaşlarını çatı.

Bunun yerine, gözlerini kırıştırdı ve hızla aşağıya doğru eğilmiş ağzını parlak bir gülümsemeyle değiştirdi. "Elbette."

Dün gece deneyimlediğim Emily'nin ham ve çok gerçek versiyonu gitmişti. Onun yerinde, dünyaya sık sık sunduğu cılalı, her zaman günle yüzleşmeye hazır Prim vardı. Her ne kadar onun tüm versiyonlarına aşık olsam da, bu sahte neşenin *yanlış* yönde atılmış bir adım olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Bugün gündemde ne var?" Dirseklerimi onun yanındaki tezgâha dayayarak sordum.

Emily taburesinden kaydı, dokunuşumdan belirgin bir şekilde kaçınıyordu. "Yoğun bir gün." Gülümsedi ama bu gülümseme yumuşak gözlerine ulaşmadı. "Annemle planlarım var ve sonra"- omuz silkti-"ondan sonra emin değilim. Sanırım iş aramaya devam edeceğim."

Kahve fincanıma ters ters baktım. "Bugün izin günüm. Seni görebilecek miyim?"

Gülümsedi. "Belki. Ne yaptığımı sana sonra söylerim."

Gözlerim ona doğru kısıldı. "Prim... yanlış mı anlıyorum? Bana fırça mı atıyorsun?"

Gülüğü çok keskin ve hızlıydı. "Hayır." Bir omzunu kaldırdı ve ağzıma bir öpücük bırakmadan önce gülümsedi. "Seni gördüğümde görüşürüz. Söz veriyorum."

Dünyaya sunduğu dengeli maske yerine oturmuştu ve ben bundan gerçekten nefret ediyordum. Dün gece yoğun ve derindi ama karşımdaki kadın hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Evet. Sanırım sonra görüşürüz." Kendi inatçı gururuma kızarak onun yanından geçtim ve ön kapıdan çıkıp dükkânıma doğru yürüdüm. Dün gece uyandığımda bana bakması için kendimi ona açmam çok fazlaydı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dakikalar sonra, beni aramak yerine arabasına binip uzaklaştığında, ihtiyacım olan tek şey onaylanmış oldu.

Dün gece hiçbir şeyi değiştirmedim.

Sonraki birkaç saati atölyede tamirat yaparak geçirdim. Terime talaş yapışmıştı ve işe başlamadan önce bir gömlek ve ayakkabı almadığıma pişman olmuştum. Kızgındım - aptal ağzımı açtığım için kendime, karşılığında söyleyecek bir şeyi olmadığı için ona, tüm bu lanet olası duruma. Her şey berbattı ve bunu düzeltmenin bir yolunu göremiyordum.

Garaj yolunda bir motor sesi duydum ve aptalca onun gelmesini umdum. Onun yerine babam Porsche'sinden indi. Evimin ön kapısına doğru yöneldiğinde, atölyeye saklanmayı ve onu tamamen görmezden gelmeyi ciddi ciddi düşündüm.

Bunun yerine, her zamanki aptallığımla ona seslendim. Çimlerin üzerinden dükkânıma gelmek için acele etmedi. Kimse Russell King'e acele etmedi.

"Ne istiyorsunuz?" Sahte kibarlıklar için çok yorgun olduğumu söyledim.

"Babanı böyle mi selamlıyorsun?" Gözleri göğsümde gezindi ve iç geçirdi. "Tanrım. Ellerinle çalışmaya duyduğün bu yakınlığı asla anlayamayacağım."

Avuç içlerimi sildim, aramızda küçük talaş parçacıkları uçtu. "Evet, biliyorum baba. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Yüzüne kaygan bir gülümseme yayıldı. "Tebriklerimi sunmaya geldim."

Başımdaki zonklama şiddetlendi. "Tebrikler mi?"

"Teğmen King'in kulağa özel bir tınısı var." Göz kırptı. "Neredeyse Şef kadar iyi, ama bir gün oraya ulaşacağız."

Teğmen. Lanet olsun, işi aldım.

Elini omzuma koyacakmış gibi uzattı ama bir kez daha düşündü ve elini cebine soktu. "Bu tüm ailenin yararına, evlat.

Aferin sana. Şefin küçük kızı yoluna devam edip aradan çekildiğinde, çok iyi durumda olacağız."

Emily'yi zahmetsizce başından savması beynime takıldı. *Emily'nin olası taşınmasını nereden biliyordu?*

Lanet olası küçük kasaba dedikoducuları.

Ben sessiz kaldığımda, sessizliği o doldurdu. "Güven bana. Onun gibi kadınlar tanıyorum. Büyük fikirlerle dolu ve yumuşak kalpli. Geleceğin itfaiye şefinin ihtiyaç duyacağı türden bir ortak değil." Gözleri sertleşmeden önce ağzının kenarından kendini beğenmiş bir sırıtma geçti. "Bu gelecek için bir hatırlatma olsun, senden bir şey istediğimde, rica etmiyorum."

Kafamın içindeki dişliler sanki paslanmış gibi çalkalanıyor ve bu bilgiyle inliyordu. Söylediklerinde daha karanlık bir şeyler vardı.

Sinirlenerek daha dik durdum. "Neye ihtiyacım olduğuna dair en ufak bir fikrin yok."

Alay etti, yüzü sertleşti. "Neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorum. Sorunlu kadınlarla ilgilenmek endişelenmen gereken bir şey değil. Bunu ben halledebilirim. Sen işine odaklan ve bir sonraki adım için çalışmaya devam et."

Korkunç bir batma hissi omuzlarıma çöktü. Emily, Müdür Cartwright'ın ayakkabılardan şikâyet edenin Pokey Lambert olmadığını doğruladığını söylemişti. Başka biri müdürü aramış ve Emily'nin itaatsizliğine ışık tutmuştu.

Emily'nin iş sorunlarını ona haber veren dedikodular değildi. Biliyordu çünkü o yapmıştı.

Birden babamın, Bayan Martin'le tarihi toplum binası hakkında konuşma isteğine uymadığım için beni cezalandırmak amacıyla müdürü çağırdığı anlaşıldı. Emily'nin kariyerini baltalamak onun gücünü gösterme yoluydu ... ve işe yaramıştı.

Öfke damarlarımda dolaşıyordu.

Babam istediğini elde etmek için kirli dövüşmekten çekinmezdi ve asıl istediği oğlunun itfaiye teşkilatında yükselmesiydi, böylece beni koz olarak kullanabilecekti. Emily ve benim aramda filizlenmekte olan şeyi benden bile önce görmüştü. Gördü ve bildiği tek yolla icabına baktı: yok etmek.

Aramızda sessizlik ve gerginlik vardı.

"Whip," diye başladı babam, gözleri soğuk ve hesapçıydı, "artık aile mirasının önemini anlayacak yaştasın. Kasaba bize saygı duyuyor ve Kral'ın adını yüceltmek bizim görevimiz."

Onun karşısında yer değiştirdim. Geçmişimizin hayaletleriyle yüzleşmeye başlamanın zamanı gelmişti. Düşüncelerim annemin eşyalarının olduğu, bir bodrum katına tıklımış ve uzun zamandır unutulmuş kutuya geri döndü. Emily'nin şüphelerini doğrulaması zihnimde tekrarlandı ve bana kararlılık aşıladı.

"Miras, ha?" Dedim, sesimde bir parça burukluk vardı. "Peki ya annem? Korumaya bu kadar hevesli olduğun bu mirasta onun yeri ne?"

Annem hakkında konuşma cüretim karşısında yüzünde belli belirsiz bir şok ifadesi belirdi.

"Annen ..." Tereddüt etti, kontrol etmeye alışkın bir adam için nadir görülen bir durumdu bu. "Annen kaderini belirleyen seçimleri yaptı, Whip. Hepimiz hayatımıza devam ettik."

Çenemi sıktım, ellerim yumruk oldu. Oda etrafımda dönüyordu. "Gittiğinde demek istiyorsun." "Ne?"

Yüzündeki çizgiler derinleşti.

"Seçimlerinin kaderini belirlediğini söyledin ama asıl kastettiğin bizi terk ettiği zamandı. Değil mi baba?"

Babamın yüzünde tanımlanamayan bir duygu titreşti - korku muydu? Pişmanlık mı? Yoksa çok daha

karanlık bir şey mi? Eliyle takım elbisesinin ceketini düzeltirken çabucak toparlandı ve dudaklarında

alıştırılmış bir gülümseme belirdi.

Oda etrafımızda gerilmiş gibiydi, hava söylenmemiş sözlerle ve güvensizliğin keskin kokusuyla doluydu. Babamın bir zamanlar hesapçı olan gözlerinde bir rahatsızlık parıltısı vardı. Benim ince suçlamamın ağırlığı havada asılı duruyor, özenle düzenlenmiş hayatının cilalı yüzeyleri üzerinde sürünen bir gölge gibi duruyordu.

"Oğlum, her şeyi fazla düşünüyorsun," dedi, sesi otoriter tonunu yeniden kazanmaya çalışarak. "Annenin seçimleri kendisine aitti. Bunu kontrol edemezdik."

Bakışlarımı sabit tutarak ona baktım. "Hangi seçimler baba?"

Havadar atölyeye kararsız bir duraklama yerleşti. Babamın yüzündeki çizgiler derinleşti ve bir an için kırılğanlık hissine kapıldım - her şeye gücü yeten Russell King'in cephesinde alışılmadık bir çatlak.

Boğazını temizledi, gözlerini benimkilerden kaçırarak dükkânının etrafına baktı. "Annenin kendine göre sebepleri vardı, Whip. Sen sadece bir çocuktun, anlamak için çok küçüktün."

Bir adım daha yaklaştım, aramızdaki mesafe bir mengene gibi kapanıyordu. "Dene beni baba. Artık çocuk değilim."

Yüzünde bir tereddüt titreşimi belirdi, belki de şu anda anlatıyı her zaman olduğu gibi kontrol edemeyeceğinin ince bir kabulü.

"Annen ... sorunluydu," diye itiraf etti sonunda, kelimelerini dikkatle seçerek. "Kendini bu küçük kasabada, bu hayatta kapana kısılmış hissediyordu. Ayrılmak ve daha tatmin edici bir şeyin peşinden gitmek onun seçimiydi."

Sözleri atölyede boş bir yankı yaptı ve tedirginliğim derinleşti. Açıklamasında bir şeyler prova edilmiş gibiydi, sanki bu hikayeyi daha önce defalarca kendi kendine okumuş gibiydi.

Ehliyetindeki gülümseyen, mutlu yüzü düşündüm.

Gözlerim kısıldı. Cevap almaya kararlıydım. "Nereye gitti baba?"

Ellerini takım elbise pantolonunun içine sokarken çenesi kaydı. "Sanırım Detroit'e, evine dönüyorsun."

"Neden? Neden çocuklarını geride bıraksın ki? Ne kaçırıyorum?" Çaresizlik sesime sızmıştı. Babamın vermeye istekli olduğu tek cevap, donuk bir bakış ve derin bir iç çekmeydi.

"İnsan kendini kapana kısılmış hissettiğinde kurtulmanın bir yolunu bulur," diye üsteledim. "Ama ya kendi isteğiyle ayrılmadıysa baba?"

Ya ona bir şey olursa?"

Gözleri bir şey arar gibi daldı, sonra göğsünden küçümseyici bir kahkaha yükseldi. "Whip, hayal gücünün sınırlarını zorluyorsun. Bu hikâyede başka bir şey yok. Geleceğe, kariyerine odaklan. Önemsiz kadınlara değil."

İçimde büyüyen şüpheyle bir adım geri çekildim. Düzgün bir cevap verecek son kişinin o olduğunu biliyordum ve onunla konuşmak tuğladan bir duvarla tartışmak gibiydi. Başımı salladım. "Elbette baba. Odaklanmaya devam edeceğim."

Ama annemi unutmayacaktım. Gerçekte ne olduğunu öğrenecektim.

Bakışlarında uğursuz bir ifade, görmezden gelmeyi seçtiğim bir uyarı vardı. "Ben de bunu duymak istiyorum. Unutma, bazı taşların çevrilmeden bırakılması daha iyidir evlat."

Babam atölyeden çıkıp beni cevapsız soruların ağırlığıyla baş başa bırakırken, bahsettiği mirasın hayal ettiğimden daha karanlık sırlar taşıdığı hissinden kurtulamıyordum. Annem hakkındaki gerçeği ortaya çıkarma ve Emily ile olan ilişkiyi koruma kararlılığım, babam olması gereken adama karşı artan bir huzursuzluk ve şüphe duygusuyla daha da alevlendi.

EMILY

HALA İŞ YOK.

Ve size şunu söyleyeyim. . . bunun bir şekilde *gerçekten* işe yarayacağına güvenmek gerçekten çok sıkıcı olmaya başladı.

Konu: Pek uygun değil Bayan

Ward,
Başvurduğunuz için teşekkürler, ancak monotonluktan kurtulabilecek bir öğretmenin peşindeyiz. Sizin tarzınız
bunu pek karşılamıyor. Müdür Jennings

Konu: Başvurduğunuz için

teşekkürler Sayın Bayan Ward,
Dikkatli bir değerlendirmeden sonra, başvurunuzun yenilikçi bir eğitimci vizyonumuzla uyuşmadığını üzülerek bildirmek
isteriz. Öğretmenlik konusunda daha dinamik bir yaklaşıma sahip birini arıyoruz. Daha iyi bir eşleşme bulmanızda başarılar
dileriz.

Saygılarımla,
Douglas Eğitim Komitesi

Konu: Öğretmenlik Yeteneklerinize Kibar Bir

Geçiş Sayın Bayan Ward,
Bu e-postanın sizi öğrencilerinizin ilgi çekici zihinleriyle boğuşurken bulduğuna inanıyorum. Prestijli özel okulumuz
kısa süre önce başvurunuzu inceleme şerefine nail oldu ve niteliklerinizin göz kamaştırdığını söylemeliyim.

Bununla birlikte, uzun süre düşündükten sonra, öğretme yaklaşımı geleneksel ders planlarından ziyade yorumlayıcı dansla
daha uyumlu olan biriyle bir yolculuğa çıkmaya karar verdik. Öğrencilerimizin içlerindeki dans dehalarını kucaklamalarına
izin vermenin zamanının geldiğine inanıyoruz.

Lütfen bunu bir ret olarak değil, hareket sanatı aracılığıyla öğretmenlik dünyasını keşfetmek için bir davet olarak
değerlendirin. Kim bilir, belki de içinizdeki gizli dansçıyı keşfedersiniz!

Gelecekteki çalışmalarınızda başarılar dilerim, Müdür
Dandecaff

Başımı masaya vurmanın verdiği acı kalıcı olmaya başlamıştı.

Sigh.

Ama sonunda, okul web sitelerini araştırdıktan, müdürlere soğuk e-posta gönderdikten ve sayısız sanal ve yüz yüze

görüşmeye katıldıktan sonra, en yeni konu satırını okuduğumda kalbim durdu.

Konu: Tebrikler! Ekibe hoş geldiniz!

Sevgili Bayan Ward,
Büyük bir heyecanla en içten tebriklerimizi sunuyoruz! Birçok değerli aday arasından mülakatınız öne çıktı ve sizi Stella Baines Ortaokulu'na en yeni eğitimcimiz olarak davet etmekten heyecan duyuyoruz.

Öğretme tutkunuz ve ilgi çekici bir öğrenme ortamını teşvik etme konusundaki kararlılığınız vizyonumuzla mükemmel bir şekilde örtüşüyor. Eşsiz yaklaşımınızın sınıflarımıza yeni bir soluk getireceğine inanıyoruz.

Aramıza hoş geldin Emily! Öğrencilerimiz için ilham, kahkaha ve sayısız büyüme anıyla dolu bir eğitim yolculuğuna çıkmayı dört gözle bekliyoruz.

Saygılarımla,
Müdür Sipling

E-postayı okurken ve tekrar tekrar okurken kalbim hızla çarpıyordu. *Lanet olası bir iş teklifi almıştım!* Elbette hâlâ maaş, işe başlama tarihi ve yığınla İK evrakı gibi ayrıntıları halletmem gerekiyordu ama teklif siyah beyaz olarak oradaydı.

Sevinmem gerekirdi. Bunun yerine tek düşünebildiğim, ortaokulun Michigan eyaletinin öbür ucunda, Ann Arbor'un bir banliyösünde olduğu gerçeği idi. Çaresizlik beni başvurmaya bile itmişti, ama şimdi? Mideme iğrenç bir batma hissi yerleşti.

Ne halt edecektim ki?

WHIP

Ertesi gün isteyken huzursuzluk hâlâ peşimi bırakmıyordu. Emily günün büyük bir bölümünü annesiyle geçirmiş ve yerel öğretmenlik işlerini araştırmıştı. Sessiz ve hüzünlü bir şekilde geri dönmüştü ama ikimiz de bunu görmezden geldik.

Onun için işleri yoluna koyamamaktan nefret ediyordum.

İstasyonda kapı tıkırtısı dikkatimi çekti. Gözlerim Lee'nin dinlenme odasına girdiğini görmek için yukarı fırladı. Omzunun üzerinden Şef'in karakola girişini ve koridorda tabur şefimizle birlikte ofisine doğru yürüyüşünü izledim. İfadesi okunamıyordu, ikili derin bir sohbete dalmıştı. Doğrulurken midem takla attı. Hâlâ onunla olan biten her şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. İK, teğmenlik pozisyonunun bana ait olduğunu doğrulamıştı ama şef hâlâ bu konuda benimle konuşmamıştı.

Yürürlerken Şef bana baktı, sadece küçük bir onay işareti yaptı ama içimi bir rahatlama kapladı. En azından şimdilik, beni kıcımın üstüne atmıyor ve şüphesiz hak ettiğim şeyi vermiyordu.

Lee yanıma sokuldu, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Ucuz atlattın. Şef bu sabah pek mutlu görünmüyordu ama seni azarlayamayacak kadar meşgul."

Göğsümde giderek büyüyen bir endişe düğümü sıkıştı. *Ya Şef Emily'nin görüldüğü kadar anlayışlı değilse? Teğmen rolüne adım atacağım için artık onunla görüşmemi kesmemi ister miydi? Ya pervasızlığım hayatımda nihayet doğru hissettiğim tek şeye mal olduysa?*

Kendimi sarmalda hissediyordum ama Lee'nin alçak ısıltı dikkatimi çekti. "Dostum." Kıkırdadı ve dolaptan temiz bir kahve fincanı alırken başını salladı. "Patronun kızı... çok cesursun, Bill."

Çenem büküldü. "Bugün değil, Sullivan."

Yüzündeki ukala sırıtışı yumruklamak istedim, ama istasyon sınırı çizdiğimiz tek yerdi - rekabeti duvarların dışında bırakmamız söylenmemiş bir beklentiydi.

Lee'nin sesi düşüncelerimi keskin ve alaycı bir şekilde böldü. "Bilmen gerekir, insanlar konuşuyor." Ona ters ters baktım, sabrım pamuk ipliğine bağlıydı. "Ne hakkında konuşuyorlar?"

Çenesi büküldü. "Patronun kızına karşı bir şeyler hissettiğin ama onu sadece kullandığın söyleniyor."

İçgüdülerim devreye girdi ve onu tezgâha doğru ittim. "Bana ne dedin sen? Ağzını mı bozuyorsun?"

Lee göğsüme sertçe vurarak beni birkaç santim geriye itti ve bana ters ters baktı. Lee eğildi, sesi alçak ama samimiydi. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, pislik. Onunla sadece şefin kızı olduğu için birlikte olduğunu söylüyorlar. Söylentilere göre teğmenlik için özel muamele görmeye çalışıyormuşsun. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Sözler bana bir yumruk gibi çarptı. Öfke damarlarımda kabardı, beni tüketmekle tehdit eden kızgın bir öfke. Yumruklarımı sıktım, soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim. "Öyle bir şey değil. Çarpıtma."

İçimdeki yangını körükleyen hırıltılı bir sesle güldü ve ellerini kaldırdı. "Hiçbir şeyi çarpıtmıyorum. Sana söylediğim tek şey insanların böyle söylediği. Seni uyarıyordum. Dua et de Şef öğrenmesin."

Öfkeme bir şüphe titreşimi karıştı. "Bizi zaten biliyor."

Ya Emily söylentileri duyduysa? Ya onlara inansaydı?

İşleri yoluna koyma ihtiyacı, dikkat çekmeme içgüdümü bastırdı. Bu yalanların sahip olduğumuz şeyi zehirlemesine izin veremezdim, özellikle de zaten sallantıdaymışız gibi hissederken.

Öfke görüş alanımın kenarlarından içeri süzülüyordu ve etrafta öfkeme maruz kalan tek kişi Lee'ydi. Parmağımı yüzüne doğru uzatarak bir adım öne çıktım, gözlerim öfkeyle parlıyordu. "Beni dinle, Sullivan. Emily ile olan ilişkim seni hiç ilgilendirmez. Bu yalanları yayarsan yemin ederim seni pişman ederim."

Gözlerini devirirken ellerini havaya kaldırdı, görünüşe göre patlamamdan etkilenmemişti. "Sana bir *arkadaş* olarak

söyledim, salak. Bu kasaba iyi niyetli, ama herkesin işine burunlarını sokmazlarsa lanet olsun. Dedikoduları duyarsam düzelteceğim, ama sen

arkanı kollamak isteyebilirsin."

Kahvesini alıp dinlenme odasından çıkarken beni hayal kırıklığı içinde bıraktı ve kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. İstasyonun tanıdık dostluğu şimdi bir cephe gibi geliyordu, yüzeyin altında kaynayan düşmanlığı örten ince bir perde. Lee öfkemi hak etmemişti ama öfkemin en ağır darbesini almıştı.

Lee uzaklaşırken derin bir nefes aldım ve öfke kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştım. Şef şu anda anlamsız bahanelerim ve yarım yamalak özürlerimle araya giremeyecek kadar meşguldü. Emily'yi bulmalı ve bu söylentiler yayılmadan önce işleri yoluna koymalıydım.

Şef'in yaklaşan konuşmasının ve Lee'nin kışkırtmalarının omuzlarıma yüklediği ağırlıkla eve dönüş her zamankinden daha uzun sürdü. Evime adım attığımda Emily'nin beni beklediğini, konuşmaya ve sıkıntılı zihnimi rahatlatmaya hazır olduğunu düşündüm. Ama oturma odası boştu, havaya sinirlerimi bozan bir yokluk sinmişti.

"Prim?" Seslendim, sesim sessiz evin içinde yankılanıyordu. Yanıt gelmedi. Mutfağı, yatak odasını kontrol ederken içimdeki endişe çalkalandı, her oda onun yokluğunu hatırlatıyordu.

Telefonuma uzandım, numarasını çevirirken parmaklarım bir ergen gibi beceriksizce hareket ediyordu. Arama doğrudan sesli mesaja düştü ve hayal kırıklığı derimin altında kaynadı. *O neredeydi? Neden eve gelmemişti?*

Mesajla bildirdiği zayıf mazeret tedirginliğimi daha da artırdı.

EMILY

Hey, özür dilerim. Evde bir işim çıktı. Bu gece gelemeyeceğim. Erteleyelim mi?

Mesajında bir gariplik vardı, tonu çok belirsiz, çok mesafeliydi. Hızlıca bir yanıt yazdım, endişem kelimelere yansımıştı.

Tabii, sorun değil. Her şey yolunda mı? Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Dakikalar geçiyor, her biri acı verici bir sonsuzluğa uzanıyordu. Telefon sessiz kaldı, Emily'den bir cevap gelmedi. Oturma odasında volta atıyordum, cevapsız kalan her mesajla gerilim daha da artıyordu.

Tam hayal kırıklığım zirveye ulaşmışken telefonum çaldı. Bir açıklama umuduyla hevesle elime aldım. Ancak Emily'nin yanıtı midemdeki düğümü daha da derinleştirdi.

EMILY

Teşekkürler, Whip. Sadece aile ve iş arama meseleleri. Endişelenecek bir şey yok. Yarın konuşuruz.

Belirsiz güvence endişelerimi hafifletmek için çok az şey yaptı. Aile meseleleri mi? İş arayışı? Bana güvenemeyecek kadar önemli ne olabilirdi? Şüphe düşüncelerimin kenarlarını kemiriyor, yüzeyin altında daha ağır bir şeyin gizlendiğine dair artan bir korku duyuyordum.

Tam daha fazla bilgi isteyip istemediğimi düşünürken telefonum çaldı ve ekranda Abel'in adı belirdi. Sesimde hayal kırıklığı ve merak karışımı bir tonla cevap verdim. "N'aber Abel?"

Genellikle huysuz ve sabırsız olan sesinde alışılmadık bir durgunluk vardı. "Hey, konuşmamız gerek. Annem hakkında."

Nefesim boğazımda düğümlendi, annemizden bahsetmek gömülü kalması daha iyi olan anıları canlandırdı. "Peki ya o?"

"Otmak isteyebilirsin," diye ısrar etti Abel ve ben de bir sandalyeye çöktüm. "Şartlı tahliye memurumun izniyle özel bir dedektifle temasa geçtim. Adam biraz araştırma yaptı ve hiçbir şey yok - hiçbir kayıt, yıllar önce annem gittikten sonra ona dair hiçbir iz yok. Hiçbir şey yok. O bir hayalet."

Kelimeler havada asılı kaldı, aramıza ağır bir sessizlik yerleşti. Zihnim, Habil'in söylediklerinin ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu. Annemiz hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Belirsizlik, onun yokluğunu çevreleyen gizem, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Onun öldüğünü mü söylüyorsun?" Kelime boğazımda düğümlendi, dilimde acı bir tat bıraktı.

Abel içini çekti, vahyin ağırlığı sesinden belli oluyordu. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyoruz. İşin tuhafı, müfettiş de bir ölüm kaydı bulamadı. Öylece gitmiş. Adını değiştirip değiştirmediğini ya da buna benzer bir şey yapıp yapmadığını araştıracağız. Araştırmaya devam etmeyi planlıyor ve hemen bir sonuca varmak istemiyorum ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Konuşmayı ağır bir sessizlik kapladı, imalar içime işledi. Annemiz hakkındaki ifşaat, Emily ile aramızdaki dile getirilmemiş gerilimle birleşince içimde bir duygu karmaşası yarattı. Ayaklarımdan altındaki zemin kararsız hissediyordum ve geçmişin gölgeleri uzun, rahatsız edici dallar halinde şimdiki zamana uzanıyordu.

Ben bu şok edici haberi sindirirken, Abel'in sert sesi sisi dağıttı. "Bunu çözeceğiz. Karanlıkta yaşamaya devam edemeyiz. Daha sonra konuşuruz."

Telefon görüşmesi sona erdi ve beni bir kargaşa içinde bıraktı. Annem hakkında edindiğim bu yeni bilgi omuzlarıma ağır bir yük bindirmişti. Odadaki hava tedirgin edici bir enerjiyle doluydu ve aradığım cevapların ulaşamayacak kadar uzakta

olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Kendimi zorla evimden çıkardım ve atölyeme doğru yürüdüm. Belki birkaç yorucu saat bir şeyler yaratmak midemi kemiren korkuyu hafifletirdi.

Annemi sevmiştim. O da bizi sevmişti. Unuttuğum onca şey arasından hatırladıklarım.

Yukarı baktım. Ahıra doğru yürürken ve geçmişimin bugünüme sızan gölgeleriyle boğuşurken ufukta uğursuz bulutlar toplanıyordu. O kaybolduğunda sadece bir çocuktum belki ama ardında öğrendiğim en önemli dersi bırakmıştı: Birini ne kadar seversem seveyim, onun yanında kalmaya değmezdim.

EMILY

STRES BENİ CANLI CANLI YIYORDU.

Midemde biriken yaklaşmakta olan korku hissine engel olamıyordum. Kendimi kötü hissediyordum ve hiç de kendim gibi değildim. Ayrıca, hâlâ bir karar vermemiş ya da Whip'e iş teklifinden bahsetmemiştim. *Günlerdir* garip davranıyordu ve herkesin önünde dışarı çıkmamıza rağmen arkamızdan gelen fısıltılar daha da artmış gibiydi. Küçük kasaba hayatının baskılarının şakaya gelmediğini fark etmek şaşırtıcı oldu. Birkaç gün içinde kendimi dünyanın zirvesinde hissederken ürkütücü bir sessizlik içinde bocalamaya başlamıştım.

Whip'in sabah işi yoktu, bu yüzden bir tür normallik bulma çabasıyla ondan beni dışarı çıkarmasını istedim. Grudge'a vardığımızda neredeyse her masa doluydu ve grup country klasiklerinden oluşan bir setin derinliklerine dalmıştı. Dans pisti tıklım tıklımdı ve King tarafında oturacak bir yer bulmak için kalabalığın arasından sıyrıldık.

Tek bir koltuk bile kalmayınca kolunu sıktım. "Şurada birkaç tane var." Çenemi barın karşı tarafına doğru salladım. "Belki de bir gecenin önemi yoktur."

Yüzü buruştu. "Tabii ki önemli. Orada oturmuyoruz."

"Tamam..." Kesik ses tonuna sinirlenerek aramaya devam ettim. "Peki ya ortada? Belki Sylvie ve Duke gibi olabiliriz."

Verdiği tek yanıt umursamaz bir homurtu oldu. Dakikalar geçtikçe kalabalık daha da artınca Whip elimi tuttu. "Biliyor musun? Sikerim böyle işi. Hadi gidelim."

Onun bu ani tavrı karşısında şaşırmış bir halde, Whip'in beni çıkışa ve sıcak yaz akşamına doğru götürmesine izin verdim. Hiç durmadan ana kaldırımdan sahile doğru ilerlemeye devam etti.

"Hey, yavaşla." Topuklarımı sıktım ve bizi yavaşlatarak durdurdum. Whip'in yüz hatlarında kızgınlık dalgalanıyordu. Nedenini anlayamadığım için nefret ediyordum. Karşımdaki adam hakkında hâlâ tam olarak anlayamadığım çok şey vardı. İşe balıklama daldığımızda, en iyi ihtimalle geçici bir ilişki yaşamıştık. Sonra ben farkına bile varmadan, dünyanın merkezi haline gelmişti.

Bunun bir kısmı çok *doğru* hissettirirken, zihnimin arkasındaki uyarı zillerinin pingini aktif olarak görmezden geldim. Bana bu tanıdık kalıbı hatırlatanlarla aynı olanlar. Ama geçen gece seviştiğimizde bir şeyler değişti. Bana beni sevdiğini söylememişti, ama onda açıkça belli olan bir yoğunluk vardı.

Gitmek zorunda kalırsam beni hâlâ önemser miydi? Neden benim yerime başka birini koymadı ki?

-Daha kolay ve eve daha yakın mı?

Kalmam için bana yalvarmasını istedim. Sadece o kelimeleri söyleseydi, yapardım.

Gözlerime sızan yalvarış rahatsız ediciydi. Onu sevdiğimi haykırmak istedim. Bu kadar savunmasız olmaktan korktuğum için kendimi tuttum.

Belki de yeterli değildir.

Kendimden bir parça koparmanın, uğruna çalıştığım her şeyi geride bırakmanın bizi içten içe çürüteceğinden endişelendim.

Whip iç çekti ve elimi tuttu, umutsuzca duymak istediğim sözleri söylemedi. Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre ben de Dickie Johnson gibi işleri berbat edebiliyorum."

Kaşlarını birbirine çarptı. "Ne?"

Başını iki yana salladı ve kamyonetine doğru yöneldi. "Belki de o her şeye rağmen daha iyi bir seçimdi." Göz kırptı ama o şakacı fermuarı hissetmek yerine göğsümde bir çukur oluştu. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Bana doğru bakmadı. "Sadece şaka yapıyordum."

"Peki." Alay ettim, kendimi sıkılmış ve sinirli hissediyordum. "Karışıklıktan kaçınmak için bir şaka yap."

Kamyonetine ulaştığımızda yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Şaka değil bu. Sadece henüz farkına varmadın."

Üzerime bir duygu seli çöktü, duygularımı bastıramayacak kadar yorgundum. Açık kapının önünde dururken gözlerimden yaşlar süzöldü ama içeri girmedim. Sonunda karşımdaki adamı anlamaya başladım. "Biliyor musun? İyi. Sanırım ben

sonunda sana inanıyorum."

Elini indirdi ama kollarını kavuştururken savunması gözle görülür biçimde yükseliyordu. "Peki bu ne Prim?"

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Sakin bir nefes aldıktan sonra nihayet gözlerinin içine baktım. "Kendi içindeki iyiliği görmeni sağlayamam. Elbette, duygularımı göstermekte her zaman en iyisi olmayabilirim, ama dünyadan sakladığın adama bakmakta en iyisi ben olurum ve bunu ancak saklanmayı bırakırsan yapabilirim."

Kollarını iki yana açtı. "Saklanmıyorum. Tam buradayım. Belki de gördüklerin hoşuna gitmiyordur."

İncinmişliğim öfkeye dönüşüp içimde kabarıırken alay ettim. "Nasıl oluyorsa her şey bana bağlanıyor, değil mi?" "Ben yapmadım--" Whip iç çekti. "Prim, hadi."

Başımı salladım. "Hayır. İşler zorlaştığı ya da çirkinleştiği anda geri çekiliyorsun." Gözlerinde dehşet ve kızgınlık vardı. "Mesafeli olan *ben miyim?*"

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi - incinmemiş hissetmemem için doğruya çok yakındı.

Sonra bir bakmışsın, daha az kapalı birini bulmuş.

Cesaretimi toplayarak yanından geçip gittim. "Bu gece dairemde kalacağım."

"Neden?" Sesindeki kızgınlık ve paniği görmezden gelmek imkânsızdı. "Bakın, öyle dediğim için özür dilerim, sadece kötü bir gece geçiriyorum."

Burnumu çektim ve bunun için kendimden nefret ettim. "Sorun değil. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Bunu büyük bir mesele haline getirme."

Whip yolcu kapısını çarparak kapattı. "Bu büyük bir mesele. Fark etmediysen, sen benim her şeyim oldun ve şimdi de muhtaç bir erkek arkadaşımı gibi davranıyorsun."

Kontrolüm elimden kayıyordu ve sesim geceye karışıyordu. "Bak, burada *çok* çabalıyorum!"

Yakışıklı yüzünden hüznün sızarken başını salladı. "Mesele de bu Prim. *Denemek* zorunda değilsin."

Öfkeyle gözlerimin altını sildim ve sinirli bir inilti çıkardım. "Bunu gerçekten kaldırımda yapmak zorunda mıyız? İkimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk."

Ellerini kalçalarına koydu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ben öyle sanıyordum.

Ya sen?" "Eğleniyoruz. Sıradan, değil mi?" Gülümsemeye zorladım ama gözlerime ulaşmadı. *Lütfen, Whip. Bana yanıldığımı söyle.*

Aramızdaki gerginlik titreşti. Whip elini kaldırarak evinin bulunduğu yönü işaret etti. "Son birkaç günü tamamen unuttun mu? Geçtiğimiz birkaç *ayı*? Halıyı altımdan çekmeden önce biraz daha zamanım olacağını ummuştum ama görünüşe göre buraya kadarmış. Ne var biliyor musun? Tamam. Kaçmak istiyorsan, kaç." Ben kendi içime doğru büzülürken alaycı bir tavırla reddetti. "Çıkışınız zaten gecikmişti."

Acı iliklerime kadar işlerken başımı salladım. "Sen neden bahsediyorsun? Ben *buradayım!*"

Aramızdaki sadece birkaç metreye rağmen fiziksel olarak uzaklaştığını hissedebiliyordum. Midemde bir düğüm oluştu ve kendimi hasta hissettim.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesi kırılmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Yalvardım. *Düşünmek için zaman istemek neden bu kadar yanlış?*

Azı dişleri birbirine sürtündü. "Ne istediğimi biliyorsun. Uzaklaşan sensin. Bunun olduğunu görebiliyorum."

Duygularım üst üste yığılıyordu -biri diğerinin üzerine çarpıyordu- ve kontrolümün kaydığını hissedebiliyordum.

Ben konuşmadan aramızda bir işaret yaptı. "Neden bunu hissetmiyormuş gibi davranıyorsun?"

Yolumu tamamen kaybetmeden ve kendimi onun ayaklarına atmadan önce bu konuşmayı kontrol altına almam gerekiyordu. Derin bir parçam kimseye ihtiyacım olmadığını, kendi başıma ayakta durabileceğimi kendime kanıtlamak istiyordu ama dünyam yıkılıyordu. Hayatımın çözülüşünü kontrol etmek için çaresizce çırpınıyordum.

"Bir iş teklifi aldım." Kelimeler düz ve duygusuz çıktı.

"Ne?" Yumuşadı. "Bu harika bir şey. Neden bana söylemedin?"

Çenemi sıktım. "Ann Arbor'a yakın. Eğer kabul edersem, kesinlikle taşınmam gerekecek; o kadar yolu gidip gelmem mümkün değil."

Bakışları çelik gibiydi, yüzünde acı parlıyordu. "Oh. Anlıyorum."

"Ne yapacağıma karar vermeliyim." Beynimde çalkalanan acı gerçeğe karşı sertçe yutkundum. "Bunu konuşmuştuk, değil mi?" Durakladım, kelimelerin hissettirdikleri kadar boş çıkmamasını diledim. "İkimiz de bunun sadece seks olduğu konusunda hemfikirdik."

Sözlerimi geri aldım ama artık çok geçti. Eski Emily başını kaldırmıştı ve hissettiklerime eğilmek yerine duvarlarımın arkasına saklandım. Elbette sözler doğrudu ama *gerçek* değillerdi.

Kısa bir an için gözleri benimkiler arasında gidip geldi, sanki aramızdaki şeyin sıradan olmadığını doğrulayacak bir yalan arıyordu.

"Bana iş teklifinden bahsetmeliydin." Kamyonun etrafından dolanırken işten çıkarılmama duyduğu öfke kabardı.

Çenemi kaldırdım. "Doğru zamanı bulmak istedim. Bunu *burada* yapmayı planlamıyordum." Sugar Bowl'un önünde durup sorunlarımızı dile getirmenin pek de ideal olmadığını anlatmak için kollarımı iki yana açtım.

Whip başını salladı ve sürücü tarafındaki kapıyı çekerek açtı. "İnan bana Prim, sana aşık olmayı planlamıyordum!"

Söylediklerinin farkına varmak beni sarstı. Kendi cehaletim karşısında şaşkına dönmüştüm ama söylediklerinin doğru olduğunu iliklerime kadar biliyordum. Sivri dilime ve duygularımı bastırmama rağmen, Whip yine de benim için savaşıyordu. Bana aşıktı ve onu elimde tutmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Gözlerim kocaman açılırken ve ağzım küçük bir O harfine dönüşürken yüzümü şok kapladı. Kırbaç. Henüz karar vermedim.

-I . . ."

Hayal kırıklığına uğrayan Whip bir elini saçlarında gezdirdi. "Bak, gitmeni anlıyorum. Bundan nefret ediyorum ama eninde sonunda gidecektin. Sadece yaşadığımız şeye, babanın arkasından bir itfaiyeciyi becerdiğin bir yazmış gibi davranma."

Ve Whip arkasına bakmadan kapıyı kapatıp uzaklaştı.

EMILY

WHIP KING bana aşıktı.

Bana o kadar aşıktı ki bana bağırdı ve sonra beni yolun kenarında bıraktı. İçimi çektim ve başımı ellerimin arasına aldım.

Ne? Gerçek. Sikeyim mi?

O bana aşıktı ve ben onunla aramı düzeltmenin bir yolunu bulmak yerine korkakça bir çıkış yolu seçerek kuyruğumu kıstırıp yalnız daireme kaçtım. Telefonumu kapattıktan sonra ağlayarak uyudum ve uyandığımda kendimi tam bir bok gibi hissediyordum.

Hiçbir parçam Ann Arbor'daki o işi istemiyordu ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Sugar Bowl'daki pencere kenarındaki koltuğun tablasına başımı hafifçe vurdum ve inledim.

Fırın, alçak sesle yapılan konuşmalar ve kahve fincanlarının şingirtisiyle uğulduyordu. Pencerenin önünde tek başıma oturmuş, endişeyle lattemi karıştırıyordum. Hava taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin aromasıyla doluydu ve arka planda yumuşak bir caz müziği çalıyordu.

Sırtıma dokunan yumuşak bir el dikkatimi çekti ve doğruldum. Sylvie sıcak bir gülümsemeyle yanımda duruyordu. Gözlerinde gerçek bir nezaket vardı ve henüz arkadaş olmasak da aramızda belli bir anlayış vardı.

Biz Bluebirds'üz.

İçimden ağrıyan bir sıcaklık geçti.

Sylvie önüme üçgen bir dilim cheesecake koydu ve ona doğru işaret etti. "Kendini toparlamaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Bu ahududulu beyaz çikolatalı -kişisel favorim." Göz kırparken sesi bir arkadaş sıcaklığını taşıyordu. "Müesseseden."

Gülümsedim ve tabağı yaklaştırdım. "Hâlâ burada çalıştığını fark etmemiştim."

Sylvie kalçasını yanımdaki tezgâha yasladı ve iç çekti. "İşte şimdi kocam gibi konuştun." Eliyle beyaz tezgahı sildi. "Bu kasabada hayatın nasıl geliştiğini izlemek hoşuma gidiyor." Eğildi ve sesini alçalttı. "Kimse izlediğini düşünmediğinde çok şey görüyorsun."

Dün geceki küçük eriyişimizi kaç kişinin gördüğünü merak ettiğimde utanç verici bir kızarıklık yanaklarımı ısıttı. "Bizi gördün mü?"

Gülüşi nefes nefese ve hafifti. "Tabii ki yaptım." Büyük resim penceresine doğru işaret etti. "Bu pencereden görebileceğiniz çok şey var." Burnuna hafifçe vurdu. "Ama sır saklamayı iyi bilirim."

Bir Sullivan'la ilişkiye başladığımı ve hamile kalmadan önce yaklaşık bir yıl boyunca bunu nasıl gizlediğini hatırlayarak gülümsedim. Göğsümde küçük bir umut tohumu yeşerdi.

Bazen imkansız şeyler işe yarar, değil mi?

İçimi çektim ve çatalımı cheesecake'in içine daldırdım. Narin tatlar dilimde patladıktan sonra yumuşak bir inilti çıkardım. "Aman Tanrım," diye mırıldandım lezzetli ısırganın etrafında.

"Sana söylemiştim," diye şarkı söyledi.

Yutkunurken kaşlarımı çatarak tatlıma baktım. "Bu çok zor, Sylvie." Ona içimi dökerken başımı tabağımdan kaldıramıyordum. "Kalmamı istediğini biliyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm hayatım çok çalışmak ve olabileceğim en iyi öğretmen olmaktı."

Sylvie usulca başını salladı ve bana saçmalamam için fırsat verdi. "Bir yandan, kalmak için neredeyse her şeyi yapardım - sadece onun için değil, her şey için. Ailem, bu kasaba ve evet, onun için de. Ama uğruna bu kadar çok çalıştığım her şeyden vazgeçersem bu benim hakkımda ne söyler?"

Omuz silkti. "Bir şey söylemek zorunda olduğumu sanmıyorum. Hesap vermeniz gereken tek kişi kendinizsiniz."

Kapı açıldı ve Russell King içeri girdi. Onun buyurgan varlığı ufukta beliren bir buz fırtınası gibiydi ve fırının tüm sıcaklığını alıp götürüyordu. Gerildim ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldığını hissettim. Sylvie rahatsızlığımı fark etti ve

İkimiz de adamın küçük fırındaki hareketlerini takip ederken omzumu sıktı.

Russell, insanları bir mıknatıs gibi kendine çeken bir otorite havası yayıyordu. Kasabalılar ve meraklı seyirciler sanki o kapıdan içeri giren en önemli kişiymiş gibi ona akın ediyorlardı. Fırın aşırı bir hayranlık denizine dönüşmüştü ve ben de ister istemez bir rahatsızlık hissettim. Whip'in babasının dikkatleri üzerine çekme gibi bir tarzı vardı ve bu benim tüylerimi diken diken etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Russell gülümseyen kalabalığın arasından ilerlerken gözleri benimkilere kilitlendi. Bir tanıma titreşimi görebiliyordum ama bu, onun bariz ilgisizliği tarafından çabucak gölgede bırakıldı. Benim tarafımdan Sylvie ona ince bir tiksintiyle baktı. Adamın çocuklarında açtığı duygusal yaraları herkesten iyi biliyordu.

Whip'te bu kadar çok yara izine neden olacak kaç küçük kesik açmıştı?

Ondan nefret ediyordum.

Sylvie'nin küçümsemesinden habersizmiş gibi görünen Russell'ı fırının içindeki görkemli yürüyüşüne devam ederken izledim. Gözleri odayı taradı ve sonunda kızıninkilerle karşılaştığında, sanki görünmezmiş gibi başka tarafa baktı.

Sylvie'nin bakışları bir an babasının üzerinde kaldı, gözlerinde bir şeyler dönüyordu. Onun için bir acı hissetmekten kendimi alamadım - kendi dünyasına dalmış ve bunu fark edemeyecek kadar kendini kaptırmış bir babanın onayını bekleyen kızı. Russell King'in kendi kızının varlığını bile kabul etmediğini fark ettiğimde içimi bir hüznün kapladı. Ama ona baktığımda, bu konuda o kadar da üzgün görünmüyordu.

Sylvie seçimlerinden memnundu. *Belki ben de öyle olabilirim.*

Russell elinde kahvesiyle tam çıkmak üzereyken, gözlerimiz gergin bir yüzleşmeye kilitlendi. Oda sanki kaybolmuş, sadece ikimiz sessiz bir çekişme içinde kalmıştık. Bu bir irade savaşıydı, bir babanın kayıtsızlığı ile sevgi dolu bir kadının kararlılığının çatışmasıydı.

Beni korkutmasına izin vermeyerek Russell ile göz temasını sürdürdüm. Sert ve soğuk bakışları benimkileri delip geçiyordu ama ben yerimde durdum, bakışlarımı sabit tuttum. Gerginliğin arttığını hissedebiliyordum, söylenmemiş bir meydan okuma havada asılı kalmıştı.

Saniyeler sonsuzluğa uzanıyordu ve topuklarımı çok fazla mı gömdüğümü merak ediyordum. Ama sonra, çok ince bir şekilde, Russell'ın sert ifadesi dalgalandı. Yüzünde bir çatlak belirdi ve önce gözleri düştü, yoğun bağlantıyı kopardı.

Bir zafer dalgası hissettim. Bu sadece benim sessizce Whip'i savunmamla ilgili değildi. Bu, kontrolü çok uzun zamandır bir silah olarak kullanan bir adama karşı durmakla ilgiliydi. Russell uzaklaşırken, içimi bir güçlenme duygusu kapladı. Gözlerimi minnettarlık ve hayranlık karışımı bir ifadeyle karşılayan Sylvie'ye döndüm.

"Tanrım." Kelimeler Sylvie'nin ağzından bir solukta döküldü. "Buraya gelmesinden nefret ediyorum."

Sessiz fısıldaşmalar ve sadece karanlıkta paylaşılan sırlarla, Russell King gibi bir adam tarafından yetiştirilmenin zorluklarını öğrenmeye başlamıştım. Whip'in annesinin yokluğunun bu yaraları ne kadar derinleştirdiğini tahmin edebiliyordum. Annesini kaybeden küçük çocuk ve onun dönüştüğü tutkulu, verici adam için göğsümde bir hüznün vardı.

Sırılsıklam aşık olduğum adam.

"Biliyor musun," dedi Sylvie ve omzunu omzuma çarptı, "bu sadece benim fikrim, ama bence sen tam da bu ailenin ihtiyacı olan kişisin. Umarım bir yolunu bulursun."

Göz kapaklarımın arkasından yaşlar süzülürken sertçe yutkundum. "Yapacağım." Sylvie gitmek için döndü ama ben onu durdurdum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başını salladı.

"Buna değdi mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirmeden önce kaşları aşağı doğru kaydı. "Duke ve Gus olmadan bir hayat düşünemiyorum. Hiçbir şey beni seçimlerimden pişman etmeyecek."

Ayağa kalktım ve Sylvie'yi öyle bir kucakladım ki, şaşkın bir *Oh!*

"Teşekkür ederim." Onu daha sıkı sıktım.

"Teşekkür ederim." Whip'i sevmek risk almaya değdi.

Elbette, bir parçam Whip'le daha önce yaptığım hataları tekrarlamaktan -başkasını tatmin etmek için kendimden parçalar vermekten- korkuyordu. Ama o Craig gibi *değildi*. Benden bir kez bile değişmemi istememişti. Omzuma o çipi yerleştiren ve mükemmel olmam için kendime baskı yapan bendim. Eski sevgilimle ilgili kötü anılarımın Whip'le yaşayabileceklerimi mahvetmesine izin vermeyi reddettim.

Bir süre sonra Whip, kendinize gerçekten *hissetme* izni verdiğinizde iyi şeyler olacağını anlamama yardımcı oldu. Onun bana inancı vardı, benim de bize inancım vardı. Fırtınayı atlatabilirdik.

Birlikte.

Artık korkmuyordum. Whip, korkutucu olduğunu öğrendiğim bir şekilde bazı şeyleri derinden hissediyordu. Ama korkmakla işim bitmişti.

Whip sadece *benim* için ayrılmış bir versiyonunu sunuyordu.

"Üzgünüm Sylvie, ama gitmem gerek!" Bir aciliyet duygusu beni ileri itti ve tabağı ve kahveyi geride bıraktım. "İyi şanslar!" Sylvie gülerek seslendi.

Arkama bakmadım ama havaya heyecanlı bir veda eli salladım. Bir plan yapmalı, Whip'e *her şeyi* anlatmalı ve sonunda

Bunu doğru yap.

WHIP

Bu kadar kötü hissetmenin mümkün olduğunu BİLMİYORDUM. Telefonumu milyonuncu kez kontrol etmişim ve Emily'den hâlâ haber alamamıştım.

İşler nasıl bu kadar çabuk rayından çıkmıştı?

Arabayı sürdükten sonra kendime gelmem sadece bir dakika sürdü. Kendimi kaybettiğim için af dilemek üzere geri döndüğümde onu çoktan gitmiş buldum. Endişeyle dairesinin önünden geçtim ve onun merdivenleri güvenle tırmanıp içeri girdiğini görünce ikimizi de biraz yalnız bırakmam gerektiğine karar verdim.

Geceyi tavana bakarak ve tartışmamızı zihnimde tekrar tekrar canlandırarak geçirdim.

İkimiz de bunun sadece seks olduğu konusunda hemfikirdik.

O sözleri söylediği anda bunun bir meydan okuma olduğunu anlamıştım. Onun için mücadele etmemi istiyordu ama ben yine de inatçı bir hıyar gibi davrandım ve onu terk edeceğinden korktuğum için duyguları incindi. Onunla sakince konuşup bir plan yapmak yerine savunmaya geçtim ve onu sevdiğimi yüzüne haykırdım.

Gerçekten pürüzsüz.

Ertesi sabah, hâlâ sinirli ve huzursuz bir halde, beni düzeltebileceğini bildiğim tek kişiyi aramaya çıktım.

Parmak eklemlerim Martin'lerin evinin kapısına çarptı ve botlarımın içinde kıpırdandım. Ön kapı açıldı ve Mrs.

Martin bana gülümsedi. "William. Bu bir zevk."

Kapıyı araladı ve içeri girmem için işaret etti.

Kuyruğumu kıstırmış ve omuzlarım utançtan çökmüş bir halde içeri girdim.

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Kahkahası nazik ve hızlıydı. "Marilyn, lütfen."

Başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Şef içeride mi?"

Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. Çenesini evin ortasını ikiye bölen uzun koridora doğru eğdi. "Ofisinde."

"Teşekkür ederim." Gitmek için dönmüştüm ki eli beni durdurdu.

"Teşekkür ederim." Omuzlarım Emily'nin annesine doğru kaydı. Bana gülümsüyordu. "Onu gerçekten gördüğünüz ve onunla bu kadar derinden ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Sıcaklık göğüs kafesimi deldi ve bir elimi çenemde gezdirdim. "Dürüst olmak gerekirse, bunun pek bir seçim olduğundan emin değilim." İçimden yumuşak bir kıkırdama geçti.

Kolumu okşadı. "Öyle bile olsa. Daha mutlu olamazdım."

Boğazım düğümlendi ve sıkıştı. Bayan Martin'in üzülmeceğini, aksine Emily ve benim birlikte olmamızdan *mutlu* olacağını ima etmek çok zordu.

Bunu düzeltmeliyim.

Hafifçe başımı sallayarak Bayan Martin'i mutfakta bıraktım ve koridorun sonunda şefin odasını buldum. Kapıyı hızlı ve emin bir şekilde çaldım.

"Açık."

Kapıyı iterek içeri girdiğimde Şef Martin'i masasının arkasında, ayaklarını uzatmış kitap okurken buldum. Sıcak yaz gününe rağmen omuzlarını bir kazak örtüyordu ve gözlükleri burnunun ucuna düşük bir şekilde oturmuştu. Çelik gibi gözleri benimkilerle buluştu ve kitabını kapattı.

Dudaklarım düz bir çizgi oluşturdu ve çenemi eğdim. "Efendim."

Okuma gözlüklerini yana fırlatırken Şef'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Otursana evlat."

Seçtiği kelimeler kalbimi delip geçti ve onun karşısındaki pelüş sandalyeye yerleştim. İçim daralmıştı ve avuçlarım terlemeye başlamıştı bile.

"Seni karakolda görene kadar bekleyecektim ama sanırım şimdi tam zamanı." Elini masasının üzerine uzattı. "Tebrikler, Teğmen."

Elini sıktım ve gözlerinin içine baktım. "Teşekkür ederim efendim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum." Bacaklarını masanın altına uzattı. "Yine de bir şeyi netleştirmek istiyorum." Gözleri odaklanmış ve yoğundu. "Bu pozisyonu *hak ettin*. Bunun ne iş dışındaki kişisel ilişkilerinle ne de benim sana karşı kişisel duygularıyla hiçbir ilgisi yok."

Göğsümde bir gurur kabarması oldu. Şef Martin dürüst bir adamdı ve bana bu kadar güvenmesi onun için çok şey ifade ediyordu. "Tekrar teşekkür ederim." Dizim zıpladı. "Gerçi sizinle konuşmaya gelmemin asıl nedeni iş değil."

Kahkahası göğsünde gümbürdedi. "Öyle olduğunu düşünmemiştim." Gözlerini aradım ama gözlerinde nezaketten başka bir şey yoktu. İçimdeki düğüm yavaşça çözüldü.

"Uh . . ." Boğazımı temizledim. "Buna nasıl başlayacağımdan tam olarak emin değilim."

Şef omuz silkti ve ellerini birbirine kenetledi. "Başlangıç genellikle iyi bir yerdir."

Dudaklarım düzleşti. "Belki, ama bu durumda sondan başlamak en iyisi. Ben Emily'ye aşığım."

Kaşları bir kez yukarı kalktı. "Öyle mi?"

Çenem düştü. "Evet." Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. "Şimdi, eğer başlangıçtan bahsediyorsak, ilk tanıştığımızda Emily'nin senin kızın-üvey kızın olduğunu bilmiyordum?" Yardım için akıl hocama baktım ama o sadece devam etmem için başını salladı. "Öğrendiğimde, bu bilgiyi çok ciddiye aldığımı bilmeni isterim. O noktada onunla ilişkiyi sürdürmek gibi bir niyetim yoktu."

Bir kıkırdama ofisi doldurdu. "Neden olmasın ki?"

Gözlerimi kırptım. "Oh, sanırım bu konuda bir fikriniz olacağını düşünmüştüm..."

Şef Martin gülümsedi. "Her baba gibi ben de kızımın özel hayatına ilişkin kendi kararlarını verebileceğine inanıyorum."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Evet, ama hadi ama." Kendimi işaret ettim. "Tipimizi

biliyorsun." "Peki ne tipymiş o, William?"

Yani bu işi o kadar da kolaylaştırmayacaktı.

Sandalyede daha dik oturdum. "Adrenalin bağımlıları. Uzun saatler çalışan ve heyecan peşinde koşan eşler. Aldatanlar. Yanlarında kalmaya değmeyecek insanlar." Köklü korkularımı dile getirmek yorucuydu. Sonuncusu *kesinlikle* mesleğimizin yaygın olarak kabul edilen bir özelliğinden çok kişisel bir özellik olarak görülüyordu.

Şef içini çekerken sandalye gıcırdadı ve başını sallayarak geriye doğru oturdu. "Bir ünümüz var." Tekrar içini çekti ve devam etti: "Ama her itibarın yanlış olabileceğini öğrendim. İtfaiyeci, polis ya da herhangi bir güç pozisyonunda olmak sizi hilekâr yapmaz. Sadece zaten yapacağınız şeyi yapmanız için size daha fazla fırsat verir. Gerçekten orada oturup bana Lee Sullivan'ın kadınıni terk edeceğini mi söyleyeceksiniz? Amanda Gates'in tanıdığın en sert, en sadık anne olmadığını mı?" Yüzü buruştu. "Beni rahat bırak."

Verdiği örnekler üzerinde düşündüm. Kesinlikle haklıydı-Lee, Annie Crane'i aldatmayı aklının ucundan bile geçirmezdi ve Amanda tam anlamıyla anne ayı moduna geçtiğinde bunun nasıl görüldüğüne ilk elden tanık olmuştum.

"Belki de sorun benimdir," diye itiraf ettim sonunda, arkadaşımın ve akıl hocamın gözlerinin içine bakamıyordum. "Onu seviyorum ama gidecek. Muhtemelen en iyisi bu, çünkü onun gibi bir kadına layık olmadığımı biliyorum, ama bu çok acı veriyor, efendim."

"Sen iyi bir adamsın, William." Sesi alçak ve sertti ve sözleri göğsümü ateşe verdi. "Etrafta gizlice dolaşmak yerine benimle konuşacak kadar bana güvenmediğin için hayal kırıklığına uğradım mı? Elbette."

Utanç boynumu ve omurgamı yaktı. "Özür dilerim, korkmuştum." "Lafını bile

etme." Gülümsemesi geri gelmişti ve gözlerinde mizah dans ediyordu.

"Bu kadar mı?" Kendi babamın, algılanan herhangi bir hafiflikten sonra *yıllarca* başımızın üzerinde bir şeyler tutmasına alışkındım. Şef Martin'in sadece sükunetini belirtip yoluna devam etmesi bana yanlış gelmişti.

"Eğer ileriye dönük olarak birbirimize zor konuşmaları yapabilecek kadar güvendiğimiz konusunda hemfikirsenez, o zaman evet."

Bir duygu kabarması neredeyse sesimi çalıyordu. Bu kadar özgürce sunduğu nezaketi ve saygıyı hak etmiyordum. Boğazımı temizlemek için homurdandım ve ayağa kalktım. "Evet, efendim."

Şef Martin ayağa kalktı ve masasının etrafında döndü. Avucunu benimkinin içine yerleştirdiğinde beni öne doğru çekti. Ona göre uzun olmama rağmen kalın kolları etrafımı sardı ve beni sıkıca kucakladı. Gözyaşlarına karşı koyarken çenem büküldü.

Beni kol mesafesinde tuttu. "Sen iyi bir adamsın ve seni asla aptal olarak görmedim, ama vazgeçersen tam olarak öyle olursun."

"Teşekkür ederim." Kayalık fısıltım beni onun huzurunda hiç hatırlayamadığım kadar savunmasız hissettirdi.

"Yapmayacağım."

Beni serbest bırakırken eliyle sırtıma vurdu. "Teşekkür etmene gerek yok. Sadece Emily'ye ona zarar verirken cesedini yok edeceğimi söylediğimi bil. Senden hoşlanıyorum, William. Lütfen beni katil yapma."

Sırıttım. "Elimden geleni yapacağım, efendim."

Eliyle omzuma vurdu. "Yeterince iyi." Başını kapıya doğru salladı. "Şimdi git ve onu bul. Marilyn bütün gün kasabada dolaştığını söyledi."

Zihnimde bir düşünce filizlenirken içimi heyecan kapladı. Harekete geçmem gerekiyordu, hem de hızlıca, eğer bunu başaracaksam. Kapıya doğru döndüm ama çıkmadan önce tekrar döndüm ve "Günün geri kalanında onu oyalayabilir misin? Bir fikrim var ama biraz zamana ihtiyacım var."

Ağzının kenarından bir komplocu gülümsemesi seğıirdi. "Ne yapabileceğıme bakacağıım."

Hiç bilmediğıim bir heyecan içimde dalgalandı. Eğıer başarabilirsem, Emily'ye küçük kasabamıza ne kadar ait olduğunu kanıtlayacaktım.

EMILY

WHIP

Her şey için özür dilerim. Bunu şahsen kanıtlamak isterim. Yarın sabah dokuz gibi Bluebird Books'ta buluşabilir miyiz?

Telefonuma baktım ve kaşlarımı çattım. *Yarın mı?*

Adam önce bana aşık olduğunu ağzından geçiriyor, sonra da beni hayalete mi çeviriyor?

İçimdeki eleştirmen, "*Hayalet olmak berbat bir şey, değil mi?*" diye fısıldarken, derimin altında kızgınlık uğulduyordu.

Bir çocuk gibi kumları tekmeleyerek ve Outtatowner'ın tertemiz plajının tadını çıkaran turistlerin mutlu, çilli yüzlerine kaşlarımı çatarak sahil boyunca ilerlerken neredeyse sinirden hırlayacaktım. Kalmak için her şeyi yapabileceğimi fark ettikten sonra Whip'i aramaya koyuldum ve elim boş döndüm.

Yenilmiş bir şekilde, zamanımı beklemek için sahili seçmiştim.

Michigan Gölü'nün sularına doğru uzanan beton iskeleye baktım ve ucundaki deniz fenerinde durdum. Burası her zaman çok güzel ve büyülü görünmüştü. Balıkçılar iskeleyi süslüyor, suya uzun oltalar atıyorlardı. Outtatowner'la ilgili her şey *evim* gibi hissettiriyordu.

Telefonum tekrar titredi ve kalp atışlarım hızlandı. Aşağıya baktığımda annemden gelen bir mesaj gördüm ve iç çektim.

ANNE

Uğrayabilir misin? Bir konuda yardımına ihtiyacım var.

Mesajı sinir bozucu derecede muğlaktı, ama her zamanki gibi saygılı bir kız çocuğu olarak hemen cevabımı yazdım.

Tabii ki.

Sandaletlerimi elime alarak döndüm ve sahile, Sand Dollar Snack Shack'in yanından geçerek marinaya doğru ilerledim. Güneş üzerime vuruyor, omuzlarımı ısıtıyor ve moralimi yükseltiyordu. Çocuklar kumdan kaleler inşa ederken ve dalgaların arasında koşarken kahkahalar etrafımda dönüyordu.

Önümde, Wyatt Sullivan'ın yanında bir plaj sandalyesine oturmuş ve güneşlenirken küçük Penny'nin bir arkadaşıyla sığ sularda oynamasını izleyen Lark'ı gördüm. Wyatt ona doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ve bir kahkaha sesi duyuldu. Penny, Wyatt'ın kolunun kendisini gizli vaatler içeren bir kucaklamayla sarmasına izin vererek ona doğru gevşedi.

Kalbim sıkışmıştı. *Bu benim de olabilirdi.*

Elbette, Whip ve ben kesinlikle yanlış bir başlangıç yapmıştık - kimse tek gecelik bir ilişkinin bu hale gelmesini beklemiyordu. Benim varsayımına göre, eğer tek gecelik bir ilişki yaşarsanız, birbirinizi bir daha asla görmezsiniz. İlişkimizin bu hale gelmesini asla ama *asla* beklemiyordum.

Her şey nasıl başlamış olursa olsun, Whip ve ben her zaman birbirimize çekilmiştik. Deniz fenerine baktım ve gülümsedim. Tıpkı kule gibi o da güçlü ve sarsılmazdı. Sularda salınan gemilerden biri gibi, onun güven verici ışıltısında teselli buluyordum, bize olan sevgisi ve güveni, hayatımı bu kadar korunaklı yaşamamın bulanık sularında bana rehberlik ediyordu. Benden asla değişmemi, daha az katı ya da daha az dikkatli olmamı istemedi. Hatta Whip bana, hayat yalpaladığında bir erkeğin senin yanında duracağını gösterdi.

Ona duyduğum sevgi ve şefkat içimde patladı. Onu görmek için yarına kadar beklememe imkân yoktu. Sahilde koşmaya başladığımda ayaklarım kumları tekmeliyordu. Güneşlenenlerin arasından sıyrıldım, bir voleybol maçının yanından geçtim ve nefes nefese ve neşeli bir şekilde kaldırıma çıktım.

Telefonum çaldığında, arayan kişiye bakmadan cevap verdim. "Alo?" Nefes nefese kalmıştım ama Whip'i bulmak için sabırsızlanıyordum.

"Emily." Bug King'in sesini iki vuruşta yerleştirdim.

"Hey, Bug. Nasılsın?" Yutkundum ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Senden daha iyi görünüyor. Kötü bir zaman mı?" Bug'ın sesi her zaman sesinde taşıdığı hafif kızgınlığı ima ediyordu.

"Uh ... hayır. Hayır, sorun yok. Sizin için ne yapabilirim?" Tartışmanın ona da sıçradığından emin olduğum için zihnim telaşlandı.

yeğeniyle benim aramda.

"Hemen kütüphaneye gelip beni görmeni istiyorum. Bunu yapabilecek misin? Bu çok önemli." *Her zaman sadede gel.*

Nefesim nihayet düzene girdiğinde gülümsedim ve saatime baktım. Whip'i bulmak için can atarken, kendimi onun

ayaklarına atıp tartışmamız için af dilediğimde ve sonraki saatleri geçirdiğimde kesinlikle herhangi bir kesinti istemiyordum

-Günlerce değilse bile, tamamen ona karışmıştı. "İşe yararsa şimdi

gelebilirim?" Telefonda nadir görülen bir gülümseme belirdi. "Bu harika.

Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattık ve güneş elbisemdeki kumları fırçaladım ve ayaklarımın altını temizledim. Sandaletlerimi giyerek tepeden kasabaya doğru yürüdüm. Bug'ı kazanmak kolay bir iş değildi, bu yüzden Sugar Bowl'a geri dönüp ona bir kahve ya da pasta ısmarlamaya karar verdim.

King Tattoo'nun önünden geçerken, Whip'in kardeşi Royal'in büyük kahverengi kraft kâğıtlarını vitrinin üzerine yapıştırdığını gördüm.

"Merhaba Royal," diye seslendim.

Dövmeli canavar adam her zamanki sırtışıyla döndü. Kendisine seslenen kişiyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, hey. Emily, değil mi?"

Elimi uzattım. "Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum."

Elini siyah pantolonuna sildikten sonra bana uzatırken sırtışı genişledi. "Memnun oldum."

Omzunun üzerinden kahverengi kâğıda baktım. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Gözleri kaydı ve sanki her ne yapıyorsa beni engelleyebilecekmiş gibi yana doğru adım attı. "Sadece küçük bir kasaba projesi."

Gözlerim kısıldı. Saçmalık kokusu alıyordum ama nedenini bilmiyordum. "Pekâlâ, Bug teyzen benimle kütüphanede buluşmak istedi.

Birkaç ekstra puan kazanmayı umuyorum. Sugar Bowl'a gitmeden önce bir önerin var

mı?" Royal'in gözlerindeki muzip pırıltı bana umut verdi. "Junkers."

Kaşlarım kalktı. "Şimdi ne olacak?"

Gülümsedi. "Junkers. Bu onu kesinlikle kazanacaktır. Bunlar ev yapımı bisküvi hamurunun tarçınlı şekerle yuvarlanıp pişirilmesiyle elde edilen küçük parçalar. Huck bunları tükenene kadar satıyor, o yüzden şansın yaver gitmeyebilir ama"-

omuz silkti

-"Denemeye değer."

"Anladım." Gülümsedim ve ona bir selam gönderdim. "Teşekkürler, Royal!"

Onu tuhaf ve gizli pencere projesiyle baş başa bırakarak Sugar Bowl'a daldım. Neyse ki menü dışı ürün stokta vardı ve

elimde beyaz bir kese kağıdı ve adımlarımda büyük bir moral ile oradan ayrıldım.

Kütüphaneye ulaştığımda, eskimiş binaya baktım. Çok fazla potansiyeli vardı, eğer doğru kişi ona hak ettiği sevgiyi verirse. İçeri girdiğimde, küçük kütüphaneci masalarından birinin arkasında duran Bug'ı bulana kadar yığınlar arasında dolaştım.

Beni tanıdığında kaşları hafifçe çatıldı ve küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Gelebilmenize sevindim." Gülümsedim ve beyaz kâğıt torbayı uzattım. "Öğleden sonra bir şeyler atıştırmak için durdum."

Poşeti alıp üstünü açarken kaşları havaya kalktı. İçindeki hamur işlerini fark ettiğinde küçük bir iç geçirdi. "Bu hiç adil değil."

Gülümsedim. "Ne demek istediğın hakkında en ufak bir fikrim yok. Şimdi sana nasıl yardımcı olabilirim, Bug?" İkramları çekmeceye yerleştirdi ve masanın etrafında döndü. "Benimle yürü."

Birlikte yığınlar arasında dolaşarak Outtatowner halkını gözlemledik. Genç bir adam yaşlı bir müşteriyle e-posta hesabına nasıl erişeceği konusunda çalışıyordu. Başka bir çift sessiz bir köşeye yığılmış pelüş koltuklarda toplanmıştı. Bir kütüphaneci iade edilen kitapları yeniden istiflemek için bir arabayı itiyordu. Kütüphanenin uğultusu ve ritmi şaşırtıcı bir rahatlıktı - tıpkı Bluebird Books'ta geçirdiğım öğleden sonra gibi.

"Tanışmanı istediğım biri var." Bug, kütüphanenin arka koridorundaki bir dizi ofis kapısını işaret etti. Kapıyı tıklatarak içeri girmemize izin verdiler ve nazik bakışlı yaşlı bir kadının önünde durduk. "Dottie, bu Emily. Sana bahsettiğım kadın."

Dottie masasına doğru ilerledi ve elini uzattı, ben de tuttum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bug kesinlikle *övgüler* yağıdırıyor.

senin hakkında."

Sağıma baktığımda Bug'ın sert yüzünün gözlerini hafifçe devirdiğini gördüm. Bir kahkahayı bastırdım ama iltifatın üzerime çökmesine izin verdim. "Çok nazıksınız. Sizinle tanıştığıma ben de memnun oldum, ancak tam olarak neden burada olduğumdan emin değilim."

Dottie güldü ve havaya vurdu. "Oh, bu konuda gizlenip saklanmayı Bug'a bırak." Bug yanımda usulca homurdandı.

"Sadede geleceğim," diye devam etti Dottie. "Size bir iş teklif etmek istiyorum. Tam olarak Çocuk Bölümü'nün baş kütüphanecisi."

Çenem düştü. "Oh . . . Özür dilerim. Ne dedin?"

Dottie'nin gülümsemesi genişledi. "Sanırım farkındasınız ama bir süredir çocuk bölümümüzü yeniden canlandırmaya çalışıyoruz ve ne yazık ki pek başarılı olamadık. Bağış toplama geçmişinizin yanı sıra çocuklarla ilgili deneyiminize sahip birini kullanabiliriz. Eğitim vakfı için başardıklarınız oldukça etkileyiciydi ve Bug'ın yönetim kuruluyla paylaştığı fikirler büyük ilgi gördü."

Gözlerimi kırptım. "Ah, yani... tüm bu bağış toplama işini başlatan gerçekten de Mavi Kuşlar'dı."

"Saçmalık," diye araya girdi Bug. "Birkaç fikir üzerinde beyin fırtınası yaptık ama her şeyi hassasiyetle planlayan ve uygulayan Emily oldu. Onu işe almazsak aptallık etmiş oluruz."

Gözlerimi kocaman açıp Bug King'e baktım.

Dottie'nin titrek kahkahası küçük ofisini doldurdu. "Sana katılmıyor değilim." Dikkatini bana çevirdi. "Emily, senin mükemmel olacağını düşünüyoruz."

Düşüncelerim karmakarışık bir halde üst üste yığıldı. "Yani ... Ben bir öğretmenim. Özel bir sertifikaya falan ihtiyacım yok mu?"

Dottie başını salladı. "Hayır. Aslında, sizi benzersiz bir şekilde nitelikli kılan şeyin öğretmenlik deneyiminiz olduğunu düşünüyorum. Kütüphane bilimi diplomasına ilgi duyuyorsanız, bu her zaman bir olasılıktır, ancak bir gereklilik değildir. Halk kütüphanemizde çocuklar, öğrenme ve bu şehir hakkında tutkulu birini arıyoruz. Halk kütüphanesi Outtatown'ın bel kemiğidir ve en genç öğrencilerimizin kalplerine ulaşabilecek birine ihtiyacımız var. Bunu düşünmenizi çok isterim."

"Evet!" Cevabım beklediğimden daha yüksek bir sesle ağızdan çıktı. Güldüm. "Özür dilerim. Evet, çok isterim. Çok isterim."

"Harika!" Bug yanımda başını sallarken Dottie ellerini birbirine vurdu. "Göreviniz gereği, programlamadan sorumlu olacak ve gençlere yönelik sosyal yardım programının başında bulunacaksınız. Okullar yakında açılacağı için oryantasyonuna bir an önce başlamayı çok isteriz."

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarım kirpiklerimden dökülmek üzereydi ama onları bastırdım ve profesyonelliğim yerine oturdum. "Onur duydum. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Tabii ki hayır," dedi Dottie. "Gelecek hafta gelin, başlamanız için gereken her şeyi alacağız."

Görevden alındıktan sonra hoşça vedalaştık ve Dottie'nin ofisinden ayrıldık. Koridora çıktığımızda Bug'a sarıldım. "Teşekkür ederim," diye burnumu çektim.

"Rica ederim." Sırtımı küçük ama nazik bir şekilde sıvazladı. "Bu pozisyonu kendi haklarınızla kazandın." Gözlerimin altını sildim ve ona baktım. "Whip'e aşığım."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken ona söyleme ihtiyacı beni ele geçirdi.

Sert yüzü yumuşadı. "Sonunda bunun farkına vardığını umuyordum." Sırtımı bir kez daha sıvazladı. "Bence siz ikiniz zamanla her şeyi çözeceksiniz."

Gözleri duvardaki saate kaydılar. "Şimdi işe dönmem gerekiyor ama Pazartesi günü görüşürüz." Başımı salladım ve Whip'i bulup ona her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Kalıyordum.

Ona aşıkım ve sonunda her şey yerli yerine oturmuştu. Bir önceki mesajından sonra ondan haber alamadığım için umutsuzluğa kapılmadan kütüphaneden çıktım ve arabama doğru yöneldim.

KIRK

WHIP

Emily Ward'dan saklanmak kolay bir manevra değildi. O kadın inatçıydı. Yaklaşık on sekiz saat boyunca telefonlardan kaçtım, şehirde sinsice dolaştım ve hayatımın en büyük başarısını gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ama zamanı gelmişti.

Kalbim heyecan ve sinir karışımı bir beklentiyle çarpıyordu. Bugün Emily'nin kasabanın dönüşümünü göreceği gündü - sadece bana *değil*, buraya, benim küçük kasabama ne kadar ait olduğunu fark etmesini umduğum gün.

Kitapçının önünde tam otuz dakika erken durdum çünkü içgüdülerim doğruysa Prim erken gelecekti. Gelmesi gereken saatten tam on sekiz dakika önce Emily'nin ana kaldırımında yürüdüğünü gördüm.

Üzerinde esintide dalgalanan ve kalbimi küt küt attıran yumuşak mavi bir elbise vardı. Ayakları rahat beyaz spor ayakkabılarının içine sokulmuştu ve ben onun pürüzsüz bronzlaşmış bacaklarına giden yolu takip ettim. Kalbim onun attığı her adımla aynı anda çarpıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bana doğru koşmaya başlamadan önce dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Kitapçının önünde durdum ve sııttım. Bana ulaştığında kendini kollarıma attı. Onu yukarı çektim ve sıkıca tuttum, kıçını sıktım ve ağzını kendime çektim.

Kendimi onun içinde, bizim içimizde kaybolmaya bıraktığımda etrafımızdaki dünya eridi. Sonunda onu ayağa kaldırdığımda bana gülümsedi. "Merhaba."

Gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırmak için parmağımı alnında gezdirdim. "Hey, Prim." Eliyle gömleğimin önünü düzeltirken, "Bulması zor bir adamsın," diye alay etti. "Sen de sarsılması zor bir kadınsın." Göz kırptım ve ellerimizi birleştirdim.

"Özür dilerim, ben-"

Onu durdurmak için başımı salladım. "Hayır. Sana bir özür borçlu olan benim. Paranoyak bir asabi gibi davrandım ve şüphelerimin beni ele geçirmesine izin verdim. Benimle yürüyüşe çıkar mısın? Sana göstermek istediğim bir şey var. Bu benim özrüm."

Ben kitapçıya doğru dönerken Emily hâlâ gülümseyerek bana dikkatle bakıyordu. Yürümek yerine bizi Bluebird Books'un vitrinine doğru kaydırıldı. Emily'nin meraklı bakışları bir saniye daha üzerimde kalırken havada kaynayan gerilim hissediliyordu. Ne sakladığımı anlamaya çalışırken küçük kafasının içindeki çarkların döndüğünü *hissedebiliyordum*.

Elini sıktım ve pencereye doğru işaret ettim. "Şuna bir bak."

Elle boyanmış mavi kuşlar pencereyi süslüyordu ve her biri gagalarında "Evinize Hoş Geldiniz" yazan bir tabelanın ucunu tutuyordu. Emily nefesini tuttu, eliyle ağzını kapattı. "Bu da ne böyle? Çok güzel."

Sevdiğim kadına baktım. "Bu sadece iyi karşılanacağını *umduğum* bir özrün başlangıcı." Yolu taradım. "Tamam, bu taraftan gelin. Bir de bunu görelim."

Emily baş döndürücü bir heyecanla onu takip etti.

Sugar Bowl'un penceresinde, kalp şeklinde latte sanatı olan buharlı kupalarla çevrili bir fincan kahveyi paylaşan bir çift tasvir ediliyordu. Elimi sıktı ve onun sıcaklığının içime yayıldığını hissettim. Pencereden kız kardeşim Sylvie el salladı ve bana heyecanlı bir başparmak işareti yaptı.

"Hadi gel." Bir sonraki pencereye doğru ilerlerken Emily'ye caddede rehberlik ettim.

King Tattoo'nun önünde durdum. Royal, vitrinde karmaşık bir duvar resmi çizmişti. Bana tıpatıp benzeyen bir adamın portresinin etrafında mor ve elektrik mavisi girdaplar dönüyordu. Adamın boynuna büyük harflerle *Prim* kelimesi dövme olarak işlenmişti.

Emily nefesini içine çekerken gözleri irileşti. Uzanıp boynumu kontrol etmek için yakamı indirdi ve güldü. "Oh, Tanrıya

şükür." Bana doğru eğildi. "Boynuna dövme yaptıracaksın diye endişelenmişim."

Sırttım ve onu kendime çektim. "Royal'den bunu resmileştirmesini istemeyi düşündüm ama Eski İngilizce *Prim* biraz fazla geldi." Omuz silktim. "En azından boynunda."

Güldü ve derimin içinde elektrik çatırdadı. "Doğru kararı verdin."

Her açılışta, nalburdan kütüphaneye ve Snack Shack'e kadar kasaba canlanıyor gibiydi. Okuldan karnavala ve sahilde el ele tutuşan bir çiftte kadar her bir vitrin resmi ilişkimizi yansıtıyordu. Vitrin sahipleri, Emily'yi sadece buraya ait olduğuna değil, aynı zamanda benimle birlikte buraya ait olduğuna ikna etmeme yardımcı olmak için serbest bırakılmıştı.

Sırada itfaiye istasyonu vardı. Ön camda, zor durumdaki bir kadını kurtaran bir itfaiyecinin resmi gururla sergileniyordu. Yaklaştıkça kaşlarımı çattım ve Emily kıkır kıkır gülmeye başladı. İtfaiyecinin kız *arkadaşını* kurtarması yerine, kadının itfaiyeciyi kollarında tuttuğu çok açıktı.

Genç kızı işaret etti. "Bunun ben mi yoksa sen mi olması gerekiyor?"

Bir kahkaha attım. "Bundan Lee sorumluydu." Başımı salladım. "Ne dangalak ama. . ."

Kolumu sıkıp kıkırdayarak eğildiğinde kahkahası ikiye katlandı. "Bu mükemmel. Söz veriyorum, bayıldım." Sırıttım, ona eşlik ettim ve onu kendime çektim. "Eh, ne de olsa beni kurtardığın için sanırım bu uygun."

Kirpiklerini çapkınca bana doğru kırıştırdı. "Oh, öyle mi?"

Kalbim küt küt atarken yüzümü ciddiyet kapladı. "Sen kurtardın. Beni anlamsız bir hayattan kurtardın. Saklanarak geçen bir hayattan."

Emily ciğerlerini doldurdu. "Sen de beni kurtardın. Gitmesine izin vermekten çok korkuyordum, tekrar incinmekten korkuyordum. Ama artık korkmuyorum."

Ciğerlerimi doldurdum ve ona söylenmesi gereken her şeyi söylemeyi başarabileceğimi umdum. "Seni seviyorum Prim. Baştan aşağı, sensiz boğulacak kadar seviyorum." Elini göğsüme koydum ve kendi elimle kapattım.

"Kırbaç, ben-"

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. "Bunu atlatmam gerek." Elim onunkini sıktı. "Ben seninim. Gelecek senin için ne getirirse getirsin, ben seninleyim. İşin yüzünden uzun mesafeli çalışmamız gerekirse, bunu yapacağım. Eğer sevdiğin bir şey bulursan, istediğin buysa seninle gelebilirim. Eğer işler yoluna girene kadar burada beklemem gerekirse, bunu yaparım. Seni bekleyeceğim."

Emily sessiz kaldı ve ben de cesaretimi toplayıp gözlerimi açtım. Bana gülümsüyordu ve kalbim kaburgalarımın çarparak gümbür gümbür atıyordu.

Gözyaşlarını yuttu ve başını salladı. "Hayır." Gözlerine bakarken içimde bir korku birikti. Kirpiklerinin altından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Uzun mesafe yapmıyoruz ve benim için işini bırakmıyorsun ..." Puslu su rengi gözleri benimkilere kaydı. "Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Rahat bir nefes verdim ve omuzlarını sıktım. Duygularım boğazımda düğümlendi. *O gitmiyor.*

"Seni seviyorum, Whip. Benim için hiçbir zaman sadece seks olmadı ve bunu söylememeliydim. Çok özür dilerim."

Emily'nin omuzları sertleşti. Sözleri içime yerleşirken göğsüm çatırdayarak açıldı. "Seni seviyorum ve bu kasabayı seviyorum. O işi asla kabul etmeyecektim. Teklifi aldığım anda burada seninle birlikte yaşamamaya dayanamayacağımı biliyordum. Ama sonunda her şey yoluna girdi." Çenesi yukarı kalktı ve muhteşem yüzüne gururlu bir gülümseme yayıldı. "Outtatowner Halk Kütüphanesi'nin Çocuk Bölümü'nün en yeni baş kütüphanecisine bakıyorsunuz."

Kollarım onu sardığında içgüdülerim devreye girdi ve onu havaya kaldırdım. Ağzımı onunkine götürdüm ve her şeyimi o öpücüğe döktüm.

Açık bölme kapılarından mürettebatımın çılgınlıkları yükseliyordu. Lee Sullivan'ın sesi gürültüyü bastırarak bağırdı: "İğrenç! Bir oda bulun!"

Kadınımı öperken gülümsedim ve onu tersledim. Bizi kimin gördüğü önemli değildi.

Sadece bu seferlik, hayatımdaki her şey yerine oturdu. Emily benim kalbim ve ruhumdu ve onu asla tam olarak hak edemesem de, ona olan sevgimi her gün kanıtlamak için her fırsatı değerlendirecektim.

EPILOG

Emily

Hayatınız için mükemmel bir planınız varken, bu planın çekici bir gülümsemeye sahip ukala bir itfaiyeci tarafından tamamen rayından çıkarılması çok komik. Bir plana sahip *olmamanın* hayal edebileceğimden çok daha iyi bir hayat yaratması ise daha da komik.

Sonbahar Outtatown, Michigan'a inmişti ve okula geri dönen öğrenci ve öğretmenlerin beni üzeceğinden korkuyordum. Bunun yerine, kütüphanedeki Çocuk Bölümü'nü çocuklarımız için sıcak ve davetkâr bir alana dönüştürme tutkumu bulmuştum. Henüz Ekim ayındaydık ama programlarımız hızla doluyordu ve öğleden sonra saat üç buçuğa geldiğinde, her yaştan çocuk ev ödevlerini bitirirken, rahat koltuklarda bir araya toplanırken veya iyi bir kitapta kaybolurken müzik dinlerken bulunabilirdi. Kütüphaneyi çocuklarımız için güvenli bir sığınak haline getirme vizyonum şekillenmeye başlamıştı bile.

"Affedersiniz, Bayan Ward?" diye derin bir ses arkamdan çatladı.

Döndüğümde Robbie Lambert'in gözlerinin içine bakmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Robbie! Aman Tanrım, bir karış daha uzunsun!" Tatlı, utangaç gülümsemesi göğsümü sıkıştırdı. "Annem büyüme atağı geçirdiğimi söylüyor."

Güldüm. "Bunu görebiliyorum. Seni görmek çok güzel." Kelimeleri bulmakta zorlandım -ailesine verdiğim sıkıntı için özür dilemek için. Annesini aramam iyi karşılanmıştı ama Pokey Lambert'ın bana karşı hâlâ soğuk olduğu anlaşılıyordu.

"Gelecek hafta sonu kuşak ilerleme törenime gelmek ister misin diye soracaktım. Siyah kuşağımı kazanacağım."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Bu çok büyük bir başarı. Bunu görmekten onur duyarım."

Sevimsiz sırtışı onu yeniden genç gösterdi. "Tamam, size detayları vereceğim. Teşekkürler, Bayan Ward." Başımı salladım ve gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Emin olabilirsin."

Robbie arkadaşlarına katılmak için döndü, sonra durakladı ve geri döndü. "Hepimiz buranın oldukça havalı olduğunu düşünüyoruz." Omuz silkti. "Kimse size bunu söylemediyse diye söylüyorum."

Başımı sallayarak teşekkür ettim, ağlamaya başlayacağımdan ve bunun hiç de *hoş* olmayacağından korktuğum için konuşamadım. Uzaklaşırken, spor ayakkabılarının ona almak için çok uğraştığım Nike'lar olduğunu fark ettim. Yıpranmışlardı ama temizlerdi ve iyi bakıldıkları belliydi.

Tanrıya şükür hala uyuyorlar.

Ellerimi meşgul ederken, kalemlerimi yeniden düzenlerken ve duygularımı dizginlerken kendime güldüm. Sınıftan tanıdığım çocuklar ve gülümseyen yeni yüzler el salladı ve okuldan sonra süzülürken yerlerini buldular.

"Affedersiniz, bayan?" Whip'in tanıdık gürlemesi sırtıma ve ona doğru dönmemi sağladı. Taktik üniforması içinde, ayaklarını dikmiş ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde dururken ağızım kurudu. Sırf yapabildiğim için onu süzdüm. "Bu bölümün baş kütüphanecisini nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Masumca göz kırptım ve nazik bir eli köprücük kemiğimin üzerine koydum. "Neden, o benim."

Kaşı yukarı kalktı. "Öyle mi? Yangın sisteminde rutin bakım yapıyoruz. Etrafa bir göz atmamın sakıncası var mı?"

Üniformasının içinde çok seksiydi ve emredici sesi içimi tamamen pelteye çevirdi. "Bu taraftan." Odanın ortasındaki masamın etrafında döndüm ve onu kontrol panelinin bulunduğu koridora yönlendirdim.

Bulundu. Yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden yürüyüşüme biraz hareket kattığımdan emindim.

Sessiz koridorda, Whip arkama dolandı ve kulağıma fısıldadı. "Çok iyi görünüyorsun, Prim. Tanıştığımız gece sana kütüphanecilere karşı bir şeyler hissettiğimi söylemiştim."

Sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti. Döndüm ve kollarımı boynuna doladım. "Bu gece eve geldiğinde, bu eteğin altında senin için bir sürprizim var."

Sırtışı genişledi. "Yaramaz kütüphaneci mi? Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Kütüphanedeki günümü bitirdikten sonra, artık ikimiz tarafından paylaşılan Whip'in evinin rahatlığına vardım. Ön kapıdan içeri girdiğimde beni ev yapımı bir yemeğin kokusu karşıladı. Whip uzun mesaisine rağmen mutfakta çok meşguldü.

"Üniformanın içinde mucizeler yaratıyorsun ama mutfakta da fena sayılmazsın," diye takıldım, o ocaktaki tencereyi karıştırırken kollarımı beline doladım.

Sırıttı ve alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Bir erkeğin bazı gizli yetenekleri olmalı, değil mi?"

Ona yaslandım. Birlikte rutinimizin rahatlığına yerleştik, birlikte yemek yaptık ve günlerimizi anlattık. Kahkahalar ve paylaşılan anekdotlarla dolu sohbet zahmetsizce akıp gidiyordu. Akşam yemeğine oturduğumuzda, Whip'in bakışları beni hala şaşırtan bir sıcaklıkla üzerimde kaldı.

"Biliyor musun, baban bugün Bug'ı aramak için kütüphaneye geldi." Şarap kadehimi yere bıraktım. Whip kaşlarını çatı. "Sana sorun çıkardı mı?"

Göğsümden çatlak bir kahkaha patladı. "Hiç şansı yok. Çoğunlukla benden kaçtı. Sanırım beni kaçıramadığı için hâlâ kızgın." Gözlerimi kıstım ve fısıldadım. "Bildiğimi biliyor."

Whip başını salladı ve kıkırdadı. "Sanırım Russell King'in korktuğu tek kişi sen olabilirsin."

Ağzımda sinsi bir gülümseme belirdi. "Benden korkup korkmadığını bilmiyorum ama sanırım ona aklımdan geçenleri söylemeye ya da en azından onu rahatsız edecek şekilde dik dik bakmaya istekli olduğumu anlıyor."

"Sen gerçekten mükemmelsin, Prim." Whip bardağını yere bıraktı ve bana baktı. "Böyle hissetmeyi hiç beklemiyordum. Bu kadar zahmetsizce tamamlanmış. Sanki kalbimde var olduğunu bile bilmediğim delikleri dikmişsin gibi."

Gülümsedim, çenemi elime dayadım. Göğsüm sevgiyle kabardı. Resmi olarak çift olduğumuzdan beri Whip sevgi dolu sözleriyle cömert davranıyordu; artık birbirimizden ya da başkalarından saklanmamıza gerek yoktu. "Hayatıma hayal bile edemeyeceğim türden bir mutluluk getirdin. Sanki her gün seninle bir macera gibi."

Yemekten sonra oturma odasına geçtik, şöminenin titrek alevleri sıcak bir ışık saçıyordu. Sohbet Whip'in annesiyle ilgili süregelen gizeme kaydı. Whip'in ailesinin parçalanmış parçalarına bir kapanış getirecek cevaplar umuduyla özel dedektiften gelecek haberleri sabırsızlıkla bekliyorduk.

"Bunu birlikte yaptığımıza inanamıyorum Prim. Bu benim için dünyalara bedel," diye itiraf etti, gözleri hem minnettarlığı hem de kırılganlığı yansıtıyordu.

Elini sıktım ve bu yolculukta birlikte olduğumuz konusunda ona güven verdim. "Gerçeği bulacağız, Whip. Ne pahasına olursa olsun."

Aramıza rahat bir sessizlik yerleşti, çıtırdayan ateş rahatlatıcı bir müzik sağlıyordu. O anda duygularımın derinliğine eğildim ve Whip hayatıma girdiğinden beri hayatımın ne kadar derinden değiştiğini fark ettim. Değişen sadece aşk ya da kahkahalar değildi; paylaşılan hayaller, fısıldanan itiraflar ve birinin sizi gerçekten anladığını bilmenin verdiği teselliydi.

Benden bir kez bile değişmemi istemedi.

"Hayatın bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmezdim," diye fısıldadım, ondan çok kendime.

Whip şefkatli bir ifadeyle bana döndü. "Beni daha iyi bir adam yaptın, Prim. Senden önce, şakalarla ve hayatla boğuşarak üstünü örtmeye çalıştığım korkularım vardı. Ama seninle birlikte bu korkular yok oldu. Bana güven ve mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir aidiyet hissi verdin."

Sevginin iyileştirici gücünün bir kanıtı olan sözleri havada asılı kaldı. Elini uzattım ve kalbime bastırdım. "Ve sen bana değer verildiğimi, değerli olduğumu hissettiriyorsun. Bana kıran değil, onaran ve inşa eden bir sevgi gösterdin."

Whip'in gözleri muzip bir parıltıyla ışıldadı. "Bina demişken, sana sormak istediğim bir şey var."

Kanepede daha yükseğe otururken merakla karışık bir beklentiyle ona baktım. Ben daha bir şey söyleyemeden Whip kanepeden kayarak tek dizinin üzerine çöktü ve cebinden kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp dudak uçuklatan bir yüzük ortaya çıkardığında oda nefesini tutmuş gibiydi. Karmaşık bir şekilde detaylandırılmış platin bir bandın içine yerleştirilmiş, yuvarlak kesim parlak bir elması. Zarif telkari desenleri ve küçük elmaslar kordonu süslüyor, klasik bir romantizm dokunuşu katıyordu.

"Emily Ward," diye başladı, sesi kendinden emin ve tereddütsüzdü, "sana karım demekten başka bir şey istemiyorum. Benimle evlenir misin?"

Başımı sallarken gözlerimden yaşlar süzüldü, duygularımın derinliğine uygun kelimeler bulamıyordum. Sonunda sulu bir "Evet!" demeyi başarırken dudaklarımdan bir kıkırdama döküldü.

Whip yüzüğü parmağıma geçirdi ve o rahat oturma odasının sessiz anlarında yankılanan bir sözle aşkımızı mühürledi.

Whip güldü ve beni sıcak bir kucaklamayla sarmaladı, biz de uzuvlarımız ve çılgın öpücüklerimiz birbirine karışarak yere yuvarlandık. Onun kollarında güvende, sıcak ve *evimdeydim*.

Daha fazla Emily ve Whip mi arıyorsunuz? Birlikte geçirdikleri ilk gecenin tüm sahnelerini okumak için [buraya](#) tıklayın!

JUST MY LUCK'A ÖN BAKIŞ

Bekar bir annenin patronuyla mantık evliliği yapmasının pervasızca olduğunu düşünebilirsiniz.

Haklısınız.

Daha da kötüsü, Abel King sabıkalı geçmişi olan huysuz bir yerel bira üreticisi. Aynı zamanda benim patronum ve tam bir çamur sopası. İşe ne zaman gülümseyerek ve el sallayarak gelsem, karşılığında bir homurtu alabilirsem şanslıyım.

Sabıka kaydı nedeniyle bir iş kredisi almakta zorlandığını yanlışlıkla ve bilerek duyduğumda, **ikimize de yardımcı olacak bir plan yapıyorum.**

Anlaşma mükemmel - bir iş anlaşması ve daha fazlası değil. Diğer insanların randevu için sizi rahatsız etmesine gerek kalmadan bir oda arkadaşına sahip olmak gibi.

Kaç kez "karım" derse desin ve *tüm doğru yerlerde* karıncalanmalar dans etse de ona kesinlikle aşık olmayacağım.

Sorun şu ki, zaman geçtikçe işler iş gibi hissettirmeyi bırakıyor ve her gün *zevk* gibi hissettirmeye başlıyor ... ve gerçekten, bu *sadece benim şansım.* . . .

Just My Luck için [buradan](#) ön sipariş verin!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap siz olmadan asla gerçekleşemezdi, sevgili okuyucu! Bir Bakış'ta Sullivan'ları kucakladığınız andan itibaren Krallar hakkında mesajlar almaya başladım. Hikâyeleri birbiriyle örtüştükçe, gizemli, eğlenceli ve cehennem kadar sıcak Krallar etrafında bir seri için daha da heyecanlandım. Bu seri ortaya çıktı çünkü karakterlere hayat verdiniz ve daha fazlasını istediniz.

Kings'i sevdiğimi söyleyebilir miyim?

Sevgili tatlı kocacığım, diğer erkeklerin "mücadele" yöntemlerini rastgele Google'da araştırmama katlandığın ve bunun araştırma için olduğunu söylediğimde bana inandığın için teşekkür ederim. Asla soru sormuyorsun ve ben bunu çok seviyorum. Sevgin ve desteğin benim için dünyalara bedel ve sen yanımda olmasan hayatımı en iyi şekilde yaşayabilecek özgüvene sahip olamazdım.

TikTok, makara, gönderi veya paylaşım yapmak için zaman ayıran her İçerik Oluşturucuya - TEŞEKKÜRLER! Kalabalık bir arenada fark edilmek için çok şey gerekiyor ve desteğinizle görüldüğümü hissediyorum. Bana göstermeye devam ettiğiniz tüm yollar için sonsuza dek minnettarım.

Baharatlı Sprint Sürtüklerime (Kandi & Elsie), günlük tezahüratlarınız ve coşkunuz olmasaydı bu kitap var olamazdı. Arkadaşlığınız her şey demek.

Paula'ya, gelişimsel düzenleme için yeni bir yöntem denediğin için teşekkür ederim. Yolculuğuma eşlik etmen yazar beynimi çok mutlu etti!

James, sen inanılmaz bir editörsün ve birlikte çalıştığımız her kitapta senden çok şey öğrendiğimi hissediyorum. Detaylara verdiğin önem ve kelimelerime gösterdiğin özen rakipsiz.

Anna ve Trinity, beta geri bildirimleriniz her zaman kalbimi gülümsetiyor. Bayılıcı alıntıları etiketlemekten beni daha derine inmeye zorlamaya kadar, hepiniz en iyisisiniz!

Tabitha'ya dostluğun ve kahkahaların için--Whip'in parıltılı aleti senin için.

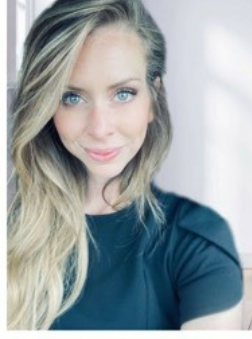

HENDRIX HEARTTHROBS

Bağlantı kurmak ister misiniz? Lena ile gülmek ve sohbet etmek için Facebook'ta Hendrix Heartthrobs ile takılın! Özel tanıtımlar, duyurular, özel içerikler ve genel saçmalıkların hepsi orada gerçekleşiyor.

[Gelin bize katılın!](#)

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan Amazon'un en çok satan 10 çağdaş aşk romanı yazarıdır. Romantizme olan aşkı açık saçık Harlequin kitaplarını gizlice karıştırmasıyla başladı ve şimdi kendi günah kadar sıcak küçük kasaba aşk romanlarını yazıyor. Lena'nın içleri lokum gibi olan güçlü alfalara, karşılık veren kadın kahramanlara ve cızırtılı gerilime karşı zaafı var. Romanları küçük kasaba kalbini bolca ateşle bir araya getiriyor.

Yazmadığı ya da yeni romanlar okumadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı bir margarita yudumlarken bulabilirsiniz! Takılmak ister misiniz? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

AYRICA LENA HENDRIX TARAFINDAN

Chikalu

Şelaleleri Sizi

Bulmak Sizi

Korumak Sizi

Saklamak

Seni Seçmek (başlangıç romanı)

Redemption Çiftliği

Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

The Sullivans

Bir Bakış

B i r

Dokunuş Bir

Şans Bir Gece

Bir Tad (ön roman)

The Kings

Sadece Bu

Seferlik Sadece

Şansım Aramızda

Kalsın Sadece

Bunun Gibi

Sadece Evet Deyin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.